

၁၀၀
လမဇမုဗု
 အပြန်လှိုဏ်ယူခဲ့ပါ

ရင်းနှယ် ချစ်ခင်ကာ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလှပါသည်။ သူတို့အိမ် ထောင်စုကလေးဟာ ဦးမင်းဆွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ က လွဲလျှင် ဘာမှ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စရာမရှိအောင် ပျော်ရွှင် ဖွယ် ပြည့်စုံလှတဲ့ အိမ်ထောင်စုကလေးတည်း။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြည်းလည်း ရတာကို့...”

“ဪ...ဇေတုရယ်...မမက မင်းအစ်ကိုကြီးတေးတဲ့ ပေါရွတ်ရွတ် ဆီနည်းနည်းဟင်းတွေကိုပဲ လိုက်လိုက်မြည်းရင်း။ စားရင်း ပါးစပ်ပျက်နေပြီဆိုတာ သိသားနဲ့။ ရိုးရိုး...မင်းတို့ ဒေါ်အေးစိန်တို့ တစ်အိမ်လုံးတေးတဲ့ဟင်းတွေကို အရသာမှန် သိပ်မသိတော့ဘူးလေ။ ငံတယ်ချည်း ထင်မိတာ”

“အင်းပါ...အင်းပါ”

ဇေတုသည် ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာ ခဲ့ပါသည်။ မမဝတ်ရည်ချက်ထားသော ဟင်းတွေကို တစ်အိုး ပြီး တစ်အိုး ခပ်မြည်းရင်း...

“အင်း...”

“ဂွမ်...”

“ဒလစ်ရှစ်စ်...”

“အိုကေ...”

တစ်မျိုးပြီး...တစ်မျိုး မှတ်ချက်ကို ပေးသည်။ မမ ဝတ်ရည်က ပြုံးစေ့စေ့...။

"ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်။ အားလုံးကောင်းနေတာပဲလား..."

"တကယ်ကောင်းတာ...။ တကယ်မမြည်းရဘဲ အဲဒါလောက် အစပ်အဟပ်မိမိ အရသာရှိရှိချက်နိုင်တဲ့အတွက်တော့ ဂုဏ်ပြုတယ်။ တော်ကို တော်နေတာ။ တော်ပါတယ်။ မမဝတ်ရည်က နေရာတကာတော်တယ် တစ်ခုပဲ..."

"ဘာလဲ..."

"ကျွန်တော့်ကို တူ တူမလေးတွေ မွေးမပေးတာလေး တစ်ခုပဲ"

"ကြည့်စမ်း...ခွေးကောင်စုတ်လေး...လူကြီးရဲ့ အားနည်းချက်ကို လာစတယ်။ နင့်ဟာနင် မိန်းမယူပြီး မွေးပါလား။ ငါက မွေးသာမမွေးတာ မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့တော့ စွဲခဲ့သေးတာပဲ။ မင်းကကျမှ စွဲတောင်မှ မစွဲတာ...ဟွန်း"

ဧတုက နာသာခံခက် ရယ်မောကာ...မီးဖိုထဲမှ ပြန်ထွက်လာရင်း...

"ဪ...မမဝတ်ရည်က အိမ်ထဲကနေ ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ရမ်းနှိမ်နေတာပဲ။ အပြင်လောကမှာ ဧတုတို့ ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်လို တောက်ချ ခါချနေရသလဲဆိုတာ... မမြင်ရဘဲနဲ့..."

"ဘယ်မြင်ရမလဲ...တကယ်မှ မမြင်တာ"

"ဘာလို့ မမြင်ရမှာလဲ...လက်နှစ်ဖက်လုံး...တစ်နေ့"

တစ်နေ့ ညောင်းနေအောင် ခါယမ်းပုတ်ထုတ်နေရတာ"

"တော်စမ်းပါဟယ်...နင်သိထားဖို့က မင်းအစ်ကိုကြီး ငါနဲ့ယူတာ နှစ်ယောက်လုံး အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်နော်။ မင်းအခု အသက်သုံးဆယ်ထဲဝင်နေပြီ သနားတောင်သနားတယ်"

ဧတုက...အိမ်ရှေ့မှ ရုံးစာရွက်စာတမ်း စာရင်းဇယားတွေရှေ့ ပြန်ထိုင်ချရင်း...

"မသနားပါနဲ့ ဧတုက မလိုချင်သေးလို့ပါ။ မမဆီလာတီးခေါက် စပ်ဟပ်နေတာတွေ ဘယ်သွားထားမလဲ"

"အေးလေ...ဒါတွေလည်း မင်းက ပယ်ချ"

"ကိုယ်မကြိုက်လို့ ကိုယ်မယူတာနော် သိထားဖို့က"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...အဆုံးသတ်တော့ မှစွဲသေးတာပဲ။"

ညနေလာမယ့် ကိုဆွေမိတ်ဆွေမိသားစုမှာ သမီးလေးဘာလေး ပါလာရင် ကောင်းမှာပဲ"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ..."

"လွတ်လပ်သေးရင် စပ်ရဟပ်ရတာပေါ့"

"ဟာဗျာ...လျှောက်လျှောက် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ နောက်မှ မျက်နှာပူစရာတွေ ဖြစ်နေမယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ အမှတ်ပြည့်အောင် ချောတဲ့ လှတဲ့ ဟာမျိုး တွေမှ...ကိုယ်ဟာကိုယ် ကြိုးစားယူမှာ..."

"ချောတာလှတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဧတု..."

"ဪ...တရားနဲ့ထကြည့်လို့မှ အလန်တကြာ ဖြစ်ရ တဲ့ဟာမျိုးတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"အင်းပါ...ဒါပေမဲ့ တော်ရုံပေါ့။ ကြည့်ကောင်းရင် ပြီး တာပဲ"

"သိပ်ကို လှမှဗျာ"

"သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတွေဟာ သူတို့လှတာ သူတို့သိကြ တော့ ဘယ်အရွယ်ရောက်ရောက် ကိုယ်အလှကိုယ် စမ်းသပ် ချင်စိတ် မကုန်ဘူးဟဲ့။ အလှလေးနဲ့ ဖမ်းစားရတဲ့ အရသာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိနေတော့ မရော့ရဲရဲနဲ့ မစွန့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်တတ် တယ်။ သိပ်လှလွန်းရင် များသောအားဖြင့် ဖောက်ပြားတတ် တယ်"

"မဆိုင်ပါဘူး...မမဝတ်ရည်ကလည်း"

အဲဒီကုန်းက...သူတို့ မရိုးနဲ့မတ် စကားဝိုင်းဟာ အဲ သလောက်နဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ပါသည်။ အဲဒီညနေမှာတော့..

* * *

အဲဒီညနေမှာတော့...

ဇေကျသည် ကပ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အပြစ် ရက်ရက်စက်စက် လှည့်သားလွန်းသူကလေး စာနိယောက်ကို နှုတ်တွေ နူးတွေ ရင်ဆိုင်တွေ့ရပါတော့သည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံးကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ကိစ္စစာရင်းယေားတွေ ဖတ်ရှု တွက်ချက်စိစစ်ကာ...ညနေခင်း ရေမချိုးခင် လေ့ကျင့်ခန်း အနည်းအကျဉ်း လုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ကားဂိုဒေါင်ထဲ သွား ကာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းကိရိယာတချို့နှင့် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တုန်း ကားဝင်လာသံတော့ ကြားလိုက်သားပင်။

သို့ပေမဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ အားလုံးပဲ အဆင်သင့် လုပ်ကိုင် ကူညီမည်သူလည်း တပုံကြီးမို့ ဧည့်သည်ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်း ကိစ္စဟာ သူနှင့်မဆိုင်လှသည့်အလျှောက် စိတ်ဝင်တစားမရှိ လှဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကစားစရာရှိတာ ဆက်ကစားနေပါသည်။ သူ့ရဲ့ကစားချိန်ဟာ တစ်နာရီနီးပါးကြာတတ်သည့်အလျှောက် ဧည့်သည်တွေရောက်တာပင် အတော်ကြာလောက်ပြီ။

အဲဒီတုန်း ကားဂိုဒေါင်တံခါးဝနားကို ဒေါ်အေးစိန်ကြီး ရောက်လာပါသည်။

"မောင်ဇေရေ...မောင်ဇေ"

"ဗျား..."

"ဆရာက မောင်ဇေပျောက်နေလို့ ရှာလွှတ်လိုက်ခိုင်း တယ်။ ဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့ပေးချင်တယ်ထင်ပါရဲ့"

"ဟာ...လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတာ မပြီးသေးဘူးဗျာ..."

"မြန်မြန်လေးလာလိုက်ပါလား...ဆရာကြီးက တခေါ် တည်း ခေါ်နေတယ်ကွယ်"

"ဒါရပ်လိုက်ရင်တောင်မှ ရေချိုးရဦးမှာ ကိုကိုကြီးက"

လည်း သူ့စဉ်သည် ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။
ဇေတုက သူ့ကစားခုပေါ်မှ ထလိုက်ပါသည်။ ခေါ်အေး
စိန်ကြီးကတော့ အိမ်ဘက် ဝပ်သုတ်သုတ်ပြန်သွားကာ... မီးခိုး
ပေါက်မှ ပြန်ဝင်သွားပါပြီ။ ဇေတုသည် ချွေးတွေနစ်ရွဲနေသော
မီးခိုးရောင်စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်... ထရက်ဆုဘောင်းဘီ... မီးခိုး
ရင့်အရှည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးကလေးနှင့် မျက်နှာ
လည်ပင်းတို့ကို သုတ်ကာ အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ဒီအတိုင်းပဲ ဝင်လာ
ခဲ့ပါသည်။

သူ့ရေအရင်ချိုးနေလျှင် ကြာနေဦးမည်။ ကံကိုကြီးခေါ်
ထားပါလျက် စည်သည်တွေပြန်သွားတဲ့အထိ မတော်တဆ သူ
ထွက်မလာမိသေးရင် မကောင်းဘူးပေါ့။ စည်ခန်းထဲ ဘယ်သူမှ
မရှိကြဘဲ ထမင်းစားခန်းဘက်မှသာ... ယောက်ျားကြီး နှစ်
ယောက် ရယ်မောနေသံ အကျယ်ကြီးထွက်ပေါ်နေ၍ ဇေတု
က ထမင်းစားခန်းဆီဝင်သော စာခန်းဆီးအဝါနုလေးကို မကာ
ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း ဝင်လိုက်သည်။

“ဟော... လာပြီ... ငြောက်... မင်းက အိတ်စ်ဆယ်
ဆိုက်စ်လုပ်နေတာကို လာပါဦးဇေတုရာ...”

ဇေတုသည် ဦးမင်းဆွေရဲ့စကားကို နားကသာ ကြား
လိုက်ရသော်ငြား မျက်လုံးအစုံသည် ထမင်းစားပွဲမှ သူနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာအခြမ်းတွင်ရှိသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ထက်မှ ဆင်စွယ်ယမင်းရုပ်ကလေး၌ ခိုက်ခနဲ ငေးငေးကြီး ငြိ

သွားရပါသည်။ ဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်တောင်မှ
ဤမျှဖြင့် မလှပနိုင်ပါ။

ပြုနုနုစကားဝါရိပ်သန်းသော အသားရောင်နှစ်နှစ်
ကလေးထက်၌ မျက်ခုံးမျက်လုံးညိုနက်နက်ကလေးများမှာ
အနက်ကြီးလည်း မဟုတ်။ အညိုအစစ်လည်း မဟုတ်။ မှောင်
မှောင်ကလေးအသွေးကျ လှနိုင်အားလွန်းပါသည်။ ပါးပြင်
ကလေးနှစ်ဖက်ဟာ စထရော်ဘယ်ရီအိုက်စ်ကရင်မိအရောင်
ကလေး ပန်းနုသန်းကာ မွတ်ညက်ပြောင်လက်နေ၍ နှာတံ
ကလေးကား ပုံဖော်ကာ ဆွဲတင်ထားသည့်အတိုင်း။ နှုတ်ခမ်း
ထူမွတ်မွတ်လေးက စုစုခဲခဲ နုနုရဲရဲကလေး။

လည်တိုင်လေးက ဝင်းဝါသွယ်ပြောင်းကျော့ရှင်းလွန်း
ကာ အကျီလက်ပြတ် အစွန်းနှစ်ဖက်ထိပ်က ပခုံးစွန်းလုံး
ကလေးတွေက မိုမိုပြေပြေလေး ဆင်ခြေလျှော့ကျကာ မှဲ့တစ်
စက်မထင်ဘဲ ဖယောင်းတုံးကလေး၊ မိတ္တူလို လက်ခနဲပါသည်။
ဆံပင်မည်းမည်းမှောင်မှောင်ကလေးတွေကို ကျော့ဘက်ဖြန့်ချ
ထား၍ ဘယ်လောက်ရှည်သည် မသိရ။

အား... လား... လား

ဤမျှ လှပလွန်းသော ပုံရိပ်ကလေးမျိုးကို အပြင်မှာ
လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ပုံထဲ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ လည်းကောင်း သူတစ်
ကြိမ်မှ မမြင်ဘူးသေးပါ။ ထိုအလှအပကလေးသည် ရွန်းလက်
ကြည်လင်သည် မျက်ဝန်းကြီးများနှင့် သူ့ကို ပြုံးပြုံးကလေး

ငေးကြည့်နေပါသည်။ ဇေတုသည် အငိုက်မိသလို ငိုငိုကျကာ အသက်နှင့်ခန္ဓာ တွဲစပ်လျက်ရှိသေး၏လောပင် မိမိကိုယ်မိမိ သတိမမူနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးလွဲမရအောင်ကို တစ်စက္ကန့်ထဲ အတွင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ရပြီ။

“ဇေတု... ဒါ... ဦးလင်းနောင်တဲ့ မှတ်ထား။ ငါနဲ့ကွဲ သွားကြတာ ကြာပဲ ကြာလှပြီ။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သိပ်တဲ့ခဲတဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့ကွာ။ အိမ်ကို သိပ်ပါမလာတတ် တော့ မင်းကတော့ သိမယ် မထင်ဘူး။”

ဇေတုသည် ဦးမင်းဆွေဘက်သို့ မျက်လုံးကို မနည်း အားယူ ရွှေပြောင်းလိုက်ရကာ... သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြုံးသော ဦးလင်းနောင်ကို ခေါင်းညွတ်၍ အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက် လိုက်ရပါသည်။

“ဒါ... ငါ့ညီလေကွာ... ဇေတုတဲ့”

“မင်းပြောနေတာ ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။ တွေ့သာ မတွေ့ ဘူးတာ။ ညီလုပ်တဲ့သူက လူ့ပြောင်ပဲဟေ့...။ ခယ်မတော့ တစ်ယောက်မက ရလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဟား... ဟား။”

ခရီးရောက်မဆိုက်... ဆုံဆုံချင်း အရွှန်းဖောက် ပြောင် နောက်လိုက်၍ ဇေတုသည် အံ့ဩသွားကာ တဟားဟား ရော ရယ်လိုက်ရပါသည်။

“လွဲဘယ်ကွာ။ အလကားကွ...။ တစ်ယောက်တောင် မရသေးဘူး။ မခွံရှာပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကော ပန်းပုရုပ်ကလေး ပါ တသောသော ဝင်ရယ်လိုက်ကြ၍ ဇေတုမှာ ရှက်တတ် တတ် မျက်နှာနီမြန်းသွားရပြီး ပန်းပုရုပ်ကလေးကိုလည်း တအံ့ တဩ ခိုးကြည့်မိပါသည်။ ရယ်ပုံလေးကလည်း ချစ်စရာ။ ဟန် ဆောင်မှု မရှိ။ မူယာမာယာ မပါ။ တခစ်ခစ် အသံမထွက်။ တဟားဟားလည်း မဟုတ်။ ဟက်ဟက်ဟက်ဟက်နှင့် အသံ ကျယ်ကျယ်ထွက်အောင် ရယ်ခြင်းမျိုးတည်း။

“ဇေတု... ဒါကတော့ ဦးလင်းနောင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသမီးလေး မမင်းဘုံတဲ့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်...”

ဇေတုထံမှအသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးမှန်း သိသာ အောင် ဖြစ်ညစ်၍ ထွက်လာပါသည်။ သူ့အလိုလို အာခေါင် တွေ သွေ့ခြောက်ကုန်ရခြင်းတည်း။

“သမီးလည်းမှတ်ထားပေါ့ ဟုတ်လား။ မင်းဆွေက ဖေကြီးအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုလိုပဲဆိုတော့ မင်းဆွေ ညီဟာလည်း ဖေကြီးညီလိုပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေကြီး... နောက်တော့ ကိုဇေတုလည်း မင်း မင်းနဲ့ ခင်သွားမှာပါ”

သူကလေးကမှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောနိုင်သေးသည်။ နောက်တော့ ခင်သွားမှာပါတဲ့။ ဆိုလိုပုံက နောင်လည်း ဆက် လက် ဝင်ထွက်ပတ်သက် ကျွမ်းဝင်သွားတော့မှာလို့ပင်။ မိန်းမ

သံသေးသေးမဟုတ်ဘဲ အသံက သြသြလုံလုံကလေးပင်။
“မင်းဆွေက သူ့ညီလေးသူ သိပ်ချစ်တာကွ။ အမြဲ
တဖွဖွ ပြောတတ်တယ်။ ကိုယ်တို့လည်း ဇေတုကို မြင်သာ
မမြင်ဘူးတယ်။ မသိချင် မကြားချင်မှအဆုံးကွ သိလား သမီး။
ဇေတုက မင်းဆွေနဲ့ ဆယ်တစ်နှစ်ကွာတယ်ဆိုတော့ ဟင်း၊
အစု အသက်သုံးဆယ်တွင်းတောင် ရောက်နေပါရောလား
ဇေတုရ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဟဲဟဲ”

မမင်းဘုံသည် ဦးမင်းဆွေကို တစ်လှည့် ဇေတုကို တစ်
လှည့်... ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်သည်။ ဝင်မင်ဖော်ရွေတတ်ပုံ
ကလေး၌ ရဲတင်းသွက်လက်ဟန်စွက်ထားရာ သူကလေးဟာ
ဒီအိမ်ကိုရမှ တောင်ရောက်ပူးသူနှင့်မတူဘဲ အကျွမ်းတဝင်ရှိနေ
ပါသည်။ မမင်းဘုံရဲအကြည့် အပြုံးကလေးတွေမှာ တစ်မျိုး
ပင်။ အကျွမ်းတဝင်ရှိနှင့်ပြီးသားထက်ကိုပင် ပို၍ တရင်းတနီး
ပတ်ပတ်သက်သက်ရှိလှသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် မိန်းကလေး
တည်း။

“ဇေတု တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါလားကွာ။ ခြောက်... မင်း
ရေချိုးရဦးမယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ကိုကိုကြီး”
ဇေတုက ပြောရင်း... ရေတစ်ခွက်လောက်သောက်ဖို့
ရေခဲသေတ္တာဆီလျှောက်လာကာ ရေပုလင်းထုတ်ယူသည်။

မမဝတ်ရည်ကလည်း ဇေတုအနီး... ထ၊ လျှောက်လာ
ကတော့တစ်လှည့်လှည့်ယူရင်း သူ့မျှားတွေမမြင်အောင် မျက်နှာနှစ်
ဖက်ကို တင်ချည်ချချည် နှစ်ကြိမ် လှုပ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဇေတု
သည် ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်ကာ အသံတိုးတိုးလေးနှင့်...

“မမဝတ်ရည်... မပြန်စေနဲ့ဦးနော်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဇေတုကို ရယ်ချင်သလို မျက်စောင်း
ရွယ်သည်။ ဇေတုသည် ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို ကမူးရှူးထိုး
မော့သောက်ပြီး ရေချိုးဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးကြီး တက်လာ
ကာ ရေကို ကမန်းကတန်း ချိုးသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်
ဤတစ်ကြိမ်ရေချိုးတာ အမြန်ဆုံးပဲ ထင်သည်။

ပြီးလျှင် ဆံပင်တိုတိုကလေးကို မြန်မြန်ခေါင်းသုတ်၊ တီ
ရှပ်ဖြူတစ်ထည်နှင့်ချည်ပုဆိုးကွက်စိတ်တစ်ထည်မြန်မြန်ဝတ်
ပြီး လှေကားမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်ဆင်းလာပါသည်။ ထမင်း
စားခန်းထဲရောက်မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ... မပြီးကြသေးသော
ထမင်းဝိုင်းထဲ ဒေါ်ဝတ်ရည်နဲ့အေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မြန်လှချည်လားဟင်း... ဇေတု”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ခပ်တည်တည်ကလေး အေးလူမသိ
အောင် ရိုနေ၍ ဟန်မပျက် ‘ဟုတ်ကဲ့’ လုပ်ရပါသည်။ သူဝင်
လာတာကို တစ်ချက်မျက်လွှာလှန်ကြည့်လိုက်သော မမင်းဘုံ
ရဲ့ မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်လင် ရွှင်ပျလှသည်။ မမင်းဘုံက
မမင်းဆွေနဲ့အေးမှာ နေရာယူထားကာ သူ့ဟင်းခပ်တိုင်း ဦးမင်း

ဆွေ ပန်းကန်ထဲကိုပါ ခပ်ခပ် ထည့်ပေးတတ်ပါသည်။

“တော်ပြီ သမီး။ တော်ပါပြီ။ အန်ကယ်က ဒီဟင်းတွေ သိပ်စားလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့ သားအဖနဲ့မို့ ဝမ်းသာ လို့သာ ရောစားနေတာ”

“ဒီဟင်းတွေက အန်ကယ်အတွက် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အန်ကယ်က အင်နဲ့ ဆီကို လုံးဝနီးနီးရှောင်ရတယ်”

“အန်ကယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မမင်းဘုံသည် မျက်လုံးလေးကို ဝိုင်းကာ ဦးမင်းဆွေကို မော့မော့လေး စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“အေး... မင်းစားနေတာ ထိကနန်း တို့ကနန်းနဲ့ အားမရ ဝရာမို့ ကြည့်နေတာ။ မင်းက ဘာလဲ သွေးတိုးလား နှလုံးလား”

“ငါနှလုံးမကောင်းဘူး လင်းနောင်ရ”

“ဟုတ်လား”

“ဟင်... အန်ကယ်လ် နှလုံးမကောင်းဘူး ဟုတ်လား။ နှလုံးရောဂါလားဟင်...”

“ဟုတ်တယ် နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတာပေါ့သမီး”

“သမီးအန်ကယ်လ်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကဆို အတော်ဆိုးဆိုး ဖြစ်လို့က်သေးတာ။ မနည်း... ကုယူရတယ်။ အိပ်ရာထဲက ပြန်ထူလာတာ မကြာသေးဘူး။ ဦးလင်းနောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကို အလုပ်ကနားဖို့ ကျွန်ုပ်တို့... ဇေတုရော... ဆရာဝန်ရော... ညှပ်ပွဲ ညှပ်ပိတ် အကြာကြီးနားချယူရတယ်။

ဇေတုတစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်နဲ့လည်း... သူက နေရာတကာ စိုးရိမ်တတ်လွန်းတယ် ဦးလင်းနောင်ရယ်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး လောက် ဘာကများ အရေးကြီးသလဲ။ အခုတော့... အစား အသောက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကြပ်မတ်ရတာ နှစ်လ လောက် ရှိပြီပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ဦးလင်းနောင်တို့ လာတာလည်း သူဝမ်းသာနေတာနဲ့ နည်းနည်းပါးပါးကလေးတော့ ဝင်မြည်း ဝမ်းပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေတာ သူ့လည်း သနားမိပါရဲ့။ သူ့စာ ရတာ ဖြူဖတ်ဖတ် ရေလုံပြုတ်လို့ဟာတွေပေါ့ ဘယ်အရသာ ရှိမလဲ”

“ဪ... မင်းဟာက ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ လား...”

“ဦးလင်းနောင်မျက်နှာလည်း စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ် သွားကာ မမင်းဘုံမျက်နှာကလေးကလည်း ကြည်လင်ရွှင်ပျရာ မှ ညှိုးငယ်သွားပါသည်။ အင်း... လိုက်လျောညီထွေပေါင်း သင်း ဆက်ဆံတတ်မှုမှာတော့ အတော်နပ်တဲ့ သားအဖရယ်လို့ ဇေတု တွေးမိသည်။ မမင်းဘုံတစ်ယောက်... ဦးမင်းဆွေကို တကယ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မကင်း ဟန်ကလေးနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေတာ ကို သူ့အင်မတန်မှပဲ လက်ဖျားခါမိပါသည်။ လူမှုရေးကြေညက် တယ်ပဲ ဆိုရမလား။

“အန်ကယ်လ် ဘယ်သူနဲ့ ပြနေသလဲဟင်...”

“ဦးစောဝင်းနဲ့ ပြတယ်လေ...။ ဟာတ်ဝပါယ်ရှယ် လစ်စ်ပါပဲ။ တော်ပါတယ်”

“အန်တီရယ်... သနားတာလည်း သနားတာပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့ ဆရာဝန်မှာတဲ့အတိုင်းသာ ကျွေးပါ။ မင်းမင်းမသိလို့ ခပ် ထည့်ပေးမိတာတွေ ပြန်ယူလိုက်မယ်နော် အန်ကယ်လ်”

မမင်းဘုံက ဦးမင်းဆွေပန်းကန်လဲ သူ ခပ်ခပ်ထည့်ပေး ထားပြီးသမျှကို သူ့ဇွန်းလေးနှင့်သူ ပြန်ခပ်ကော်ကာ ကိုယ်ပန်း ကန်ထဲကိုယ် ပြောင်းယူသည်။ ဤအပြုအမူမျိုးဟာလည်း အင်မတန်မှကို တရင်းတနှီးနိုင်လှတာပင်။ ဇေတုသည် ထမင်း စားရင်း မမင်းဘုံကို သဘောတကျငေးကာ ခိုးကာ ကြည့်မိ သည်။

အင်မတန်လှပတာကလေးနှင့်ပေါင်းကာ မမင်းဘုံရဲ့ အမူအရာ အပြုအမူကလေးတွေက အင်မတန်ပင်... ကြည့် ကောင်းလှပါသည်။ သူ တကယ်ကိုပဲ ထိုင်သာငေးကြည့်နေချင် ဘော့သည် တကာ။

“အသန်းဂေ... ပရစ်ချ်ထဲက သစ်သီးပန်းကန်လေးတွေ ထုတ်ပါကွယ်။ ငါ ပန်းကန်တွေ ပြင်ပြီးသား ဂျယ်လီနဲ့ အသီးစုံနဲ့ လေ...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ပန်းကန်တချို့ လာသိမ်းသော ကောင်းလေးကို ပြောလိုက်လျှင် မမင်းဘုံသည် သူ့ထိုင်ခုံကို နောက်ဆုတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“အန်တီ... မင်းမင်းထုတ်လိုက်မယ်နော်”

ပြောလည်းပြော ရေခဲသေတ္တာဆီကိုလည်း ရောက်ကာ အထဲမှ သစ်သီးစုံနှင့်ဂျယ်လီပွဲပြင်ထားသော ဖန်အုပ်ကလေး များကို ကိုယ်တိုင် သယ်ယူလာပါသည်။ အရင်ဆုံး ဦးမင်းဆွေ ဂျေ၊ ပြီးတော့ ဦးလင်းနောင်ဂျေ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ဝတ်ရည်ဂျေ၊ ပြီးလျှင် ဇေတုဂျေသို့ တစ်ပန်းကန်လာချ၍ ထမင်းမပြီးသေး သော ဇေတုက...

“မင်းမင်းအရင်စားနှင့်ပါ။ ကျွန်တော်ပြီးမှ စားပါမယ်”

“ဪ... ကိုဇေတု မပြီးသေးဘူးနော်။ ဒါဖြင့် မင်းမင်း အရင်စားလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... စားနှင့်ပါ”

မမင်းဘုံက ဇေတုကို ပြုံးပြကာ သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်၍ သစ်သီးဂျယ်လီကို ပြည်းပြည်းစားနေပါသည်။ ဇွန်းကို ကိုင် ထားသော လက်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းချင်းရဲ့ အလှူ ပြီးတော့... မစုလွန်း မကျယ်လွန်း ဝိုင်းဝိုင်းလေးဟာလာတဲ့ နှုတ် ခမ်းရဲ့အလှူ၊ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ မေးရိုးကလေးမလှုပ်တလှုပ် နှင့် ဝါးနေပုံ အလှူ။

လူပျိုကြီးရယ်လို့ ဆိုရမည်ဆိုလျှင် ဆိုနိုင်လောက်သော ဇေတုတစ်ယောက် မမင်းဘုံရဲ့ အလှတရားတွင် ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ လူးလာဆန်ခတ် မေ့ပါလျက်ရှိတော့ပြီ။ မရိုးသည် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဇေတုကို ‘ငါသိပါတယ်နော်’ဆိုသည့် အရိပ်

သဏ္ဍာန်စွက်ကာ အလစ်မပေးစတမ်းကြည့်နေသည်။

“ကိုင်းဟေ့...အချို့ပွဲပြီးရင်...အိမ်ရှေ့မှာ ပြောင်းထိုင် စကားပြောရအောင်”

ဦးမင်းဆွေစကားကြောင့် ဦးလင်းနောင်က လက်ပတ် နှာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“မထိုင်တော့ဘူးလားလို့ကွာ...။ သွားစရာလေးရှိနေ သေးလို့”

“ဘယ်သွားရဦးမှာလဲ။ မင်းကလည်း အစီအစဉ်တွေ ပျက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ စကားကြာကြာပြောနိုင်တာပေါ့”

“ငါ သွားစရာမရှိပါဘူးကွ... မင်းမင်းပါ”

“ဪ... သမီးသွားစရာရှိတာလား”

မမင်းဘုံက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လျက် ဦးမင်းဆွေ ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ မင်းမင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ညဘက် မွေးနေ့ပါတီတစ်ခုပါ အန်ကယ်လ်...။ မင်းမင်းလည်း သိပ် တော့ မသွားချင်ပါဘူး။ ဒီကို လာရတာ ပိုပျော်ပါတယ်။ ငြင်း မကောင်းတဲ့သူရဲ့ ပွဲမို့သာ သွားရမှာပါ။ ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာ နေချင်လို့ ဖေကြီးကိုတောင်မှ အန်ကယ်လ်တို့အိမ် ရက်ပြောင်း ချိန်းလို့ရရင် ချိန်းပေးပါလို့ ပြောသေးတယ်။ ဖေကြီးက ချိန်း ပြီးနေပြီ ဆိုလို့ပါ အန်ကယ်လ်။ မင်းမင်းက ဒီမှာ အကြာကြီး

စကားပြောချင်သေးတယ်။ မင်းမင်း... ထပ်လာခဲ့ဦးမယ်လေ အန်ကယ်လ်နေစို့... အန်တီ”

“အေး... အေး။ ခုပဲ သွားကြတော့မလား”

ဇေတုသည် လျှာပါးလေးနဲ့ အချွဲမ အပိုမလေးရယ်လို့ ကြိတ်၍ ရိုချင်လာသည်။ ခုမှ စတွေ့ဖူးသူတွေအပေါ် အတော့ ကို ပိုကာ နွဲ့ချွဲတာ သက်သက်တည်း။

“ဖေကြီး နေခဲ့ချင် နေခဲ့လေ။ စကားပြောချင်တယ်ဆို ရင်လေ...”

မမင်းဘုံက သူ့အဖေရှေ့မှ ကားသော့ကို လှမ်းကောက် ကိုင်ရင်း စိစဉ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“အေး... ကောင်းသားပဲ”

“မင်းမင်း ဟိုမယ် ခဏပဲနေမယ်။ ပြီးရင်... ဖေကြီးကို ဒီမှာပဲ လာပြန်ကြိုမယ်လေ...”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ဖေကြီးလည်း အာလူးဖုတ်လို့ရ တယ်။ ကောင်းတယ်”

“မင်းမင်း သွားလိုက်... နောက်ဆံမတင်းနဲ့... ဖေကြီး ဘယ်လောက် နောက်ကျကျရတယ်”

“အို... ဖေကြီးကလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အာ လူးဖုတ်လို့ရပေမဲ့ အန်ကယ်လ်က သိပ်နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ရေးပျက်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ မင်းမင်း နှာရီဝက်ပဲ ထိုင်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်။ အသွားအပြန်နဲ့ဆိုတော့

နောက် တစ်နာရီသာသာလောက်မှ ပြန်ရောက်လာမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ... ဒေါ်မင်းဘုံစိစဉ်တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ရယ်သံတွေထဲတွင် သူတို့သားဒေသနဲ့အသံပဲ အကျယ်ဆုံး ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ ရှင်းဖြောင့် တဲ့တိုးကျတတ်သည့် စရိုက်က ရင်းနှီးမှုကို မြန်ဆန်စွာ တိုးတက် ခိုင်လုံစေပါသည်။ မမင်းဘုံသည် အန်ကယ်လ်၊ အန်တီ၊ ကိုဇေတု စသဖြင့် လူစေအောင် တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်ပါသည်။

နောက်ထပ် သုံးရက်ခန့်ခြားပြီး တစ်ခုသော ညခင်းတွင် ကိုကိုကြီး၊ မမဝတ်ရည်နှင့် ဇေတုတို့ သုံးယောက်သား တိမိဇာတ်လမ်းတွဲဘစ်နဲ့ ထိုင်ကြည့်နေကြခိုက် ဖုန်းသံမြည်လာပါသည်။ အောက်ပာပ်ထမင်းစားခန်းမှ တိမိအသေးတွင်လည်း ဒေါ်အေးစိန်အမျိုး၊ ဩသောအဖွဲ့ တိမိကြည့်ကောင်းနေကြမှာပဲမို့ ဇေတုက ထကာအပေါ်ထပ်စင်္ကြံမှဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လ် အမိန့်ရှိပါ”

“ကိုဇေတုလား”

ထူးဆန် သည်မှာ ဇေတုသည် မမင်းဘုံရဲ့ အသံလုံလုံ သြဩကလေး ကို မှတ်မှတ်မိမိရှိနေခြင်းတည်း။ မှတ်မိပါလျက်

နှင့် သူသည် မှတ်မိကြောင်း မပြောမိ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူပါလဲ...”

“မင်းမင်းပါ ကိုဇေတု...”

“မင်းမင်း...”

“မမင်းဘုံလေ”

“ဪ... မမင်းဘုံ...”

“ကိုဇေတုအားရဲ့လား။ အိပ်ပြီလား...”

“ဟင့်အင်း... မအိပ်ပါဘူး။ စောပါသေးတယ်”

“အန်ကယ်လ်ရော... နေကောင်းရဲ့လားဟင်။ အန်တီရော...”

“နေကောင်းကြပါတယ် မမင်းဘုံ။ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပြောချင်လို့လား။ ကိုကိုကြီးတို့ မအိပ်ကြသေးပါဘူး။ တိမိကြည့်နေကြတယ်။ စကားပြောချင်ရင် ခေါ်လိုက်မယ်လေ...”

“ဟင့်အင်း... ကိုဇေတုနဲ့ပဲ ပြောမှာပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့... ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါခင်ဗျ”

“ကိုဇေတု... မင်းမင်းကို အဲလောက်ကြီး ယဉ်ကျေးဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းမင်းလို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မင်းမင်းကိစ္စရှိတာပြောပါ”

“ဖေကြီးနဲ့ အိမ်ကျမှ စကားစပ်ကြရင်းနဲ့လေ... ကိုဇေတုပန်းတွေ စိုက်တယ်ဆိုတာ သိရလို့...”

“အဲဒီတော့...”

“မင်းမင်းလည်း အိမ်မှာ ထားချင်လို့ ပန်းအိုးနည်းနည်း အလကားတောင်းချင်တာရယ်. . . ဘယ်ပန်းပင်ကို ဘယ်လို ဂရုစိုက်ရ ပြုစုရတယ်ဆိုတာရယ်. . . သိချင်လို့ရယ်။ အဲဒါ. . . ကိုဇေတု ပေးနိုင်ပါ့မလားဟင်. . .”

“ခင်ဗျာ. . . ငြော်. . . ရပါတယ်. . . ပေးပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်. . . မင်းမင်း တကယ်လာယူရမှာလား”

“ရပါတယ်. . . လာပါ။ တကယ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်. . . မင်းမင်း မနက်ဖြန်ညနေခင်း ကိုဇေတုတို့ အိမ်လာချင်တယ်။ ရမလားဟင်။ ကိုဇေတုပြန်ရောက်ပြီး အား မယ့် အချိန်သိချင်တယ်”

“ငါ့မှာရှိကျော်ဆို. . . ရောက်ပါတယ်။ ဒီအချိန် လင်း လည်း လင်းပါသေးတယ်။ ခြံထဲကြည့်လို့ ရတာပေါ့။ လာခဲ့ပါ မင်းမင်း ရပါတယ်”

“တကယ်လာမယ်နော်”

“ငြော်. . . တကယ်လာရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်. . . ဒါပဲနော်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဂွမ်နိုက်. . . ကိုဇေတု”

“ဂွမ်နိုက်ပါဗျာ. . .”

ဇေတုသည် တယ်လီဖုန်းကိုချကာ. . . ခပ်တွေ့တွေ့နှင့် ဇေဝေဝါဖြစ်နေသည်။ တစ်မျိုးပါလား။ သူသည် မမင်းဘုကို

စိတ်ဝင်စားမိ၍ ဘယ်လိုရှေ့ဆက် လှုပ်ရှား စခန်းသွားရမလဲ စိတ်ကူးလို့မရ ဖြစ်နေခဲ့တာပင်။ ခုတော့ မမင်းဘုံက သူ့ဘက်မှ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ အလိုအလျှောက်ပေါက်ချလာတော့သည်။

“ဇေတု. . . ဘယ်သူလဲဟေ့. . . ရုံးကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . မမဝတ်ရည်”

ခုနောက်ပိုင်းတွင်. . . ကုမ္ပဏီကိစ္စဝိစ္စတွေကို ဇေတုနှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်သာ ပူးတွဲဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ကြ၍ ဒေါ်ဝတ် ရည်က ရုံးက ကိစ္စတစ်ခုခုလား မေးကြည့်တာပင်။ ဇေတုသည် ခုနက သူထိုင်ခဲ့သောနေရာမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်ရင်း. . . ပြုံးစေ့စေ့ နှင့်. . .

“မမင်းဘုံ. . .”

“ဘယ်သူ. . .”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က တအံ့တဩနှင့် မေးသည်။

“မမင်းဘုံလို့”

“အမလေး. . . ရုပ်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့။ ဘာတဲ့လဲ မမင်းဘုံ က. . .”

“ပန်းမျိုးလိုချင်လို့. . . အပင်စိုက်ချင်လို့တဲ့”

“အမလေးနော်. . . အကြောင်းရှာလိုက်တာ တကတည်း ကိုဆွေ. . . ကိုဆွေသူငယ်ချင်းသမီးက တယ်သွက်ပါလား. . .”

“အေးကွနော်။ ဟိုတစ်နေ့က. . . အပင်တွေမြင်သွားပြီး တကယ်စိုက်ချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်မလေးက သွက်

တော့ အသွက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလက်တုတ်တက်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာကလေး”

“တီးနံအေဂျီတော့လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အသက်က နှစ်ဆယ်တစ်ထဲဝင်နေပြီတဲ့ ဇေတုရဲ့”

“လင်းနောင်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတာကွ။ တီးနံအေဂျီမှရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး သူ့ရဲ့ဒီပုံစံဟာ အသက်ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ် ရောက်လည်း ရှိနေမှာပဲ။ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်း။ သိပ်မရှက်တတ် မကြောက်တတ်။ ပြောချင်ရာကိုလည်း ပြောရဲဆိုရဲ တဲ့တိုးပဲ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောချလိုက်မယ်။ အဲဒီပုံစံကွ။ ဘေးအမြင် ဘယ်လိုရှိရှိ။ သူ့စိတ် သူ့သဘောပဲ။ တစ်ပါးသူအပေါ်တော့ ကူညီတတ် စိတ်ကောင်းရှိတတ်ပြီး ဟေးဟေး ဟားဟား ပျော်တတ် ရွှင်တတ်တဲ့ တိုက်ပဲပေါ့။ ကလိမ်ကကျစ်လည်း မရှိ။ အဖြောင့်ကြီးသမား။ လင်းနောင်က ငယ်ကတည်းက ဒီပုံစံကွ”

“ဪ... ဦးလင်းနောင် ဒီပုံစံဖြစ်တာက ဘာအရေးလဲ။ ယောက်ျားကြီးဆိုတော့ မတင့်တယ်တာမရှိဘူးပေါ့။ သူက မိန်းမဟိုလေးမို့လား။ ဟိုနုနုက ကောင်းပြောဆိုနေပုံ ကြည့်ရတာ အရမ်း ရဲတင်းပွင့်လင်းတာပဲ။ မျက်လုံးကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ စူးစူးစမ်းစမ်း အကဲတခတ်ခတ်နဲ့ ဒီအိမ် ဒီမိသားစုက သူ့အိမ် သူ့မိသားစုကျနေတာပဲ”

ဇေတုက ဝေဖန်အေးထဲ မပါ။ သူ့စိတ်ထဲ... ပဲတောင်

မယုံသလို အံ့အားသင့်နေပါသည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားမိတာ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့တောင်မှ မပြီးသေး။ မမင်းဘုံဘက်က ဆက်သွယ်မှုရောက်လာ၍ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာစိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“သူ့အမေကကော... ”

“သူ့အမေက ဆုံးပြီလေ။ ဟိုတစ်နေ့က လင်းနောင် ပြောတာ ဝတ်ရည်လည်း ကြားသားပဲ။ ကိုယ်တို့နဲ့ မသိတဲ့ မနိုးစပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကပါတဲ့”

“ဒီပုံစံ... ဒီတိုက်ပဲလားလို့ပါ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ သူ့မေးကြည့်မှသိမှာပဲ။ ဟား ဟား ပန်းလိုချင်ပေးလိုက်ပေါ့ ဇေတုရာ။ မင်းနာမည် တပ်ပြီး လာတာဆိုတော့ မင်းကို ကျွမ်းဝင်ချင်တဲ့ ပုံစံလည်း ရပါတယ်။ ငါ့ညီလည်း မစွဲမစွဲနဲ့ စွဲမယ့် စွဲပြန်တော့လည်း အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စွဲတော့မလား မသိဘူး”

“အို... ကိုဆွေကလည်း စောင့်ပြု ကြည့်ရဦးမှာပါ။ လှတာတစ်ခုတည်းနဲ့... ဝတ်ရည်ကတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ဒီကောင်မလေး ချစ်စရာလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ခုခုရှိသလိုပဲ”

“ဟင်... ဘယ်လိုတစ်ခုခုလဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူး။ မ၊ မချင်းမို့ ကြိုမြင်နေသလား မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ တစ်ခုကို ထင်နေရသလိုပဲ”

“ခုမှ...တစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတာ မမဝတ်ရည်ကလည်း”

“အံ့မယ်...ကိုယ်တော်က ကာကွယ်ရှာတယ်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ကျ ဒီထင်တဲ့စိတ်က ပျောက်မသွားဘဲ ပိုဆိုးတာ မြင်လာရင်ကော...”

“တစ်ခါတည်းနဲ့တော့ မှတ်ချက်ချတာ စောပါတယ်ဗျာ။ သူ့ပုံစံလေးက ရဲတင်းရင်းနှီးလွန်းလို့ မျက်စိထဲ သိပ်မယဉ်ပေမဲ့ ဖြူဝင်ပုံတော့ ရပါတယ်”

“မင်းကလည်း တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ အကောင်းမြင်ကြည့်ဖူးတာ စောလှပါတယ် ဇေတုရာ...”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်လှမှ ရွေးမယ်ကြိုက်မယ်ပြောတဲ့ နေ့မှာပဲ သူ့လေးက အိမ်လည်ရောက်လာခဲ့တော့ ကိုယ့်ပြောစကား ကိုယ်သတိရပြီး ရဲချင်နေတာပါ။ အကောင်းမြင်ပေးတာလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မမဝတ်ရည်ရာ...”

ပြောပြီးလျှင် ဇေတုက တဟင်းဟင်း အကြောင်းမဲ့ ရယ်နေမိပါသည်။ ဦးမင်းဆွေကလည်း ဇေတုကိုလှမ်းကြည့်ကာ မင်းမရိုး...လေတွေ လက်ချာတွေ ကြားနာလိုက်ပါဦးလို့ ဖွင့်မပြောရုံတမယ် မျက်စိကိုပစ်ကာ ရှုံ့မဲ့ပြသည်။

“အမလေး... မျက်စိပစ်မနေပါနဲ့။ မပစ်တတ်ဘဲနဲ့။ ဟော... ဆေးသောက်လိုက်ဦးလေ။ ဟောဒီမယ်... မိုင်လို့ကလေးက နွေးရုံအသင့်ပဲ”

ဇေတုကို ဆက်လက် လက်ချာမရိုက်ဘဲ... ဦးမင်းဆွေဘက် ပြန်လှည့်သွား၍ ဦးမင်းဆွေက ဆေးတွေ ကောက်သောက်လိုက်ရပါသည်။ မမဝတ်ရည်က ဦးမင်းဆွေ ဆေးသောက်ပြီးတဲ့အထိ အောင့်နေပြီးမှ...

“ဘယ်တော့ လာမတဲ့လဲ”

“နက်ဖြန်တဲ့...ဟင်းဟင်း”

“နက်ဖြန်...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ရင်ကိုဖိ မျက်နှာမဲ့ကာ ဩချပါရဲ့ဆိုသည်ပုံနှင့် ရှိနေသည်။

အစဉ် ၂

ပန်းပင်မျိုးကလေးကတော့အိမ်ကို လာသည်
နေကလည်း... မမင်းဘုံကလေးက အိမ်မှာ ညစာစားသွားပါ
သည်။ မမင်းဘုံသည် ဦးမင်းဆွေကိုတော့ သူ့အဖေသူငယ်ချင်း
မို့ အထူးအလေးထား ဆက်ဆံကာ... ဒေါ်ဝတ်ရည်ကိုတော့
တလေးတစားရှိလျက်... ဇေတုကိုတော့ တရင်းတနီး ဆက်ဆံ
ပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်က များသောအားဖြင့် ဇေတုကို ဇေတုဟု
သာခေါ်တတ်သော်လည်း မြောက်ပင်ခိုင်းလိုတဲ့အခါမျိုးတွေ
မှာ 'ကိုဇေ'လို့ ခေါ်တတ်ပါသည်။ အိမ်က အလုပ်သမားတို့
ကလည်း ဇေတုကို မောင်ဇေ... ကိုဇေရယ်လို့သာ ခေါ်တတ်

ကြလေရာ ဒုတိယတစ်ရက် အိမ်ကရောက်မှာပဲ မမင်းဘုံက ဇေတုကို ကိုဇေရယ်လို့... နှုတ်စွဲသွားခဲ့ပါပြီ။

နောက်ပိုင်းတွေမှာ... သူ့အဖေနှင့်အတူ သော်လည်းကောင်း၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း သော်လည်းကောင်း၊ ရက်ခြားရက်ခြား လာရောက်လည်ပတ်တတ်တဲ့အခါ ဒီအိမ်အပေါ် ဤမျှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မြန်ဆန်နက်ရှိုင်းလှတဲ့ မမင်းဘုံကလေးကို မိသားတစ်စုလုံး အံ့သြမဆုံးရင်းနှင့်သာပဲ သူ့ကလေးရဲ့ စွက်စွက်ဖက်ဖက် ရဲရဲတင်းတင်း တိတိတာတာရှိမှုတို့အပေါ်လည်း မငြင်းနိုင်မရှောင်နိုင် မခင်ဘဲ မနေနိုင်တော့အောင် ဖြစ်ကာ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုက လျင်မြန်စွာပဲ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားလာခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မမင်းဘုံကို မကြိုက်ချင်ချင်ရှိတာက တခြား မချစ်ခင်ဘဲဖြင့်တော့ မနေနိုင်ရှာ။

“အန်တီရယ်... မင်းမင်း ကူလုပ်ပေးမှာပေါ့”

ဟူသော စကားချိုချိုကလေး၌ အလိုက်သင့်မျောပါလျက်သာပင်။

ဇေတုအဖို့ကား... ပြောစရာမလိုပေ။ ဘယ်မိန်းကလေးအပေါ်မှ ရင်မချန် စိတ်မလှုပ်ရှားတတ်ဘဲ အသက်သုံးဆယ်တိုင်ခဲ့သည့် လူပျိုကြီးလေး ဇေတုသည် မမင်းဘုံရဲ့ သာယာသောစကားသံနှင့်... ပျတ်လတ်သော ဟန်မူရာကလေးတို့အကြား၌ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့၊ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက်

ဖမ်းစားခံရမှန်းမသိ ဖမ်းစားခံနေရကာ မမင်းဘုံ မလာတတ်သည့်ညနေတို၌ကား... ဟာတာတာ ကြောင်တက်တက်နှင့် အနေရခက်တတ်လေပြီ။

မမင်းဘုံရောက်လာသည့် ညနေခင်းတို့တွင် ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံသည် ပန်းအိုးလေးတစ်အိုး ခလယ်ချကာ ခေါင်းချင်းထိမလို ဆောင့်ကြောင့်ကလေးများထိုင်လျက် ထိုအပင်ကို စိုက်ပျိုးမြေဩဇာကျွေးပုံ၊ အမြစ်ကိုပြုပြင်ပုံ၊ အရွက်ချွေပုံ စသည်စသည်တို့ ဇေတုက သင်ပြ၊ သူ့လေးက ပညာယူလား ယူရဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း... ခြံထဲ၌ နက်ထံဆင်ကာ ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံ တင်းနှစ်စ် ရိုက်တတ်ကြပါသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားတွေ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောလိုပြော။

“အန်ကယ်ရေ... မင်းမင်းနဲ့ ကိုဇေ တင်းနှစ်စ်ရိုက်မယ်။ ကိုဇေ ညစ်မှာစိုးလို့ အန်ကယ်လ် အမှတ်ရပေးပါဦး”

“မင်းမင်းရေ... သမီးအန်ကယ်လ် ဒီနေ့ သိပ်နေမကောင်းချင်သလိုရှိတယ်ကွယ်”

“ဟာ... ဒါဆိုရင် ခြံထဲကိုဆင်းဖြစ်အောင် ပိုတောင်ဆင်းသင့် သေးတယ်။ အိပ်ရာထဲ ခွေနေရတာက လူပိုလှောင်ပြီး ကျောကလည်းပူ ငြီးငွေ့စရာကြီးပါ။ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေကြားထဲကဖြတ်ပြီး တိုက်တဲ့လေကို ရှူရတာ... သိပ်စိတ်ကြည်လင်တယ် အန်တီရဲ့နော်။ ကိုဇေ... ဟုတ်တယ်မို့လား”

ဇေတုသည် မရိုးကို တော်လှန်ကာ မဖြေတတ်ဘဲ ပြုံး
စေ့စေ့လုပ်ရသည်။

“အန်ကယ်လ် အပေါ်ထပ်မှာလာ။ မင်းမင်း သွားပြော
လိုက်မယ်လေ။ ခြံထဲဆင်းပါလို့... အန်ကယ်လ် စိတ်ရော
လူရော ဦးခေါင်းရော ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားမှာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်ထပ်ကို ပြေးကာတက်ဖို့ ပြင်
သည်တွင် ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် စိတ်ဆိုးရလည်းခက် ဘယ်လို
ရဲတဲ့ ကောင်မလေးပါလိမ့်မလဲဟု စိတ်ထဲကပဲ ရေရွတ်ကာ
နောက်မှ အပြေးလိုက်ပါရပါသည်။ မမင်းဘုံက ရှေ့မှ သွက်
လက်စွာ သွားနှင့်ကာ အခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်
ခေါက်ရင်း...

“အန်ကယ်လ်ရေ... အန်ကယ်လ် မင်းမင်းပါ ဝင်ခဲ့မယ်
နော်”

ခကားလည်းဆုံး အခန်းထဲလည်းရောက်ပြီပင်။
ဦးမင်းဆွေက... ဒံရင်းမိဘက်ဒံတစ်လုံး၌ မှီလျှောရင်း
နယူးစိစိကို ဖတ်နေသည်။

“အန်ကယ်လ်... အန်ကယ်လ် လာပါ။ ခြံထဲဆင်းရ
အောင်လေ။ ခုလို စာဖတ်နေတော့ မျက်စိက ညောင်းသေး။
အားကုန်ပါတယ် အန်ကယ်လ်ရာ စိတ်လှောင်က လှောင်နဲ့”

ဦးမင်းဆွေသည် စကားအသွက်မလေး မမင်းဘုံကို
ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမည် မသိသေးဘဲ ပြုံးပြုံးကြီး ကြောင်တက်
အထိ ပြန်လာသည်။

“အခန်းထဲ အဲကွန်းနဲ့ အေးစိမ့်နေတာပါ။ မလှောင်ပါ
ဘူး မင်းမင်းရယ်။ ငြိမ်ငြိမ်နေစေချင်တာကွယ်”

“အို... ခြံထဲလည်း ငြိမ်ငြိမ်ပဲနေရမှာပါ အန်တီရယ်။
လာပါ အန်ကယ်လ်ရဲ့ လန်းဆန်းသွားတာပေါ့။ တင်းနစ်စီရိုက်
ရင် ကိုဇေ ဘယ်လောက်ညစ်ပြီး ဘယ်လိုခုတ်ချတယ် လိုက်
ကြည့်ပါဦး”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဆွေရယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ အားနာတတ်သူဖြစ်ကာ လေသံပျော့
ပျော့။ မမင်းဘုံမှာ အားမနာတတ်သူဖြစ်ကာ လေသံသွက်
သွက် တက်တက်ကြွကြွ။ အားနာတတ်သူတို့မှာ နေရာတကာ
တပန်းရုံးမြဲတည်း။ ဦးမင်းဆွေသည် လေသံလေးလေးနှင့်...

“အင်းလေ... ခကတဖြုတ်တော့ ခြံထဲဆင်းထိုင်လိုက်
ပါဦးမယ်။ ကဲ... သမီးသွားနှင့်... သွားနှင့်”

“အို... တူတူသွားမှာပေါ့... ထ... အန်ကယ်လ် ရလာ။
အန်တီ မင်းမင်း ဒီဘက်က တွဲမယ်နော်”

“တွဲဖို့ မလိုပါဘူး မင်းမင်းရှယ်။ ရတယ်... ရတယ်...
အန်ကယ်လ် လျှောက်ခိုင်တယ်”

ဤသို့သော မမင်းဘုံရဲ့ အတင်းအကြပ် ဇွတ်တရွတ်
အပြုအမူတို့သည်လည်း ဇေတုတို့မိသားစုနှင့် မစိမ်းတော့ပေ။
မမင်းဘုံကား... ဤအိမ်သို့ လာရတာကို တကယ်အဟုတ်ကို
ပျော်ရွှင်စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါသည်။ သူ့ရဲ့ အိမ်လည်လာခြင်းတို့၌

ထူးခြားသော ဘာအကြောင်းကိုစွဲမှမပါ။ တားအိမ် သောက်အိမ်
လည်း ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

“ဒီကောင်မလေးလည်း ဘယ်လိုလုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီ၊
ဒီအိမ်ကို တတ်ကျသွားတယ်မသိဘူး။ သူဝင်ထွက်ရင်းနီးပုံက
မြန်လွန်းတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ ဒီလောက် ရင်းနီးသွားတယ် ဆို
တာတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မမင်းဘုံပြန်လျှင် တအံ့တဩ တ
ဖြစ်တောက်တောက် ကျန်ရစ်မြဲ။

“သူလေးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဆိုတော့
အဖော်မင်တတ်တာလည်း ပါတယ်ထင်ပါ။”

“အဖော်မင်ရအောင်ကလည်း ကိုဆွေရယ်... ဝတ်ရည်
တို့ကလည်း လူကြီးစုံတွဲ၊ ဇေတုကလည်း လူပျိုလူလွတ် လူစိမ်း
သူတို့အရွယ် မိန်းကလေးတွေမှာ အရွယ်တူ မိန်းကလေး သူ
ငယ်ချင်းတွေ ရှိတတ်မြဲပါ။ သူလည်း ရှိမှာပါ။ အရွယ်မညီတဲ့
ဒီအိမ်ကိုမှ အထူးတလည်ခင်မင်နေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဧကန္တ... ဇေတုကြောင့်ပဲ ထင်ပါကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ထင်ပါဘယ် ကိုကိုကြီးရာ... မင်းမိုင်းက
ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးပဲ ဆက်ဆံတာပါ။ မူရာမာယာပါပုံလည်း
မရပါဘူး။”

“မင်းကကော...”

ဇေတုသည် မျက်နှာထူအမ်းနိုမြန်းကာ ရှက်ရယ်သည်။

“ကိုဆွေညီကို မေးမနေနဲ့၊ မေးစရာမလိုဘူး။ ပထမဆုံး
နေကတည်းက ပစ်ကျသွားတာ လှတာတစ်ခုနဲ့တော့ မမက်နဲ့
ဇေတုရေ ။ စောင့်ကြည့်ပြီး ရေရှည်စဉ်းစားဦး။ ကောင်မလေး
က ရဲလှတယ်ကွယ်။ အဲဒီရဲတင်းတာ တစ်ခုကိုပဲ ဘဝင်မကျ
တာ...”

“ဒါပေမဲ့... မိကောင်းဖခင်သမီးလေးပါကွာ။ သူ့အမေ
အကြောင်းတော့ မသိပေမဲ့ လင်းနောင်ကြီးက တကယ် လူ
ကောင်း စိတ်ကောင်း တစ်ဖက်သားအပေါ် ထောက်ထားညာ
တာတတ်တဲ့ နေရာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ကူညီဖို့လားဆိုရင် သူ
ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲကို ကူညီတတ်တာ။ သတ္တိဗျတ္တိနဲ့ စွန့်စား
တတ်တာကလည်း ရှိသေးတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လူ
တော်တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်သိဖူးသမျှ ရှိဖူးသမျှ မိတ်ဆွေတွေ
ထဲမှာ စိတ်ကောင်းအရှိဆုံး၊ ပေါင်းလိုအကောင်းဆုံးလူပဲကွ”

“စိတ်ကောင်းတာနဲ့ လူကောင်းတာနဲ့လည်း လုံးလုံး
မဆက်စပ်လှဘူး ကိုဆွေရေ။ ပြီးတော့ သူ့အဖေဘယ်လောက်
ကောင်းကောင်း... သူ့သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဒီလိုအဖေက ဆိုဆုံးမအုပ်ထိန်းပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့
သမီးတစ်ယောက်ဟာ ပစ္စလက်ခတ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့
ကွာ...”

“ဦးလင်းနောင်ကလည်း ဒါဖြင့်ရင် သူ့သမီး ဒီလောက်
တောင် ရဲတင်းပွင့်လင်း သွက်လက်မှုလွန်နေတာကို ဘာဖြစ်လို့
များ မဆုံးမသလဲ မသိဘူး။”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီပုံစံဆိုတော့ တမင်ကို ဒီပုံစံဖြစ်အောင် ပျိုးထောင်ထားတာတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုး ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်ရှိတဲ့ ရဲတင်းဖျတ် လတ်မှုကို တမင်ပုံသွင်းလားမှ မသိတာကွာ”

“မမင်းဘုံမှာရှိတဲ့ ကွန်ဖစ်ဒဲန့်စ်က လိုတာထက်ပိုနေပြီ”

“လင်းနောင်က အရင်က နေဗိက ဗိုလ်မှူးပေါ့။ နောက် တော့ တပ်ကနားပြီး သဘောလိုက်တယ်။ အမေလုပ်တဲ့သူက မမင်းဘုံ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးကတည်းက ဆုံးတယ်တဲ့။ လင်း နောင်... သဘောထွက်သွားရင် အိမ်မှာ ဆွေးနီးမျိုးစပ်ထဲက ကြီးဝေါ်ဝမ် ကွဲတစ်ယောက်နဲ့... အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် သုံး ယောက်ကို ဒီဆယ်လေးနှစ်သမီးက အုပ်ချုပ်ကျန်ခဲ့ရတာ။ တစ်အိမ်လုံးကိုစွဲ သူ့ဒိုင်ခံပြီး စီမံခန့်ခွဲရတာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ပုံစံဟာ ပုံစံအလိုလိုဝင်လာတယ် ထင်ပါရဲ့”

“အမေ စောစောလေးပြီး အဖေကလည်း ခရီးရှည်ထွက် ထွက်နေရ ပျို ဒီလိုဖြစ်တာပဲ။ ရဲတင်းမှု ပွင့်လင်းမှုကို ဘယ် အဆင့်မှာ ဘရိတ်အုပ်လေး သူ ကြိုသတ်မှတ်ထားပုံမရပါဘူး”

“ဒေါ်စတ်ရှည်အဖို့တော့ မမင်းဘုံကို မနှစ်ခြိုက်ဘူးရယ် လို ရှင်းရှင်းဆိုဒိုင်လောက်အောင် မဟုတ်သည့်တိုင် နှစ်ခြိုက် တယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပြန်။ မကြိုက်တကြိုက် စောင့်ကြည့် ရင်းနှံပင် သူကလေးရဲ့ အပြုအမူတို့ကို အံ့အားတသင့် လက် ဖျားခါရုတတ်ပေသွား”

“ဇေတုအဖို့တော့... လူငယ်လည်း ဖြစ်သေ လို့လာ မသိ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကလည်း ဖြစ်နေသေးရာ မမင်းဘုံရဲ့ အပြုအမူ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အံ့ဩတကြီးဖြစ်မိ တတ်သော်လည်း ချစ်စနိုးရိုရဲမြဲတော့ အမှန်တကယ်။ မမင်းဘုံ ဘာလုပ်လုပ် ဇေတုမျက်ဝန်းထဲ ချစ်စရာကလေးပဲ ကောင်းနေ တော့သည်။”

“တစ်ခါတစ်ရံတွင် မမင်းဘုံသည် သူ့အကြောင်းသူ စိတ် လို လက်ရ စကားစပ်တတ်သည်။”

“ရွယ်တူမိန်းမဖော်လည်း မရှိ။ ကိုဇေကလည်း လူပျို အဖြစ်နဲ့ ရှိနေတဲ့ ဒီမိသားစုကို ဒီလောက်ဝင်ထွက်ခင်မင်မိတာ မသိတဲ့... ယူအဖို့ဆိုရင် မင်းမင်းက သိပ်ပြီး ကလေးတက်တက် ရဲတင်းနေမလားပဲနော်... ကိုဇေ”

“ဇေတုသည် မမင်းဘုံရဲ့ မျက်ဝန်းနက်ရွန်းလေးကို ကြင် နာစွာ ပြုံး၍ကြည့်ကာ...”

“ကျွန်တော်ကတော့... မင်းမင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ကလက်တက်တက်ရှိတယ် မထင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“မင်းမင်းလည်း ဒီအတွက် လူမြင်ကောင်း လူကြာ ကောင်းတဲ့ လျှောက်လဲချက် မပေးတတ်ပါဘူး ကိုဇေရယ်။ ဒါ ပေမဲ့... ဒါဟာ ရေစက်ကိုဇေရဲ့... ကိုဇေ ရေစက်ရှိတယ် ဆိုတာကို နားလည်ရဲလားဟင်...”

“ဇေတုမှာ ရယ်မောရကား...”

"နားလည်ပါတယ် မင်းမင်းရယ်"

"အဲဒီရေဝက်ကြောင့်ပဲလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ မင်းမင်း ဒီအိမ် သားတွေကို သိပ်ချစ်ခင်တာပဲသိလား... တကယ်ပဲ"

"ဒီအိမ်သားတွေကို..."

"အင်းလေ..."

"ကိုကိုကြီးရယ်... မမဝတ်ရည်ရယ်ပေါ့"

"ကိုလေးလည်း ပါတာပေါ့"

ဇေတုပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဒီတစ်ကြိမ်ဖြင့် မမင်းဘုံကလေးက... ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရှာပါသေး သည်။

"အွန်း... ကိုလေးကလည်း... မင်းမင်းက ရိုးရိုးပြောတဲ့ ဟာ"

"အင်းပါ"

"ကိုလေးက ဘာလို့ပြုံးသေးလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး... ဝမ်းသာသွားလို့ပါ။ ကိုယ့်ကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က ချစ်ခင်တယ်ဆိုတာ... ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ပေါ့"

"မင်းမင်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှ အန်ကယ်ဦးမင်းဆွေ တို့ မိသားစုအကြောင်း စကြားဖူးတယ်။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆို တာတွေလေ။ ဒါနဲ့ ဖေကြီးကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပူဆားရတယ်"

"အင်း... တစ်မျိုးပဲနော်။ မင်းမင်းက ဦးလင်းနောင် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကို ခင်တတ်သလား"

"အင်းပေါ့... ဖေကြီး မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးက မင်းမင်း ကို ချစ်ကြတာချည်းပဲ... မင်းမင်းကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေတွေမပြောနဲ့ သူစိမ်းတွေကိုတောင် သိပ်ခင်တတ် တယ်"

"အဖေတူတာပေါ့နော်။ ဦးလင်းနောင်က သိပ်အပေါင်း အသင်းဆန်တဲ့လူလို့ ကိုကိုကြီး အမြဲပြောပါတယ်..."

"ဟုတ်တယ်... ဖေကြီးလည်း အပေါင်းအသင်းခင် တတ်တယ်။ မင်းမင်းလည်း အပေါင်းအသင်းများတယ်။ အိမ် လည်ရတာလည်း ဝါသနာပါတယ်။ ဒီအိမ်ကိုတော့ လာရတာ အပျော်ဆုံးပဲ။ အန်ကယ်ဦးမင်းဆွေက... သားသမီးမရှိပေမဲ့ ကိုစေ ရှိလို့ တော်သေးတယ်။ မင်းမင်း မပျင်းရဘူး။ အဖော် ရှိ တယ်ပေါ့။ အန်ကယ်ဦးမင်းဆွေတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကလေးမယူ သလဲဟင်..."

"မယူတာ မဟုတ်ပါဘူး မရတာပါ။ သူတို့လည်း လိုချင် တာပေါ့"

"အန်တီနဲ့ လက်ထပ်တာ ကြာပြီလားဟင်"

"ဆယ်ကိုးနှစ်လောက်တောင်ရှိပြီ"

"ဟင်... ဟုတ်လား။ အခု အန်ကယ်လ်ဦးမင်းဆွေ အသက်က... ဖေကြီးနဲ့တူတူဆို လေးဆယ်တစ်ထဲမှာပေါ့။"

အသက်နှစ်ဆယ်တစ်၊ နှစ်ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက အိမ်ထောင်ကျတာပေါ့။

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“အန်ကယ်က သိပ်ချောတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်နဲ့ တခြားစီပါပဲ”

“အို... ကိုဇေကလည်း ကိုဇေကလည်း ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ ကြည့်ကောင်းပုံခြင်း တစ်မျိုးစီ။ အန်ကယ်က ချော့ကိုချောတာ။ ကိုဇေကတော့ ပိုပြီး မဲန်းလီးဖြစ်ပါတယ်။ အန်ကယ်လ်က အရှေ့တိုင်းဆန်တဲ့ ချောပုံ... ကိုဇေက မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံတွေ အနောက်တိုင်းဆန်တယ်”

“ဟား... ဟား”

ဇေတုမှာ မနေနိုင်ဘဲ အော်ရယ်မိပါတော့သည်။

“ကိုယ်ဟာနဲ့ကိုယ်တွေတောင် ဒီလိုတစ်ခါမှ သရုပ်မခွဲဖူးပါဘူး။ ပညာရှိ ဒေါ်မင်းဘုံသရုပ်ခွဲပြတော့လည်း မှန်ပါတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“အွန်း... ဒါ... ကိုဇေ မင်းမင်းကို သက်သက်ရိတာ။ တကယ်ခိုးကျူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဪ... အန်တီဝတ်ရည်ကို ကျ ထည့်မပြောမိဘူး။ အန်တီကြားရင် မကျေနပ်နေဦးမယ်။ အန်တီကကျတော့ ကျက်သရေရှိတာ...”

“ဟား... ဟား... တစ်ယောက်မကျန်အောင် မြှောက်တော့တာပါလား မင်းမင်းရယ်”

“ဟင့်အင်း... မင်းမင်း မမြှောက်ပါဘူး။ မင်းမင်းက မြှောက်ပင် မပြောတတ်ဘူး။ အရှိကိုပဲ ပြောတတ်တာ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း လှရင်လှတယ်။ မလှရင် မလှဘူး။ အားမနာလျှာမကျိုးပြောတာ။ မင်းမင်းသူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် ကိုဇေအကြောင်းပြောပြတယ်”

“ဘာတွေ ပြောထားလဲ မင်းမင်းရာ...”

“မင်းမင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလေ အသက်သုံးဆယ်ရွယ် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို အလိုရှိတယ်”

“ခင်ဗျာ...”

ဇေတု အူကြောင်ကြောင် အံ့သြပုံကြောင့် မမင်းဘုံက အသံသြသြလေးနှင့် ရယ်မောလိုက်ပါသေးသည်။

“ဪ... ကိုဇေကလည်း... မင်းမင်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ရည်းစားရှိတဲ့သူလည်း ရှိ။ မရှိတဲ့သူလည်း... မရှိမဟုတ်လား။ မရှိတဲ့တစ်ယောက်က သူ့ရည်မှန်းထားတာကို ဖွင့်ပြောတာပေါ့။ ချောလည်း ချောရမတဲ့။ ဒီလိုလူမျိုးဆိုရင် သူရွေးဖို့ အသင့်ပဲတဲ့။ အဲဒါ... ကိုဇေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရရင် မကောင်းမလားလို့”

“ဟား... မင်းမင်းကလည်း ကျွန်တော်... ဒါမျိုးတွေ မရပါဘူး။ မလုပ်ပါနဲ့...”

“အွန်း... ကိုဇေကလည်း... မိတ်ဆက်တာပဲ ပဲကျကမက်လို့”

“ဟာ...တော်ပါပြီ”

“ကိုဇေက ရည်းစားဦးနဲ့ ကွဲခဲ့သူလား...”

“ဟာ...ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ...လျှောက်မေးနေပြန်ပြီ”

ဘာရည်းစားဦးမှ မကွဲဘူး...”

“သိဖူးလေ...လူပျိုကြီးလုပ်နေလို့ မေးကြည့်ရတာ”

“လူပျိုကြီးတိုင်းဟာ ရည်းစားဦးနဲ့ ကွဲရောတဲ့လား”

“ရှိတတ်တာပဲ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုက်တဲ့လူ မတွေ့လို့ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတာပါဗျာ...”

“ဒါကြောင့် တွေ့လိုတွေ့ငြား...လွတ်လပ်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေလို့...”

“မလုပ်ပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်”

“ကိုဇေက သိပ်အေးတယ်နော်...သိပ်ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဇေတုသည် ရင်ထဲပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ သိချင်လာသည်ကား မမင်းဘုံရော ရည်းစားမရှိဘဲ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် ဟုတ်ရဲ့လား...ဆိုသည်ကိုပင်။ ဤအတွေးဝင်လာသည်နှင့် သူ့ရင်ထဲ ဝိုးရိမ်တကြီး နှမြောပူပန်လာပါသည်။

“သူများကိစ္စတွေ လိုက်အောင်သွယ်ဖို့ စဉ်းစားနေတော့ မင်းမင်းက ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အို...မေးခွန်းကလည်း ခက်လိုက်တာ နားမလည်ပါဘူး”

“ကျွမ်းနေသလားလို့”

“ဘာကျွမ်းတာလဲ ကိုဇေရဲ့”

“ဟာကွာ...ကျွန်တော်မေးတာ မင်းမင်းနားလည်သားနဲ့...”

“နားမလည်ပေါင် မေးခွန်းက အကောက်ကြီး ပြောင့်မှ မပြောင့်တာ...”

ဇေတုမှာ ရယ်မောကာ...ဆံပင်တွေကိုသာ သပ်ရင်း သပ်ရင်း ရှင်းဖို့ခက်နေပါသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဘက် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဖက်က သွက်လက်လှ၍ အလိုအလျှောက် ရိုးအ အေးဆေးသွားခဲ့ရပါသည်။ အတော်ကြာလျှင်မူ ဟန်မပျက် ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသော မမင်းဘုံရုပ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း မချင့်မရဲ့ အောင်သက်မိကာ...

“မင်းမင်းရော...ရည်းစားရှိသလားလို့”

“ဪ...ဒါလား”

“တစ်ယောက်တည်းတောင် ကရဲ့လားလို့...သိပ်ကျွမ်းကျင့်နဲ့စပ်တဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုလို့များ ပြစ်နေသလားလို့”

“ကိုဇေက သိချင်တယ်ပေါ့...ဘယ်လောက်သိချင်လဲ။ သိပ်သိချင်လား။ နည်းနည်းပဲလား”

“မင်းမင်းကလည်းကွာ...ကျွန်တော့်ကို စ,စရာ နောက်စရာလိုပဲ သဘောထားနေတာပဲ”

ဇေတုသည် မမင်းဘုံ အမှုအရာကြောင့် မခံချို မခံသာ

အသည်းယား မျက်နှာညိုရပါသည်။ အင်း... သူ့ဘက်ကတော့ တစ်ကြိမ်မှ မပွင့်လန်းရသေးသော နုစင်လတ်ဆတ်သည့် တစ်ဖူးတည်းသော ချစ်ပန်းငုံတည်း။ မမင်းဘုံဘက်ကတော့ ဤသို့သော ပန်းပွင့်ပန်းငုံတွေ မနည်းမနော ဝေဆာသော ရင်ခွင်ပန်း ဥယျာဉ်ကြီးမျိုးလား...။

“ဖေကြီးက... မင်းမင်းကို အမြဲ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတယ်ကိုစေရဲ့။ အားလုံးကို အချိန်ယူ လေ့လာပြီးမှ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံးလူကို ရွေးချယ်ယူရမှာတဲ့။ ကိုယ်က ချစ်ဖို့လည်းပဲ လိုအပ်တယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့... ဒါပဲလေ...”

ဇေတုသည် နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ မမင်းဘုံကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေး စားပါလိမ့်။ သူမဝေခွဲနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုလေးပဲပြစ်စေ သူကတော့ တမြတ်တနိုးစွဲမက်ချစ်မိခဲ့ပြီမှာတော့ သေချာလှလေပြီ။

သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့အလှကိုသူတို့ယုံကြည်ကိုးစားပြီး အဲဒီအလှနဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ဖမ်းစားရခြင်းမှာ မရောင့်ရဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သူ့ မရိုးရဲ့ စကားကို ကြားယောင်မိတဲ့အခါမှာတော့ ဇေတု ရင်မောရပါသည်။ မရိုးစကားက ဒါဘင်မကသေး။ လှလွန်းတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်တဲ့...။

ဇေတုက... သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်လေးလေးရှိကိမိပါသည်။

“ဟာ... ကိုဇေက သက်ပြင်းချနေပြီ... မင်းမင်းရှိတာ ရှုပ်နေပြီ။ ဒီလိုဆို မင်းမင်းလည်း စိတ်ညစ်လာပြီ မင်းမင်း ပြန်တော့မယ်”

မမင်းဘုံက ကားသော့ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူထရပ်ကာ ထိုင်နေကြသော မြက်ခင်းစပ်ခုံတန်းလျားမှ သူ့ကားဆီထ, ထွက်သွားပါသည်။ သူ့အနိုင်ယူ ဆော့ကစားခံရတော့မှာများလားရယ်လို့ ဇေတုရင်ထဲ မောလျှ မချီတရီ ဖြစ်မိသည်တွင် ကားတံခါးဖွင့်ရင်း မမင်းဘုံက သူ့ဘက်သို့ ရယ်စပ်စပ်ကလေးလှည့်ကြည့်သည်။

“ဖေကြီးက အဲလိုပြောပေမဲ့ မင်းမင်းက တစ်ခါမှ မရွေးရသေးပါဘူးလို့”

“ဘာရယ်... မင်းမင်း ဘယ်လို... ပြန်ပြောပါဦး”

ဇေတုက ကားနားပြေးကပ်လာလျှင် မမင်းဘုံက ကားကို စက်နှိုးစတင်လိုမိထွက်ရင်း...

“လူရိုးကြီးကိုဇေ... မင်းမင်းမှာ ရည်းစားမရှိသေးဘူးလို့ ပြောတာပါရှင်... ကဲ... အဲသလောက် ရှင်းရှင်းပြောမှ နားလည်တော့မှာ”

ခွကားဆုံးလျှင် ကားကလေးက အရှိန်မြှင့်ကာ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဇေတုသည် ပေါ်တီကိုအဝပ်၌ ခါးထောက်ရပ်

ကာ မချင့်မရဲ ကျစ်ရစ်ရပါသည်။ ဇေတုရဲ့အဖြစ်ကို တိုက်
တံခါးဝမှ မရိုးတော်ဒေါ်ဝတ်ရည်က လှောင်ရွတ်ရွတ်ပြုံးရင်း

“ဪ...ဇေတု...ဇေတု”

ဇေတု ကြားအောင်ပင် တမင်တကာ အော်ဟစ် ရေ
ရွတ်ကာ..

“ဧကန္တတော့ ဇေတုရေ...ငါတစ်မျိုး ထင်လာတာရှိ
သေးတယ်...”

“ဆိုပါဦး...မမဝတ်ရည်”

ဇေတုက အိမ်ထဲလျှောက်ဝင်လာရင်း မေးပါသည်။

“ဦးလင်းနောင်က မင်းကို မျက်စိကျပြီး တမင်တကာကို
ပဲ...သူ့သမီးနဲ့ နီးစပ်ရင်းနီးမှုရအောင် လွတ်ပေးတာများလား
ရယ်လို့လေ”

“ကျွန်တော့်ကို ဦးလင်းနောင်က...”

ဇေတုက တမင်တကာ ခပ်ဟားဟားရယ်မောလိုက်ပါ
သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဟန်။

“အဲမယ်...နင်ထင်သလား။ လောကမှာ...ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်တဲ့လူကောင်း လူပျိုကလေးတွေ ရှားပါးလာပြီဟဲ့”

“ဟုတ်လား”

ဇေတုက တမင်တကာ ထပ်၍ အတွန့်တက်လိုက်ပါ
သေးသည်။ အဲဒီနောက်တော့ မမင်းဘုံကို စွဲလမ်းချစ်စိတ်နှင့်
ဇေတု ရင်ထဲမောလှပါသည်။

မယ်လမင်းပစ္စည်းကုန်အမှတ်တံဆိပ်တစ်မျိုးကို ကိုယ်
တိုင် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးသော ဇေတုတို့လုပ်ငန်းမှာ မြို့လယ်၌
ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိ၍ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန် စက်ရုံတည်ရှိပါ
သည်။ မမင်းဘုံသည် အိမ်ကိုအစ၊ ရုံးခန်းကိုအလယ်၊ စက်ရုံ
ကိုအဆုံး အားလုံးရောက်အောင်ကို လာရောက်လည်ပတ်သူ
ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းကိုတော့...မြို့ထဲရောက်ရင်း လမ်းကြုံ၍ နှစ်ခါ
လောက် ဝင်လာဖူးပါသည်။

“ကိုဇေတို့ထုတ်တဲ့ မယ်လမင်းပန်းကန်၊ ဘူးခွက်လေး
တွေ မင်းမင်းသိပ်ကြိုက်တာသိလား။ ကိုဇေတို့ ထုတ်တာ မသိ
ခင်ကတည်းက မင်းမင်းဝယ်သုံးတာ...။ ဒီဇိုင်းလေးတွေ ဆန်း
လို့လေ။ မင်းမင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကိုဇေတို့ မယ်
လမင်းတွေကို ကြိုက်ကြတယ်။ စက်ရုံကို အလည်ခေါ်ပြီး...
ကိုဇေ လိုက်ပြရင် ကောင်းမှာပဲ။ ကိုဇေက စက်ရုံကို ဘယ်နေ
တွေ သွားသလဲဟင်”

“နေတိုင်းသွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့်...တစ်ရက်တော့ မင်းမင်းတို့ကို ခေါ်ပါလား။
ဘယ်သွားရမလဲဘဲ လမ်းရှာနေတာ ခေါ်မယ်မို့လား ဟင်...”

“ခေါ်ပါတယ် မင်းမင်းရယ်...”

“ဟေ့...ပျော်စရာကြီး။ ဒါကြောင့် ကိုဇေကို သိပ်ခင်
တာ။ တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲ ကိုဇေသဘောကျ

တဲ့ သူနဲ့ ကိုဇေကို ရွှိုင်းပေးမယ်သိလား။"

"ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ မင်းမင်းရာ . . ."

တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ ဇေတုရဲ့ မာစတာအောင်ကားပေါ်မှာ မမင်းဘုံနှင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပါလာခဲ့ပါတော့သည်။ စက်ရုံပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာယာသန့်ပြန့်ကာ လေကောင်းလေသန့်လည်း တဖြူးဖြူးရနေ၍ သူတို့ တစ်သိုက်ကလေးတွေလို ပျော်ဖြူးနေကြပါသည်။ မမင်းဘုံသူငယ်ချင်းများဟာလည်း သူ့လိုပဲ သွက်လက်တက်ကြွလှသော တိုက်ပဲတွေပင်။

"ကိုဇေ . . . သူက . . . စန်းစန်းထွေး၊ သူက . . . မရီလွင်၊ သူက . . . ဖြူလဲတဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ မင်းမင်းက ရည်းစားမရှိသူများသာ လိုက်ရမည်လို့ ဝိစစ်ပြီးမှ ရွေးခေါ်လာတာ . . . ဟဲဟဲ။ နီး . . . ရည်းစား လုံးဝ နုတ္တိတွေချည်းပဲ"

ကောင်မလေးတွေက တဟားဟားသဘောကျကြသည်။ ဇေတုသည် ရယ်ချင်နေကာ ပြန်အဖွဲ့မကျနိုင်ဘဲ ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရပါသည်။ စက်ရုံထဲတွင်လည်း နေရာပေါင်းစုံကို ကလေးအုပ်စုလို ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ပျော်ပါးဖြူးထူးနေလေရာ စက်ရုံသို့ လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းနှင့် မောင်းနှင့် ခပ်တည်တည်ရောက်လာနေကျ ဇေတုမှာ မျက်နှာပင် ပူမိသည်။

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လုပ်ငန်းအဆင့်အလိုက် . . . သူတို့ကို လိုက်ရှင်းပြနေရာမှ တစ်ချက်တွင် မမင်းဘုံက ဖောက်လာပါသေးသည်။

"ကိုဇေရယ် . . . ဖြူလဲကို သေချာကြီးရှင်းပြစမ်းပါနော်။ သူက မယ်လမင်းလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ချင်သလား . . . လုပ်ငန်းရှင်ကတော်ဖြစ်ချင်လားတော့ မသိပါဘူး။"

ဇေတုမှာ မျက်နှာအထားရခက်ကာ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးကိုလည်း အားနာသွားမိလျက် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရသော်လည်း မမင်းဘုံအပါအဝင် ဖြူလဲနှင့် အပေါင်းပါ နှစ်ယောက်တို့မှာ တဝါးဝါးပွဲကျနေတော့သည်။

"လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ရင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လုပ်ရပြီး ပင်ပန်းနေဦးမယ်။ ကတော်ပဲ ကောင်းပါတယ်ဟယ်"

"နင် တယ်အချောင်ခိုချင်ပါလား . . . ဖြူလဲ"

တကယ်တမ်းတော့ သူတို့အုပ်စုဟာ ဘာမှလေ့လာချင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်။ အလကားသက်သက် အပျင်းပြေ လိုက်ကြည့်ကြတာပင်။ နမူနာထုတ်ထားသည့် ပန်းအိုးအဆန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်လုံး လက်ဆောင်တောင်းယူကာ ကျေနပ်နေကြပြန်သည်။

အပြန်တွင် . . . အားလုံးကို အင်းလျားလမ်းထောင့်၌ မှန်ကျွေးရပြီး သူတို့ကားတွေ ရပ်ထားရာ စုရပ်ဖြစ်သည် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှေ့ ပြန်ပို့ရပါသည်။ ကျန်အဖွဲ့က အသီးသီးပြန်ကုန်

ကြက... မမင်းဘုံက မပြန်သေး။ ဇေတုသည် မမင်းဘုံကို ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြည့်ကာ...

“မင်းမင်းရာ... အဲသလိုတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာလဲ ကိုဇေရီ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းမင်း သူငယ်ချင်းနဲ့ မထိခလုပ် စတာမျိုးပေါ့။ မကောင်းပါဘူး။ မိန်းကလေးဘက်ကို အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“အမလေး ကိုဇေရယ်... သူ့ပုံစံက အားနာစရာ ကောင်းလောက်အောင်များ အနေခက်သွားသေးလို့လား... အားနာချင်အားနာ ကိုဇေကိုပဲ အားနာရမှာ”

ပြောအပြီး... တသောသောရယ်နေသော မမင်းဘုံကို ကြည့်ကာ ဇေတုသည် မချင်မရဲ နှာထိပ်ဖျားလေး လိမ်ဆွဲပစ်ချင်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ... စရင်း... စရင်းနဲ့... နောက်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဘာမကောင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ပြောပါများများလာရင်... နောင်... ရှင်းမရလင်းမရ ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးတာပေါ့။ အခု စလို့က်တာ အရေးမကြီးပါဘူး။ နောက်ကို မစပါနဲ့ မင်းမင်းရာ... နော်။ ကျွန်တော်လည်း ဖြူလို့ ကို ဘယ်လိုမှ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမလေး... ကောက်ညှင်းကပဲ စီးပါစေ ကိုဇေရယ်။”

ကိုဇေဟာလေး လူပျိုကြီး သိပ်ပိသတာပဲ။ ရည်းစားဦးနဲ့ ကွဲခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို ရိုးလွန်းတာဆိုတာ မင်းမင်း ယုံပါပြီ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဇေတုသာပဲ ပြုံးပြုံးကြီး ကျေအေးလိုက်ရပါသည်။

အခန်း ၃

“ဒီမိုးတွင်းတော့ နားလိုက်ဦးမယ်။ သီတင်းကျွတ်အပြီး
လောက် ပြန်တက်မယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ သဘောတစ်
ခေါက် ထွက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်အတွက်
နောက်ဆံ တင်ငင်ပါကွာ”

ဦးလင်းနောင်စကားကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်အတွေးတွေ
အလုပ်များသွားရပါသည်။ သူ့သမီး နောက်ဆံ ငင်တာနှင့်
သီတင်းကျွတ်လကို နွယ်ကာ ပြောနေပြန်ပြီ။ သေချာပါသည်
ထင်ပါရဲ့. . .။ သီတင်းကျွတ်လဆိုတာ မြန်မာတို့ အများဆုံး
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင့်ကြသည့်လ မဟုတ်လား။ ကြည့်
ရတာ. . .တကယ်ပဲ သူ့သမီးကို ကိုဇေနှင့် ရည်ရွယ်နေပုံပဲဟု
ဒေါ်ဝတ်ရည်က မရမက ဆက်စပ်သေချာပစ်နေပါသည်။

“ကောင်းပါတယ် မင်းက ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းနေတော့ ငယ်တုန်း အလုပ်လုပ်ရတာ။ ငါဆိုရင်... အသက်က ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ ရောဂါကဖြစ်လာတော့ အလကား သက်သက် နားနေရတယ်ကွာ။ မင်းမင်းကတော့ သိပ်နောက်ဆံငင်စရာမရှိဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့ဟာနဲ့သူ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ဆုံးဖြတ်တတ် မိမိခန့်ခွဲတတ်ပဲ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့... မိသားစုဘဝနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သမီးက ကံဆိုးပါတယ်”

“အို... ဦးလင်းနောင်ရယ်။ ဒီလိုလည်း မပြောထိုက်ပါဘူးရှင်။ မင်းမင်းထက် ကံဆိုးတဲ့သူတွေ လောကမှာ အပုံကြီးပါ။ မိခင် မရှိပေမဲ့... မင်းမင်းဘဝက ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေးပါ။ ငွေကြေးဥစ္စာအရရာ... ပညာလည်း သူ့ဟာလေးနဲ့သူ ရောက်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ အဖေရင်းတစ်ယောက်လုံးလည်း သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတာကို...”

“ဟုတ်ပါတယ်... အဖေရင်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်ကလည်း တိုင်းပြည်က ခွာရတဲ့အလုပ်နဲ့ ဝင်ငွေရနေတာဆိုတော့ ဒီမှာကလည်း ဘာစီးပွားရေးမှ နားမလည်... မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်”

“မင်း... ဒီမှာ စီးပွားရေးတစ်ခုခု အခြေချတော့မယ် သဘောလိုက်တာ ရပ်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့က လိုတာလမ်းညွှန်ကူညီနိုင်ပါတယ်။ တွဲဖက်ပူးပေါင်းလုပ်ချင်တယ်ဆို

ရင်လည်း ရတယ်။ ဇေတုကလည်း အများကြီးကူညီပေးနိုင်ပါတယ်”

“အေးကွာ... ဒီမှာ အခြေချတော့မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ မိသားစုကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ။ အခြေမချခင် ငါမရှိခိုက်လည်း မင်းမင်းကို မင်းတို့နဲ့ပဲ အပ်ရမှာပဲ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဦးမင်းဆွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ လူရိုးကြီး ဦးမင်းဆွေကတော့ ဘာမှတွေ့တော့မိပုံ မရ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သာလျှင် မင်းမင်းကို သူ့အဖေက ဇေတုနှင့် ရည်ရွယ်ပုံရသည်ဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သေချာသထက် သေချာနေသည်။

“ဒေါ်ဝတ်ရည်တို့လည်း မင်းမင်းကို သမီးလေးဟစ်ယောက်လို့ သဘောထားပေးပါလို့”

“အမုလေး... ဦးလင်းနောင်ရယ် မှာကြားနေလိုက်တာ မင်းမင်းကို ချစ်ပြီးသားပါ။ ကိုယ့်လည်း သားသမီးရှိတာ မဟုတ်တော့ ကိုယ်သာ အိမ်ထောင်ကျစက သားသမီးရရင် မင်းမင်းနီးပါးအရွယ်လောက်ပဲလို့ အမြဲတွေးမိပါတယ်”

“မတော်တာ မြင်လည်း ဆုံးမပေါ့ဗျာ”

“ဆုံးမပါ့မယ်။ ဦးလင်းနောင်တို့ မကြိုက်မှာကိုတောင် စိုးရိမ်တာ။ မနေကပဲ မင်းမင်းကို ဆုံးမမိပါသေးတယ်။ ဝတ်ရည်လည်း သမီးရင်းလို သဘောထားလို့ ဆုံးမတာပါ။ စိတ်ထဲက စိမ်းရင် စကားအဖတ်တင်ခံပြီး မဆုံးမပါဘူး။ သမီးရယ်

ရဲတင်းပွင့်လင်းတာ ကောင်းပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျ ကိုယ်မှန်
တာထင်တိုင်းလည်း မလုပ်သင့်တာ မပြောသင့်တာရှိတယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . .မင်းမင်းက သိပ်ရဲတင်းပွင့်လင်းနေ
တာတော့ အမှန်ပဲ။ စိတ်ထဲရှိသလို ပြုမူလွန်းလို့ ကျွန်တော်
တောင် တားယူရတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောရဲဆိုရဲ
လုပ်ရဲကိုင်ရဲ သတ္တိကောင်းအောင် ကိုယ်ကစပြီး ကျင့်မိတာဗျ”
ဦးမင်းဆွေမှာ. . .ဒေါ်ဝတ်ရည်စကားကို ဖာဖာထေး
ထေးနှင့်. . .

“သူ့တော့ မင်း မဆုံးမခိုင်းရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။
ကျောင်းဆရာမ မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ကျောင်းဆရာမ ပါးစပ်တော့ ရှိ
တယ်ကွ။ သိပ်ဆုံးမချင်တာ သားသမီးက မရှိတော့. . .ခက်နေ
တာ။ ခွင့်ပြုရင်တော့ နားညည်းယူရအောင် ဆိုဆုံးမသွန်သင်ပြ
ပါလိမ့်မယ်. . .ဟား. . .ဟား”

“ကောင်းတာပေါ့. . .မင်းဆွေရ။ ကိုယ့်သားသမီးလို့
သဘောထားပြီး စေတနာရင်းခံပြီး ဆုံးမပေးမှာမျိုး ပိုက်ဆံပေး
ဝယ်လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘာ။ ငါကလည်း အမြဲမပြတ် အနားမှာ
မရှိ မင်းတို့ပဲရှိတာ”

အင်း. . .ဟိုးတလောကမှ ဦးမင်းဆွေကို ဆေးခန်းသွား
ပြရင်း လမ်းမှာဆုံတွေ့ကာ ပြန်လည်ဝင်ထွက်မိကြတာပါ။
တကယ်တမ်း ကွဲကွာသွားကြတာက နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိ
ပြီ ဥစ္စာ၊ သူ့ရဲ့ အရင်းအရင်ဝင်ထွက်နေသော မိတ်ဆွေမိသားစု

များကျတော့ မရှိတော့လို့လား။ မကြာခင်ကမှ တွေ့ပြီး ဆုံးမဖို့
အပ်နှံ စိတ်ချနေပုံမှာ ဒေါ်ဝတ်ရည် ဤသို့ တွေးဖြစ်ဖို့ကိုသာ
တိုက်တွန်းနေသည်။

မမင်းဘုံကို မချစ်ခင်လိုလည်းမဟုတ်။ ချစ်ခင်ပါသည်။
သဘောမကျတာဆိုတာကလည်း ရဲတင်းစွက်ဖက်မှုကလေး
တစ်ခုကိုသာ ရံဖန်ရံခါ အံ့ဩလျက် အောင်သီးအောင်သက်ရှိရ
တာမျိုးလောက်သာပါ။ ဇေတုကို ချိန်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း
ဤအချက်ကြောင့်ဖြင့် ငြင်းချင်လောက်အောင်လည်း မဟုတ်
ရပါ။

သို့ပေမဲ့ တစ်သက်လုံး သူတို့ခင်မင် ဝင်ထွက်ဆက်ဆံခဲ့
မည့် မိတ်ဆွေမိသားစုတွေရှိမှာဖြစ်ပါလျက် ဟိုးတလောကမှ
ပြန်ဆက်စပ်မိကြတာဖြစ်သော ဒီမိသားစုနှင့်မှ စိတ်ချလက်ချ
အပ်နေရသည်ဆိုတာက 'ဇေတု'ကြောင့် အပြင်ဘာမှ မဟုတ်
နိုင်ဟု ဒေါ်ဝတ်ရည်က အပိုင်ကို သေချာယူဆမိနေပါသည်။

ဦးလင်းနောင်တို့ရဲ့ မိသားစုအခြေအနေ အနေအထား
နှင့် ကိုယ့်ဘက်က လက်မခံချင်လောက်စရာ အကြောင်းမရှိ
သော်လည်း အိမ်ကို ရုတ်တရက် အဝင်အထွက်စိတ်ကာ အပ်နှံ
စကားပြောဆိုပုံတွေကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လိုက်လိုက်
လျော့လျော့ကြီးရှိလှ၍ ဘဝင်မကျချင်သလိုလိုဖြစ်ကာ ဘာကို
ဘဝင်မကျရမှာမှန်းလည်း အရှာမရ။

“သူလည်း ဒီအိမ်ကို အတော်ခင်တွယ်တာ. . .ပြောရင်း

ဆိုရင်း ဘားပိရောက်နေပါလိမ့် ဇေတုနဲ့များ ခြံထဲမှာလား။”

“ဇေတုရုံးခန်းက ပြန်မရောက်သေးဘူး ဦးလင်းနောင်ရဲ့။ မင်းမင်းတော့ မီးဖိုထဲမှာ”

“ဟေ့ . . မီးဖိုထဲမှာ . . ဟား ဟား ဟား။”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် ဦးလင်းနောင်က အူလို့က်သည်းလို့က် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ရယ်မောနေပြန်ပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ရောသာ ရယ်ချလိုက်ချင်သည်။ မီးဖိုထဲ တားမရဆီးမရ ဇွတ်ဝင်ချသွားကာ အလုပ်သမား တပြုံကြီးကိုပါ မောင်းထုတ်ပစ်ပြီး သဘောရှိ ထင်တိုင်း ကြဲနေတော့တာကို ဘယ်လိုမှ တားမရ၍ လွှတ်ပေးထားလိုက်ရတာပါ။

“ဝတ်ရည်လည်း တားသေးတာပဲ။ ကိုဆွေအတွက် သီးသန့်ဟင်းရော၊ ကျန်တဲ့အိမ်သားတွေအတွက်ကော ဒီညနေ သူချည်းပဲ စိစဉ်မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ချက်နေတော့တာပဲ”

သူ့သမီး မီးဖိုဝင်နေရ၍ သူ့အဖေကိုလည်း အားနာ ပါးနာဖြစ်ရပြန်ကာ အဖြစ်မှန်ကို လိုလို မလိုလို ရှင်းပြရပါသေးသည်။ စိတ်ထဲလည်း အောင်သက်သက်ဖြစ်ခဲ့ရသေးတာ အမှန်ပင်။ အန်ကယ်လ်ဟင်းကို အန်တီပဲ လုပ်ပါမယ် . . ရယ်လို့ ဒေါ်ဝတ်ရည် ဇွတ်ပြောသော်လည်း မရ။ အဓိက ကအန်ကယ်လ်ဟင်းကို သူ ချက်ပြုတ်စိစဉ်ချင်တာဟု ပြုံးပြုံးလေး ပယ်ချကာ အန်ကယ်လ်နန်းရင်မာကြီးကိုပင် ပ,ထုတ်

လိုက်၍ အောင်သက်ခဲ့ရတာပင်။

ရဲတင်းစွက်ဖက်မှုက တစ်နေ့တစ်မျိုး တိုး၍ တိုး၍လာသည်မှာ အမြဲတမ်း ဇနီးသည်ကိုယ်တိုင် စိစဉ်ဝင်ချက်နေသည့် ဦးမင်းဆွေအတွက် အဖြူထည်ဟင်းကို ဇနီးလုပ်သူ သူ့မှာ ချက်ခွင့်မရတော့ဘဲ . . ဒီဟာမလေးကို ချက်ခွင့်ပေးလိုက်ရသည်အတွက် ဇွတ်ငြင်းဖို့လည်း အားနာ၊ ဘဝင်လည်း မကျနိုင်ဘဲ ရင်ထဲ လေးလေး ဖြစ်ရတာပင်။

“လုပ်ပစေ . . ဒေါ်ဝတ်ရည်ရေ . . လုပ်ချင်စိတ်ရှိတာကိုပဲ ချီးမွမ်းရဦးမယ်။ အားနာမနေနဲ့ အိမ်မှာလည်း ဒီလိုပါပဲ သူဝင်လုပ်တတ်ပါတယ်။ သူ့ မီးဖိုထဲ ဝင်ပလားဆိုရင် . . ဩဇာပေးလွန်းလို့ အိမ်က အိမ်ဖတ်တွေလည်း အကုန် အိမ်ရှေ့ပြေးပြီး ကင်းရာကင်းကြောင်း နေကြရတာပဲ။ သူ့ဟာသူသာ လွှတ်ထားလိုက်ဗျာ”

“ကိုဆွေဟင်းတော့ လုပ်တတ်ပါ့မလားဆိုပြီး ဝတ်ရည်က တားပါသေးတယ်”

“မတားနဲ့ဗျို့ . . ခင်ဗျား ကိုဆွေဟင်းကိုမှ သူ့က ပိုပြီး အိတ်စပါတ်ကျသေးတယ်”

“ရှင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်မှာ မျိုးစုံ စမ်းအချက်ကျင့်ပြီးလို့လေ”

“ရှင် . . .”

“မင်းဆွေက အချို့မှန်ဆီဆား မပါသလောက် ဟင်း

မျိုးစားရတော့ ညီစရာ အိစရာ သိပ်ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ဒါတွေ မပါဘဲ အရသာရှိရှိဖြစ်အောင် ဘယ်လိုဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက် မလဲဆိုတာ အိမ်မှာ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး စမ်းစမ်းချက်လိုက် သူ မြည်းလိုက် နောက်တစ်မျိုး စမ်းချက်လိုက် သူပဲ မြည်းလိုက် တကူးတကကို ကျင့်ယူထားတာ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ကျေးဇူးပဲ တင်ရ မလို စိတ်ပဲရှုပ်ရမလို အိလည်လည်ဖြစ်ကာ အကြံရခက်နေ သည်။ ဦးလင်းနောင်က ဒေါ်ဝတ်ရည်အမှုအရာကို အကဲခတ် မိပုံရပါသည်။

“ဘာမှ...နေရခက် တွေးရခက် မရှိပါနဲ့ ဒေါ်ဝတ်ရည် ရယ် မင်းဆွေကို ကျွန်တော်ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာ သမီးကို ပြောပြထားလို့သူကလည်း သိပ်ခင်တာ တကယ်တမ်း ဖွင့်ပြောရရင် မင်းဆွေက ကျွန်တော်ပညာရေးကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးရှင်တောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဘာလဲကွ...”

ဦးမင်းဆွေကိုယ်တိုင်ပင် ဇေဝေဝါနှင့် ဦးလင်းနောင်ကို မေးရသည်။

“မင်းတို့အဖို့ကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ကုသိုလ်ပြုတာ ပါပဲ။ ဒီလို ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် မိဘတွေက...အတော်ဆင်းရဲတာ အဆင်မပြေကြဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း မိဘအာအသင်းမှာ မင်းဆွေအဖေက

ပါတယ်ဗျာ။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ ကျောင်းသား ခုနစ်ဦးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်၊ စာအုပ်ဖိုး၊ ခဲတံ၊ ဖောင်တိန်၊ ပေတံ၊ ခဲပျက်၊ ဗလာစာအုပ် လိုသမျှ ပေးပျာ တာဝန်ယူလျှူပေးဘယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲသလို အထောက်ပံ့ခံရတဲ့ ကျောင်းသား တရင်းထဲကို လေးတန်းကစပြီး ပါခဲ့ပါတယ်။ ရှစ်တန်းအထိ ငါ့နှစ်ဆက်တိုက်ဗျ။ မင်းဆွေနဲ့ မိဘတွေအဖို့ကတော့ ခုနစ်ဦး စာလိုသလောက် လျှူဒါန်းလိုက်တာပဲလေ။ ဘယ်ကျောင်းသား ကိုဆိုတာ အတိအကျ မသိပါဘူး။ အလျှူခံရတဲ့ သူအဖို့သာ ငါ့ကို လျှူဒါန်းထောက်ပံ့တာ ဘယ်သူဆိုတာ သိတာပါ”

ဦးမင်းဆွေက...အနေခက်သလို ပြုံးနေရပါသည်။ ထောက်ပံ့စရိတ်ရသည့် ကျောင်းသားတရင်းထဲ သူငယ်ချင်း လင်းနောင်ပါခဲ့တာကိုလည်း သူသိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အနေ နှင့်လည်း ဘာမှပြောစရာ မရှိခဲ့သလို လင်းနောင်ကလည်း သူ့ ကိုဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကျေးဇူးတင်စကား တိုက်ရိုက်မပြော ဖူးခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နှစ်ကျမှ ကျွန်တော် အဖေက ကုန်စမ်းကူးရင်း ပွပေါက်တိုးတာဗျ...ဟား...ဟား”

“ဪ...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ဒီလိုတော့ အံ့ဩရပြန်ပါသည်။ ဒါ တွေကိုတော့ သူမသိတာ အမှန်ပင်။ ဆင်းရဲတာကိုရော...ဖ ပေါက်တိုးတာကိုပါ...တဟားဟား တက်တက်ကြွကြွ ဇာတ်

ကြောင်းပြန်နေသော ဦးလင်းနောင်ကိုကြည့်ရင်းလည်း ခင်မင်
စရာလူကြီးပါပဲလို့ ထပ်မံတွေးမိပါသည်။ နဂိုစိတ်ရင်းကောင်း
သူပီပီ... မနှစ်သက်ချင်သလိုရှိတာလေးတွေအပေါ် နှစ်သက်
စရာတို့ ဖုံးလွှမ်းကာ နှစ်သက်စရာကပဲ ထင်ရှားသွားရပြန်ပါ
သည်။

“ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းနှစ်ကျမှ အိမ်က မိဘပိုက်ဆံနဲ့
ကျောင်းဆက်နေပေါ့ဗျာ။ ထောက်ပံ့ခံယူတဲ့ ကျောင်းသား
တရင်းက ထွက်လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ့်ထက် မပြေလည်တဲ့
နောက်တစ်ယောက်က ဒီထောက်ပံ့စရိတ်ကို ဆက်ခံတာပေါ့”

“ဪ... ”

“ဒါ... အတော်ကြီးတဲ့ ကျေးဇူးဗျာ... ကျေးဇူးပြုသူ
ကတော့... အမှတ်မထင်ပါပဲ။ တကယ်စေတနာဒါနစိတ်နဲ့
အရင်းခံတော့ ငါ့ကျေးဇူး ဒီကောင်တွေပေါ် ရှိတယ်လို့လည်း
အမှတ်မထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးအပြုခံရတဲ့ ကျွန်တော့်
အဖို့တော့ အမှတ်ထင်ထင်ဗျာ။ သူတို့ကြောင့် ငါ့ပညာရေး တစ်
ပိုင်းတစ်စ မပြတ်ဘူး။ ကျောင်းဆက်တက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအသိ
က စွဲလာတာပေါ့ဗျာ။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ မတွေ့ကြပေ
မဲ့လည်း ကျေးဇူးမမေ့တဲ့ စိတ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ သူ့ဟာ သူ
အလိုလိုရှိတာပါပဲ”

“တော်ပါတော့ကွာ... ဒီလောက်လည်း ကျေးဇူးတင်
နေဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကလည်း...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။ ငါးနှစ်တိတိ မင်းတို့ ငါ့ကျောင်း
စရိတ်ထောက်ပံ့ခဲ့တာလေ။ ငါ့ကျောင်းပညာခါးမပြတ်ခဲ့တာ၊
ဘယ်မေ့လို့ရမလဲကွ။ တကူးတကမှတ်ထားဖို့ မလိုပါဘူး။
စိတ်ထဲ အမြဲရှိတာ၊ မမေ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က ပြန်ကျေးဇူးပြုဖို့
ဆိုတာကလည်း ခုအနေအထားမှာ မင်းတို့ဘဝကြီးမှာ ဘာမှ
လိုအပ်တာ မရှိဘူး။ အလှည့်ကြုံလာရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က
ကူညီနိုင်တာ ကူညီနိုင်ဖို့ အမြဲခေါင်းထဲရှိတယ် ဒေါ်ဝတ်ရည်
ရဲ့...”

ဤစကားများကြားရပြန်တော့လည်း ဒေါ်ဝတ်ရည်
သည် ရင်ထဲချမ်းသာလှပြန်သည်။

“ဒါတွေ... သမီးကိုလည်း အလှည့်သင့်သလို ပြောပြဖူး
တာပဲ။ ငါ့သမီးကို... ငါ့က... ဟိုးငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ
ထူးထူးခြားခြားလေးတွေ သတိရသလို အမြဲ ပြောပြောပြ
တတ်စမြဲကွ။ သမီး အကုန်သိတယ်။ ဒါတွေလည်းပါမှာပေါ့
ဒီမိသားစုကို သူ့အတော်ခင်တွယ်တာ ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့”

“ဝတ်ရည်တို့လည်း မင်းမင်းကို ချစ်ပါတယ်။ လှလည်း
သိပ်လှလွန်းတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့လှုပ်ရှားပုံလေးတွေ ကြည့်
လို့တောင် မဝပါဘူး။ သမီးကလေးလိုပဲ သဘောထားပါတယ်။
ဦးလင်းနောင်ရယ်”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့်
လဲ ဆိုတာတော့ မမေးနဲ့တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်

ကလွဲရင်...မင်းမင်းကို ဒီမိသားစုနဲ့ စိတ်အချဆုံးဗျ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဦးမင်းဆွေကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိသွားသလို ဇနီးသည်ဒေါ်ဝတ်ရည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ သွားကြပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကလည်း ဘယ်နှယ်လဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ဦးမင်းဆွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဦးမင်းဆွေက ယောက်ျားလေးရှင်ဖြစ်ပါလျက် အနေခက်သွားပုံနှင့်။

“အင်း... မင်းမင်းက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီနော်”
မဆီမဆိုင် စကားကောက် စ, လိုက်၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဦးမင်းဆွေကို ရယ်ချင်လှသည်။

“အေး... နှစ်ဆယ်တစ်ထဲပေါ့”

“အင်း... မင်းသမီးတောင် ဒီအရွယ်ရောက်ပြီနော် လင်းနောင်။ ငါတို့လည်း အသက်ကြီးပြီကွ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငယ်တုန်း ဖျတ်လတ်တုန်း ထင်နေမိတာ... ကောက်ကာင် ကာ ကျန်းမာရေးက ဖောက်လာတယ်”

စကားစက, လမ်းကြောင်းယိုင်တွဲ တိမ်းစောင်းသွား၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်က သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။ မီးဖိုဘက် သတင်းမေးဖို့နေရာက အထ...

“အန်ကယ်လ်ရေ... ဟဲ ဟဲ... မင်းမင်းရဲ့ ငါးမီးဖုတ် သံပုရာရေနဲ့သုပ်ထားတာကလေး မြည်းကြည့်စမ်းပါ။ သိပ် ကောင်းတာပဲ သိလား အန်ကယ်လ်...”

နောက်ပေးဘက်မှ...စိစိလောင်လောင်အသံနှင့်အတူ

နန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကိုင်ကာ မမင်းဘုံ ပြေးထွက်လာပါသည်။

“ဪ... ဒီကောင်မလေး အလန်တကြား”
သူ့ဖခင်က မြည်တွန်ကာ...ထုံးစံမပျက် ရယ်မောနေ သည်။

“တွေ့လား အန်ကယ်လ်... မြည်းကြည့် အန်ကယ်လ် မြည်း...”

မမင်းဘုံက ပြေးလာကာ ဖျတ်ခနဲ ဦးမင်းဆွေရှေ့ ကြမ်း ပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုင်နေသော ဦးမင်းဆွေရဲ့ ဒူးပေါ်ပန်းကန်ပြားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင် တင်ကာ...

“မွှေးတယ်နော်... အန်ကယ်လ် မြည်းလေ...”

“ခုပဲ ထမင်းစားကြတော့မှာပဲ သမီးရယ်... မြည်း မြည်းမှ မြည်းတာပေါ့”

“ဟာ... ခုပဲ မြည်းပါ အန်ကယ်လ်ရဲ့ မြည်းကြည့်လိုက် ပါ...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ... တဘုံတဩ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်တွင် မမင်းဘုံက အသင့်တပ်ထား သော ဇွန်းဖျားကလေးနှင့် အနည်းငယ်ကော်ယူကာ... ဦးမင်းဆွေရဲ့ ပါးစပ်နားသို့ ဇွန်းကို တေလိုက်သည်။

ဦးမင်းဆွေရဲ့ ဒူးဘေးနှင့် မမင်းဘုံရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ထိကပ်နေ၍ လူချင်းမှာတော့ တဘားကြီး နီးနေပေ

သည်။ သူ့အဖေက ဘေးမှာ ပြုံးပြုံးကြီး။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် စိတ်ထဲ ခုခနဲ မကြိုက်ဖြစ်သွားပြန်ကာ... ဘာမှမဆုံးမသော အဖေရှေ့ ဝင်ပြောရအောင်ကလည်း ခက်။ ကိုယ်ကပဲ ကိုယ့် လင်သည်နှင့် သမီးအရွယ်ကို တွန်တိုရာ ကျပေဦးမည်။

အမလေး... ဆိုးတာတွေထဲမှာ ဒီတစ်ခါက အဆိုးဆုံး ပါပဲဟု စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် မျက်နှာကိုလွှဲလိုက်ရကာ... စိတ်ထဲ တထင့်ထင့် လေးပင်လှပါသည်။ ဦးလင်းနောင်တစ်ယောက်က လည်း ဘယ်လိုအဖေများပါလိမ့်။ ရဲတင်းရာမှ မျက်စေ့ကလက် သည့်ဘက် ကူးလာပြီဖြစ်သော ဒီသမီးရဲဟန်ပန်မှုရာကို မဟန် ဘူးလား။ ယောက်ျားဆိုတော့... တော်ရုံ အမြင်မတော်တာကို မသိတတ်တာလား။

- “အမလေး... မင်းမင်းရယ်... ဇွတ်ပါလား”
- “ကဲ... စားလိုက်စမ်းပါကွာ... ကျေနပ်အောင်”
- “ကဲ... ကဲ... စားပါမယ်သမီးရယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည် တစ်ချက်ပြန်အကြည့်တွင်... မမင်းဘုံရဲ့ ဇွန်းက ဦးမင်းဆွေပါးစပ်ထဲ ခွန်နေကာ ဦးမင်းဆွေက ပါးစပ် အလိုက်သင့်ဟာလျက်... မိတ်မကျအောင် အောက်က လက်ဝါး ဖြန့်ခံထားရာ လက်တွေ ရှုပ်နေပြီး ဒေါ်ဝတ်ရည်စိတ်ကို ပို၍ ရှုပ်စေသည်။

အဲဒီတုန်း ခြံထဲကို ကားဝင်လာသံကြားရ၍ ဇေတု မြန် လာပြီဆိုတာသိလိုက်ကာ ဒေါ်ဝတ်ရည်က တံခါးဖွင့်ဖို့ နေရာ

က ထဲသွားလိုက်ပါသည်။ လူကြီးမို့ သိုးသိုးသွက်သွက် မရှိခင် မမင်းဘုံက ပျတ်ခနဲ ခုနနေရာမှထကာ အိမ်ပေါက်ဝကို လှစ် ခနဲ ရောက်ပြန်သည်။ လှစ်ခနဲ ကျော်ဖြတ်တက်သွားတာ ကြောင့်... ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ကိုယ်ကိုပင် ယိုရှောင်လိုက်ရမတတ် ပင်။

တံခါးဝအရောက် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဇေတုထံ အိမ်မှ ဆီးကြိုသည် အိမ်ရှင်မဆန်ဆန်အပြုံးမျိုးနှင့် ချိုအိအိလေး ကြည့်ကာ...

“ကိုဇေ... ဒီညနေစာကို မင်းမင်းလက်ရာနဲ့ မြိန်မြိန်စား ရတော့မယ် သိလား... ကိုဇေ။ ဟိ... ဟိ”

နောက်က သြဩကလေးရယ်လိုက်သံက ကပ်ပါသေး သည်။

- “မင်းမင်းလက်ရာ...”
- “ဟုတ်တယ်... လျှာနဲ့သွား ဆွေမျိုးမေ့ပြီး... တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမှတ်မိအောင် ဖြစ်သွားစေရမယ်”
- “စားမယ်ဗျာ...”

ဇေတုက ရွတ်နောက်နောက်ပြန်ပြောပြီး အရှိန်မအုပ် နိုင်သော ပိတ်မျက်နှာကြီးနှင့် အိမ်ထဲလှမ်းအဝင် ဧည့်ခန်းမှာ ဦးလင်းနောင်ကိုပါ မြင်လိုက်ရ၍ အလိုလို အမ်းကာ မျက်နှာက မျက်နှာပိုးသပ်သွားပါသည်။

“ဪ... နေကောင်းပါလားခင်ဗျ”

ကိုကိုကြီးခေါ်ရသူ အစ်ကိုနှင့် ရွယ်တူကဖြစ်ပြန်... သူ့
သမီးကိုယ်က ကြိုက်မိ၍ တစ်ချိန်၌ ခေါ်ရလတ္တံ့အတွက်လည်း
ထည့်စဉ်းစားရနှင့် နာမ်စားမပါ စကားပြောမြဲအတိုင်း နှုတ်
ဆက်ရပါသည်။

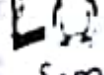
“ကောင်းပါတယ်ဗျား။ ပင်ပန်းလာရောပေါ့။ မင်းမင်း
က ရေတော့ ဆီးကြိုမတိုက်ဘူး။ သူ့ဟင်းပဲ ဆီးကြို ကြွားနေ
တယ်။ ဟား... ဟား”

ဖအေလုပ်သူစကားကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရုံည် သက်ပြင်း
ကြိတ်ရွိုက် မျက်ခုံးပင်မိပြန်လေသည်။

မမင်းဘုံသည် ကားထဲမှာ ပုထိုင်ကာ သူ့ကိုလျှောက်ရာ
နေသော ဇေတုကို တစ်ခါကြိတ်ပြီး ရယ်မောနေမိပါသည်။ ဒီ
လမ်းမကြီးပေါ် ဟိုဘက်ဒီဘက် အခေါက်ခေါက်အခါခါနှင့်
သူ ခြေလည်း ညောင်းလှလှပြီ။ မမင်းဘုံရဲ့ကားရှေ့မှ ဖြတ်လျှင်
မမင်းဘုံက ကိုယ်ကိုပုလျှောက်ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ကွယ်ဖတ်
လိုက်လျှင် သူ့မမြင်တော့ပြန်ပေ...။

လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်... မျက်ခုံးတွန့်
တွန့်နှင့် ဟိုမှသည်လျှောက်လိုက်...။ ဒီလူကြီး ကိုစေကို စရ
တာ မင်းမင်းဘယ်လိုပျော်မှန်းမသိပါ။ လူပျိုကြီးရယ်လို့ ခေါ်

ရှက်စရာမရှိဘောင် ခေတ်နှင့်အညီရှိသည် သူ့ပုံကိုယ်ဟန်တို့
က သူ့ကို အသက်သုံးဆယ်လို့ ထင်ဖို့မရှိပါ။

တခြားသော အချို့လူပျိုကြီးတွေလို အလှအပူကြိုက်
မွှေးကြိုင်ကြိုင်အစားထဲကလည်း မဟုတ်။ တချို့လူပျိုကြီးတွေ
လို လှဖို့ပမို ဂရုမစိုက် ကွမ်းတဝါခါး ခြစ်တီးခြစ်စုတ်လည်း
မဟုတ်။ ကိုဇေက... တစ်ဖက်စောင်းနင်း မဟုတ်ဘဲ အလယ်
အလတ်ကျကျ လူရိုးအေးတစ်ယောက်ပင်။

သူ့ကို စလျှင် သူက အရင် ရှက်နေပြန်ပြီး အေးချမ်း
သဘောကောင်းလှတဲ့ ကိုဇေကို မြင်မြင်ချင်းနေကပင် မင်းမင်း
ခင်မင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးခင်မင်လာတော့ ဘယ်လိုချစ်
စနိုး ရှိမှန်းရယ် မပြောတတ်။ ကိုဇေရဲ့ ပြုံးနှံ့နှံ့အမူအရာလေးကို
လည်း ချစ်သည်။ ကြင်နာလိုက်လျော့ပြီး... တစ်ဖက်သားကို
ဦးစားပေးတတ်သည့် သဘောလေးကိုလည်း ကြိုက်သည်။

အရောင်ပြောင် သို့မဟုတ် ပြောင်မဟုတ်ရုံတမယ်...
ကွမ်းရိုးစင်းကြွကြွသာပါသော အဖြူ အသားရောင်၊ ကရင်မိ
ကာလာ ရုပ်ပွပွလက်ရှည်တို့နှင့် ပိတ်စကို ချုပ်သော ဘောင်းဘီ
ပွပွတို့ကို ဝတ်ဆင်ပုံဟာ မရိုးမဆန်းနှင့် သူ့နဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံး
ပါပဲ။ တစ်ခါမှလည်း ရည်းစားမထားသေးဘူးတဲ့။ မင်းမင်း ယုံ
ပါသည်။

ကိုဇေပုံစံဟာ အပြစ်ကင်းကင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိလှ
သည်။ ခုလို သူ့ကိုခိုးပြီး ချောင်းကြည့်နေတဲ့အခါ ပိုပြီးသိသာ

တာက ကိုဇော လမ်းသွားလမ်းလာ လှတပတ မိန်းကလေး
များကို အငမ်းမထူခြင်းတည်း။ ယောက်ျားပီပီ... ကြည့်တော့
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မမင်းဘုံကိုလည်း ရှာဖွေနေရသေးတာမို့
ကြည့်ရတာလည်း ပါဦးမည်။

စူးစူးရဲရဲ ရိုင်းရိုင်းကြည့်ခြင်း လည်ပြန်ပြီးနောက်တစ်
ခေါက် မသိမသာ ထပ်ကြည့်ခြင်းများ မရှိ။ ကြည့်သော မျက်
လုံးကလည်း ရိုးသားတည်ငြိမ်သည်။ အခွင့်အရေးကောင်းလျှင်
အပျော်မိတ်ဖွဲ့ အရောဝင်လိုက်မည်အကြည့်မျိုး မဟုတ်။

တစ်စတစ်စနှင့် ကိုဇောကြီးတစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်လာပြီး
မျက်ခုံးတွန့်ကာ ချွေးသုတ်လာပြီ။ ချွေးသုတ်ပြီး သူ့ရဲ့ရှုပ်လက်
ရှည်ကြယ်သီးကို ဖြုတ်ကာ လက်ကိုခေါက်လိပ်၍ပင် တင်နေ
ပြီ။ တတောင်ဆစ်နား လက်ခေါက်တင်ထားပုံနှင့်လည်း ကိုဇော
က လိုက်ဖက်သည်ပင်။ ကိုဇောရဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြောင့်မတ်မတ်က
လူကြားထဲထင်းကာ ကြည့်ကောင်းလှသည်ကို ခုမှပဲ အသေ
အချာ သတိပြုမိပါသည်။

တကယ်တမ်း... စချိန်းခဲ့တာက မင်းမင်းဖြစ်သည်။
ကိုဇောရဲ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့ ပူဆာသည်။ ဘာရယ်
တော့ မဟုတ်။ ကြည့်ချင်လွန်းလှ၍လည်း မဟုတ်။ ဂျက်ကီ
ချန်းရဲ့ အက်ရှင်ဖိုက်တင်ကားတွေကို ရုံမှာ ပိတ်ကားကြီးကြီး
အသံကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်ရတာ မင်းမင်း နှစ်သက်သည်
ပင်။

သို့ပေမဲ့... ဒီနေ့က ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လွန်းလှလို့ရယ်
မဟုတ်။ ကိုဇောကို အခုလိုနောက်ချင်လို့ သက်သက်။ ကိုဇောဆို
သည် လူလိမ္မာ မိကောင်းပင်သားကလည်းပဲ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့
ပူဆာသော မင်းမင်းကို စစ်နေပါသေးသည်။

“မင်းမင်း... ဖေဖေသိရဲ့လား”

“ခုတော့... မသိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိမှာပေါ့။ ပြောပြီး
ထွက်ရမှာပဲဟာ။ ဖေကြီးရေ... ကိုဇောနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့
ဆိုတာ မပြောဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ထွက်မလဲ”

“အဲသလို ပြောမှာလား”

“အင်းပေါ့... မင်းမင်းမှ မလိမ်တတ်ဘဲ”

“အဲလိုပြောရင်... ကျွန်တော်က မင်းမင်းကို ခေါ်ထုတ်
ရာ ကျနေမှာပေါ့”

“ကျ... ဘာဖြစ်လဲ”

“သမီးလုပ်တဲ့သူကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်
ကြည့်ဖို့ခေါ်ထုတ်တာ ဦးလင်းနောင်က သဘောကျပါ့မလား
မင်းမင်း”

“ဘာမကျစရာရှိလို့လဲ။ ရုပ်ရှင်ရိုးရိုးကြည့်တာပဲ။ ပြီး
တော့ တခြားသူနဲ့ မင်းမင်းမကြည့်ပါဘူး ကိုဇောနဲ့ပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်ဆိုရင်တော့ မင်းမင်းကို
ရုပ်ရှင်ကြည့်မခေါ်ဘူး။ နှစ်ယောက်တည်းတွဲပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့
ခေါ်ရမှာ အဖေကိုရော သမီးကိုပါ အားနာပါတယ်”

“အမလေး ကိုဇေရယ်... တရားကျောင်းတော် နဲ့လိုက်
တာ။ ကဲပါ... ပေးကြီးကို သမီးကြည့်ချင်လို့ ကိုဇေကို လိုက်ပြ
ခိုင်းတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ့မယ်”

“ခွင့်ပြုမှာလား”

“ခွင့်ပြုမှာပေါ့... ကိုဇေကို ပေးကြီးက သဘောကျ
ချီးမွမ်းပါတယ်။ ကိုဇေကို ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မင်းမင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင်လို့လို့ မင်းမင်း
မထင်နဲ့နော်။ ကျွန်တော် မလေးမစားဖြစ်ရာကျမှာ စိုးတာပါ။
မင်းမင်း ခုလိုလိုက်ပြခိုင်းတာကြားရတော့ ကျွန်တော် ပျော်ပါ
တယ် တကယ်ပါ”

“တော်ပြီကွာ... မပြရင်လည်း မပြနဲ့တော့ ကိုဇေရာ”

“ပြပါ့မယ် မင်းမင်းရယ်။ ပျော်ပါတယ်ဆို”

“ပျော်ပေလို့ပဲ မပျော်ရင် ဘယ်လောက်ဆုံးမမယ်။ နား
ညည်းရမယ် မသိဘူး”

“ဂျက်ကီချိန်းကား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုဇေရဲ့... မင်္ဂလာရုံမှာ”

“မင်းမင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုချိန်းမလဲ”

“ကိုဇေ ရုံကိုကြိုလာပြီး လက်မှတ်ဝယ်နှင့်လေ။ လက်
မှတ် မရမှာစိုးလို့ မင်းမင်းဘာသာ အဲဒီကို ကိုယ့်ဘာသာလာ
မယ်”

“ကားယူလာမှာလား”

“အင်းပေါ့... ကိုဇေလက်မှတ်ရအောင် ရုံးနည်းနည်း
စောဆင်းပေါ့။ ခြောက်နာရီပွဲနော်”

“အိုကေ... အိုကေ”

“ရုံထဲမဝင်နဲ့ လမ်းမပေါ်က ကားရပ်တဲ့နေရာ တစ်ဝိုက်
ကပဲ စောင့်နော်”

“ဟုတ်ပြီလေ... စောင့်နေမယ်နော်”

ကိုဇေအသံက... လိုလိုလားလား တက်တက်ကြွကြွ
တော့... ရှိရာပါသည်။ မမင်းဘုံသည် တကယ်တော့ ကိုဇေပင်
မရောက်ခင် အစောကြီးကတည်းက ရောက်နှင့်နေတာ ဖြစ်
သည်။ ဒါပေမဲ့ စန်းစန်းထွေးအိမ်ဝင်ကာ ကားလဲယူလာတာမို့
ခါတိုင်း သူမောင်းနေကျ... ကိုဇေမှတ်မိသော ကားမဟုတ်။
မမင်းဘုံကားက မီးခိုးရင်စူပါ့ဆလွန်းဖြစ်ကာ စန်းစန်းထွေး
တို့ကားက အဖြူရောင်ဘလူးဘားဒ် ဖြစ်သည်။

လုံးလုံးကွဲပြားနေတာမို့ ကိုဇေထင်စရာမရှိ။ ကားဖြူ
တွေများနေသော ပါကင်နေရာဝယ် မမင်းဘုံရှိနေသော ဘလူး
ဘားဒ်ကားဖြူဖြူက ရောနှောပျောက်နေသည်။ ကိုဇေကြီးက
တော့ မီးခိုးရောင်ကားကိုသာ သဲမဲရာနေတော့တာပင်။ ကိုဇေ
ကားရောက်လာကတည်းက မမင်းဘုံက ကြိုရောက်ကာ စမြင်
နှင့်သည်။ ကိုဇေလက်မှတ် တက်ဝယ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာကာ
မမင်းဘုံကားကို စ, ရှာသည်။

အတော်ရှာကာ မတွေ့တော့ အပေါ်တစ်ခေါက် ပြန်

တက်သွားသည်။ နားကြားလွဲသလားရယ်လို့ အပေါ်ဘက်
ကားပါကင်နေရာထဲမှာ သွားရှာတာ ဖြစ်ပေမည်။ ပြန်ဆင်းလာ
တော့ အချိန်က ရုပ်ရှင်ပြပွဲ မဝေးလှပြီ။ ကိုဇေတစ်ယောက်
လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန်နှင့် ကားမီးခိုးရောင်ကို
ရှာချည်တော့တာပါပဲ။

ခါကို တောင့်ကြည်ကာ ရယ်မောလိုတာက မင်းမင်း
ရည်ရွယ်ရင်းပဲလေ။ ကိုဇေကို အဲသလိုစချင်တာ နောက်ချင်
တာ။ အဲသလို စချင်တာဟာလည်း အေးချမ်းလှတဲ့ ကိုဇေကို
ပျာယာခတ်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မြင်လိုသော ချစ်စနိုးစိတ်သက်သက်
နှင့်ပင်။ အဲဒီတုန်းပဲ ခဏနေတော့ မိုးဖွဲဖွဲကျလာသည်။

မိုးက ဖွဲရာမှ မသဲတသဲ၊ ကိုဇေတစ်ယောက် အဆောက်
အဦဘက် မိုးဝင်ခိုတော့မှာပဲ ထင်နေသော မမင်းဘုံသည် မိုး
မဝင်ခိုဘဲ မိုးထဲ လူးလာခေါက်တုံ ဆက်လက်ဗျာများနေသော
ကိုဇေကိုမြင်လျှင်... အံ့ဩ ကရုဏာသက်သွားရပါသည်။
တကယ်တမ်း အံ့ဩအစည်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လိုရင်းမဟုတ်
ဘဲ ကိုဇေ ဘယ်လောက်ကြာသည်ထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ဆက်စောင့်မလဲ ကြည့်ကာ ဒေါသတွေဖြစ် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ
ပြန်တော့မည်လုပ်ကာမှ ဘွားခနဲ ထွက်ကာ ကိုဇေကို ရယ်မော
ချော့မော့ဖို့ပင်။

ရုပ်ရှင်ပြပြီး နာရီဝက်လောက်ထိတော့ ကိုဇေ စောင့်
လိမ့်မည်လို့ မင်းမင်းတွက်ထားပါသည်။ ခုတော့ မိုးက နှောင့်

ယှက်၍ မင်းမင်းအကြံအစည် ပျက်ပြီ။ မင်းမင်းသည် မိုးရေ
ထဲလျှောက်လိုက် ခါးထောက်ရပ်ကာ ကားချိုးကွေ့ဝင်လာမည်
ဘက် မျှော်ကြည့်လိုက်ရှိနေသော ကိုဇေကို ကြည့်ရင်း...
အင်မတန် ကြင်နာသနားလာပါသည်။

မင်းမင်းလုပ်လို့ ကိုဇေကြီးတစ်ယောက် စိတ်မောလူ
မောကြားမှ အချောင်သက်သက် မိုးမိပြီ။ မင်းမင်း မနေနိုင်
တော့ပါ။ ကားထဲက ထီးယူကာ ကားသော့ပိတ်ပြီး အပြင်ထွက်
၍ ထီးဖွင့်ဆောင်းလိုက်သည်။ ကိုဇေက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မမင်း
ဘုံဘက် ကျောခိုင်း၍ ခါးထောက်ရပ်မျှော်နေပါသည်။

ကိုဇေအနား မင်းမင်းပြေးသွားလိုက်ကာ...

“ကိုဇေ...”

ပျတ်ခနဲ လှည့်လာသော ကိုဇေမျက်နှာတွင် စိတ်မော
ရင်မောခြင်းတို့ကို အနီးကပ်ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်၍
မမင်းဘုံ စိတ်မကောင်း။ မမင်းဘုံကို မြင်မြင်ချင်း ဝင်းပရွန်း
တောက်သွားသော မျက်ဝန်းတို့က ကြင်နာဖွယ်ကောင်းသည်။

“မင်းမင်း ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ ကားကော ကား
က ဟိုဘက်က ဝင်လာရမှာ မဟုတ်လား ဘယ်က ဘယ်လို
ရောက်လာလဲ”

ဆက်တိုက်မေးကာ မျက်နှာမှ မိုးရေစက်တွေကို လက်
ကိုင်ပဝါ ထုတ်သုတ်နေလေသည်။

“အဟင်း... ဟိုမှာ... မင်းမင်းကားက”

စဉ်းစားမထားခဲ့သော မင်းမင်းသည် ကိုဇေကို ကြင်နာစိတ်နှင့် ပင်...

“လက်မှတ်က အလကားမဖြစ်ပါဘူး ကြည့်ပစ်မှာပေါ့ ကိုဇေ...”

“မင်းမင်း မကြည့်ချင်ဘဲ အလကား မကြည့်ပါနဲ့ လက်မှတ်နှစ်စောင်ပိုဆိုတာလည်း ဘာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဂျက်ကီချန်းကားတွေ မင်းမင်း တကယ်ကြိုက်တာပါ”

“မင်းမင်းအဖေကော ပြောခဲ့ရဲ့လား”

“မင်းမင်းထွက်လာတော့ ဖေကြီး မရှိဘူး။ မနက်ပိုင်းက ဖေကြီးကို မပြောလိုက်မိဘူး ကိုဇေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးကို စာတော့ လိုလိုမယ်မယ်ရေးရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုဇေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့် ဖြစ်ရင် ကြည့်ဖြစ်မယ်လို့...”

“စာရေးခဲ့ရုံနဲ့ လုံလောက်လား”

“ဪ...လုံလောက်ပါတယ် ကိုဇေရယ်။ ဖေကြီးမရှိဘဲ တစ်နှစ်လောက် နေနေကျဥစ္စာ။ မင်းမင်း ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မင်းမင်း နေခွင့် လုပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဖေကြီးက မင်းမင်းကို ယုံကြည်ပါတယ်”

ဒီတော့ ဇေတုမျက်နှာ နည်းနည်းပါးပါး ကြည်လင်ပြုံး ယောင်သမ်းလာပါသည်။

“ကားတော့ ၈,၈၅၀ ပြန်နော်။ အဝကတော့ မှီမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ရတယ်လေ...ဘာဖြစ်လဲ ကိုဇေကလည်း အလကား နေ သိပ်စိတ်ပူတတ်တာပဲ”

ဇေတုက မမင်းဘုံလက်ထဲမှ ထီးကိုလှမ်းယူလိုက်ကာ ရုပ္ပဲ ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာက ရွန်းတောက် ဝင်းပလာသည်။ ထီးအောက်မှာ အတူဆောင်းကာ မင်္ဂလာရုံရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက် လှေကားထစ်များကို အပြေးတက်ကာ အထဲကို ဝင်လိုက်ကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်စနေပြီမို့ တတ်လှေကားတစ်စိုက် လူသိပ်မရွံ့တော့ပါ။ ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံ တံခါးပွင့်လာမည့် တတ်လှေကားကို ရုပ်စောင့်နေကြစဉ် နောက်ပါးသို့ တတ်လှေကား စီးမည့်သူ နှစ်ဦးရောက်လာကာ တစ်ဦးသောသူသည် အင်မတန်အံ့ဩစွာ နှင့်...

“ဟဲ့...ဇေတု... မင်းမင်း”

သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလျှင် သူတို့ကို မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးကာ ကြည့်နေသော ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ...မမဝတ်ရည်”

“ဟယ်...အန်တီ...ဟင်းဟင်း အန်တီရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လား။ အတော်ပဲ မင်းမင်းတို့လည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့”
ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဇေတုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဇေတုအကြောင်းကို သူသိသည်။ ဇေတုဟာ ရိုးသားငြိမ်းချမ်း
အေးဆေး၍ လူတစ်ဖက်သားကို အားနာပါးနာ ထည့်တွက်
တတ်သည်။ ဇေတုသည် မမင်းဘုံကို အလွန်ဆုံး မုန့်တွက်စား
ဖို့လောက်တော့ ချိန်းကောင်းချိန်းမည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့တော့ သူ
ချိန်းခေါ်မှာ မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာဟာလည်း ဘာအပြစ်
ကြီးတစ်ခုမို့လည်းဟု ဆိုနိုင်ပေမဲ့ ရုပ်ရှင်နှစ်ယောက်တည်း တွဲ
ကြည့်ခြင်းဟာ... အများအမြင်၌ တမျိုးတမည်ဖြစ်တာတော့
အမှန်ပင်။ ဤသို့ဖြစ်စေမှုကို ဇေတု ရှောင်ရှားမှာ မလွဲ။

ခုလည်း မမင်းဘုံနှင့် ရုပ်ရှင်တွဲကြည့်မည် အဖြစ်ကြီး
ဒေါ်ဝတ်ရည်နှင့် ဘွားဘွားကြီး မိလိုက်၍ ဇေတုမျက်နှာမှာ အံ့
လည်လည် ဖြစ်နေသည်။

“အန်တီရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး မင်းမင်း။ ဒီမှာ
လေ... အန်တီသူငယ်ချင်း ဒေါ်ခင်လေးတဲ့ ဒီသိမ်ကြီးဈေးထဲ
လာရင်း ပုခွန်ခြောက်လေး ဘာလေးဝယ်ရင်း အပေါ်တက် မုန့်
စားကြမယ်လို့ဆိုပြီး ထွက်လာတာ ရုပ်ရှင်ချိန်က စပြီ မဟုတ်
လား... နောက်ကျလှပါလား”

“ဟီးဟီး... မင်းမင်းက ကိုဇေကြီးကို စ, နေတာ။ မင်း
မင်း မရောက်သေးဘူးထင်ပြီး ကိုဇေ ပျာယာခတ်အောင် ရှာ
နေတာကို ပုန်းပြီး ချောင်းကြည့်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ
အန်တီရဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ပုန်းပြီးများ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ

ချောင်းရတယ်လို့ ဟု စိတ်ထဲ သဘောမကျချင်လှဘဲ ဒီကိစ္စ
တစ်ခုလုံးဟာ မမင်းဘုံ စိစဉ်ဖန်တီးမှုဖြစ်မှာ ဆိုတာကိုလည်း
သိကာ ဇေတုကို ရင်လေးလေးနှင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဇေတု
သည်လည်း ဆယ်ကိုးနှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး အစ်မရင်းကဲ့သို့
အတူနေလာသော ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲမြင်
လျှင် စိတ်ထဲ ဘာရှိပြီကို သိပါသည်။

“နင်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဇေတုရယ်။ တစ်
ကိုယ်လုံးကို ရွဲလို့ မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ ဒီတိုင်း အဲကွန်း
ခန်းထဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“ကိုဇေ... မင်းမင်းကို ရှာရင်း မိုးရွဲသွားတာလေ။ သနား
ပါတယ် ကိုဇေကြီး...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က မမင်းဘုံကို တစ်ချက်မျှသာ လှည့်
ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့... ဒီရေစိုနဲ့ ဖြစ်မလားလို့ မေးနေတာ...”

“ဖြစ်ပါတယ် အန်တီရဲ့... ကိုဇေက ယောက်ျားပဲ။ ဒါ
လောက်တော့ အသေးလေးပါ”

ဇေတုက ဘာမှမဖြေဘဲ မမင်းဘုံကချည်းသာ ဖြေနေ
ရာ ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ဆက်မေးလည်း အပိုပင်။ မမင်းဘုံဘက်
သာ လှည့်ကာ...

“ဦးလင်းနောင် သိရဲ့လား သမီး”

“ဒါပါတယ် အန်တီရယ်။ ကိုဇေကလည်း ဒါပဲမေးနေ

“ဪ... အန်တီကလည်း လူကြီးမို့လား ဦးလင်းနောင် မသိဘဲ ထွက်ကြည့်ကြတာ ဆိုရင် အန်တီပါသိနေတော့ မြဲနေလည်း မကောင်း မျက်နှာပူစရာဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

ရုပ်ရှင်ကြည့်တာလေးတစ်ခုကို ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေတာမျိုးကို မမင်းဘုံ တကယ်ပဲ ရိုးရိုးသားသားနားမလည်ပေ။ သူ့အတွက်တော့ ရုပ်ရှင် ထွက်ကြည့်တာဟာလည်း ဈေးထွက်ဝယ်တာ၊ မုန့်ထွက်စားတာတို့လိုပင် ဘာမှမထူး။ ထူးထူးခြားခြား သွန်သင်ဆုံးမ ပြောပြမည့်သူလည်း ရှိတာမဟုတ်။

အန်တီတို့ ကိုဇေတို့ကိုတော့ မမင်းဘုံက အထင်ကြီးလေးစားပါသည်။ သူတို့မိသားစုလေးဟာ ပီပီရီရီ စည်းကမ်းရှိ ရှိကလေးမို့ မမင်းဘုံ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါသည်။ အင်း... သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ရှင်တွဲကြည့်တာဟာ ကိုယ်တို့က ရိုးရိုးပေမဲ့ သိပ်မတင့်တယ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဆင်ခြင်စရာပေါ့။

“အန်တီ... နောက် အန်တီတို့ မကြိုက်ရင် မင်းမင်းတို့ မကြည့်တော့ပါဘူး”

ပြောလိုက်တာလည်း... တဲ့တိုး တုံးတီးခိုင်လှပြန်၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ထပ်မံမျက်လုံးပြူးရပြန်ကာ...

“အို... အန်တီမကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မင်းမင်းရယ်။ ဒုက္ခပါပဲ ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ အန်တီက... မိန်းကလေးဘက်က သွေးပေးလို့ပါ။ သမီး မိန်းကလေး အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့

ဦးလင်းနောင် မကြိုက်ဖြစ်သွား... ဝိတ်ခုသွာ ရင်... သမီး အန်ကယ်လ်နဲ့ အဖေအထစ်ဖြစ်ရချည်ရဲ့လို့ ဦးလင်းနောင်ဘက်က တွေးတာပါကွယ်”

“ဖေကြီးက ကြိုက်ပါတယ်။ ဖေကြီးက... ကိုဇေကို သဘောကျပါတယ်။ ကိုဇေနဲ့ဆို ဘာမဆို စိတ်ချဘယ်ဆိုတာ အိမ်မှာ ပြောနေကျပါ...”

စကားဆက်ရှည်နေလျှင်... ဒီထက် တဲ့တိုးကျကျတွေ ဆက်ထွက်လာကာ ဘေးမှ သူ့စိမ်း ဒေါ်ခင်လေးစိတ်ထဲ အံ့အားသင့် တစ်မျိုးမြင်စရာတွေ ဖြစ်မှာစိုးရ၍ ဒေါ်ဝတ်ရည် သည် ခေါင်းသာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ စကားစကို သတ်လိုက်ရပါသည်။ အပြန်ကျ တန်းပြန်ကြဦး။ မင်းမင်းအပြန် မှောင်ရင် မကောင်းဘူး စသဖြင့် ပြောချင်သေးသော်လည်း ပြောချင်သည့်ဆန္ဒကို မျှီချလိုက်ရပါသည်။ မှောင်လည်း ရပါတယ်... ဖြစ်ပါတယ်လို့ စောဒကတက်ဦးမှာကို ကြိုမြင်၍ပင်။

တတ်လှေကားရပ်၍ အပြင်ထွက်လာကြမှ သူတို့စုံတွဲကို ရှေ့ကသွားစေပြီး နောက်မှ ခြေလှမ်းနှေး ချန်ရစ်ရပါသည်။ ဇေတုက အိလည်လည် အပြုံးနှင့် ကြည့်သွားသည်။ သူ့အပြုံးမှာ မင်းမင်းရဲတင်းမှုတွေကို သူလည်း နားလည်နေနိုင်၍ ဒေါ်ဝတ်ရည် စိုးရိမ်ပူပန်တာ မလွန်ပါ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဤအရဲတင်းမလေးကို သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်နေပြီဖြစ်၍ ကြိုးစားပြီးသာ ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူပါတော့ဟု... တောင်းပန်

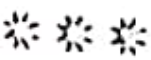

သော အပြုံးပျိုလေးတည်း။

ဘေးမှမြင်ကာ ကြားကာ ရိပ်မိနေသော ဒေါ်ခင်လေးက မနေနိုင်စွာ...

“ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ သိပ်ရဲတယ် ဝတ်ရည်ရယ် ကိုယ့်သားတွေက ဆယ်ခွန် ဆယ်ရှစ် ဆယ်ကို အပြိုင်းအရိုင်း တွေ... မိန်းကလေးတွေကလည်း ထန်းလျက်တောင်းမှာ ယင်မည်းမ၊ တွေအံ့သလိုပဲ ရဲတင်းကြတာလည်း အံ့ဖို့ကောင်းပါရဲ့ ပျက်ပျက်စီးစီးတွေထဲကလည်း မဟုတ်ကြပါဘူး။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... ခေတ်ကာလကိုက မိန်းကလေးတွေ လက်ရဲဇက်ရဲရှိတဲ့ခေတ်ကွယ်။ သားတွေရဲ့ ဆံပင်ဆောင်ဆွဲသွား... ပါးဆွဲလိမ်သွားရင် ကိုယ့်မှာ ရင်ဖိမိကျန်ရတယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ကြားကြားသဖွဲ့အတွက် အံ့အားကြီးသင့်၍ သားလူပျိုမွေးမထားမိတာအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး။

အခန်း ၄

ကြိုထင်သလိုပင်... ဇေတုတစ်ယောက် အဘေးမိ၍ ဖျားခဲ့သည်။ အဲဒီဖျားမှာမူဟာ သူတို့နှစ်ဦးကို နီးစပ်မှုဖြစ်သွားစေလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိလျှင် ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဇေတုကို မဖျားအောင် ကြိုကြိုတင်တင် တစ်ခုခုလုပ်မိမည်။

ဇေတု နေမကောင်း၍ ရုံးခန်းကိုမသွားနိုင်ဘဲ သုံးရက်ခွင့်အယူမှာ... ဒေါ်ဝတ်ရည်က ရုံးကို အစားသွားပေးရပါသည်။ ဇေတုလောက် တစ်နေကုန်တော့ မဟုတ်။ နံနက်စာစားပြီးလောက်မှ ဒရိုင်ဘာနှင့် ကားနှင့် ရုံးခန်းကို တခဏသွားလိုအပ်တာကြည့်ရှုပြော... ပြီးတော့... လှိုင်သာယာစက်ရုံကို ခဏသွား စုစုပေါင်းမှ သုံးနာရီလောက်သာ ကြာမည်ပင်။

ဤသုံးနာရီအတွင်း ဒေါ်ဝတ်ရည်ပြန်မရောက်မီ... မမင်းဘုံက ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ပြန်လာတော့ မြဲထဲမှာ နိုင်းတီမိုဒယ်လ်ခဲမီးခိုးရောင် ဝူပါဆလွန်းတွေ့လိုက်ကတည်းက ဟော ဟိုကောင်မလေးတော့ သတင်းမေးရောက်ပြီရယ်လို့ ဒက်ခနဲတွေ့လိုက်မိပါသည်။

ဒရိုင်ဘာနှင့်ကားဝင်လာ၍ ဒေါ်အေးစိန်က ဖိုင်များပါသော ပစ္စည်းများ သယ်ရာရှိ သယ်ဖို့ ကားနားရောက်လာသည်။

“မမင်းဘုံ ရောက်နေလား... ဟုတ်လား ဒေါ်အေးစိန်”

“ဟုတ်ပါ အစ်မရယ်...”

ဖြေသံက အင်တူတူ။ နေရာတကာ ဝင်ပါတတ်သော မမင်းဘုံကို ဒေါ်အေးစိန် တစ်ယောက်လည်း ရံဖန်ရံခါ မျက်စိနောက်ပုံပင်။ သူချက်သော ဟင်းများကိုလည်း ဘွင်းဘွင်းကြီး အားမနာပါးမနာ ဝေဖန်တတ်သည် မဟုတ်လား။

“ဇေတုကို သတင်းမေး လာတယ် ထင်တယ်...”

“မောင်ဇေသတင်း မေးလာတာပေမဲ့ မောင်ဇေဆီတင်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်အိမ်လုံး အခန်းတိုင်းဇေ့ကို ဝင်ပြီးပြီ။ မမ မြန်မြန်ပြန်လာပါစေ ဆုတောင်းနေတာ မမ, မရှိတော့ ပိုပြီး သဘောရှိနေတာပေါ့”

“အို... ဒေါ်အေးစိန်ရယ် အဲသလောက်တော့လည်း မပြောပါနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဖေက ရှင်တို့ဆရာရဲ့ သူငယ်ခင်းအရင်းမိလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့်မို့ပါ”

ဒေါ်အေးစိန် စကားတွေကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်ပင် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ရပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲလူမရှိ၊ ဒုက္ခပါပဲ... ဒေသန္တတော့ ကောင်မလေး ဇေတုအခန်းထဲထိ ဝင်နေပြီထင်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ အမောတကော ပြေးတက်လာခဲ့ရ၏။

ဇေတုအခန်းက စေ့ပိတ်မထားဘဲ တစ်ပေလောက် ဟနေ၍ အတန်ငယ်စိတ်သက်သာကာ ဖျတ်ခနဲတွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇေတုသည် စာကြည့်စားပွဲပေါ် တတောင် နှစ်ဖက်ထောက် လက်ဖဝါးထဲ မျက်နှာကို ခပ်မှောက်မှောက်ထည့်ကာ... မျက်လုံးနှစ်လုံးတော့ လက်ချောင်းထိပ်များမှ လွတ်ဖော်ထားပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည် ဝင်လာလျှင်... လက်ထောက်ထားတာ ဖြုတ်၍ ခါးမတ်လိုက်ရာ လက်များအောက်မှ ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာပေါ်လာသည်။ နဂိုကတည်းက ပြုံးနေနှင့်တာ ဖြစ်သည်။

“ဟော... မမဝတ်ရည် ပြန်လာပြီ...”

“ဟိုကောင်မလေးရော...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က တန်းမေးလိုက်ပါသည်။ ဇေတုက ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပင်...

“ကိုကိုကြီးဆီ ခဏသွားမယ်ပြောတာပဲ”

ဇေတုမျက်နှာက မျက်နှာပိုးမသေ။ တစ်ခုခုကို ကျေ

နပ်ပီတိကျနေပုံပဲ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဖွင့်မမေးချင်တော့၍...

“နင်ကော... နေကောင်းရဲ့လား”

“အဖျားကျနေပါပြီ”

“ဒီအဖျားက ငါနှစ်ရက်ပြုရတာ မကျဘဲ မင်းမင်းနာရီ ပိုင်းလာတာနဲ့ တန်းကျသွားတော့တာပါပဲလား...ဟင်”

ထိုနောက် ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဇေတုအခန်းမှ ထွက်ကာ ဦးမင်းဆွေနှင့် သူ့အခန်းသို့ လျှောက်လာပါသည်။ လျှောက် လာရင်းလည်း အသားလွတ် မမင်းဘုံအပေါ် မကြည့်မလင် ဖြစ် နေမိသည်။ မိန်းမပျိုလေးတန်မဲ့ သူ့အိမ်ရာ ကျနေတာပဲ။ ဦးမင်းဆွေအခန်းရှေ့ တံခါးပိတ်ထားတာမြင်လျှင် ဒေါ်ဝတ် ရည် မျက်ခုံးများ ဇော်ခနဲပင် ရင်က ဒိန်းခနဲခုန်ကာ ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

တံခါးကြီးပိတ်လို့...။

တစ်ခုခုပင်မရှိ မရှိသော်လည်း လန့်ပျတ်စောမွန်သွား တာ အမှန်ပင်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက် အသံပြုခေါက်လိုက်ပြီး လှည့်ဖွင့်လိုက်ရာ ပွင့်ဝင်သွားပါသည်။ အခန်းထဲ၌ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဒီတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ ကာ...နိုးရာပြတင်းပေါက်မှ ခြံထဲလှမ်းကြည့်သည်။

လှည့်ပတ်ကြည့်လည်း လူရှိမမြင်။ နေက ကျသေးတာ မဟုတ်။ မိုးအုံ့သော်လည်း ရာသီဥတုက ပူအိုက်အိုက်ရယ်။ နှလုံးရောဂါသည်ကို ခြံထဲဘယ်နှစ်ပတ်များ လမ်းလျှောက်နေ

ဝေသလဲ မသိပြန်။ စိတ်ရှုပ်ရပါလား ဒေါ်မင်းဘုံးရေ...။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန် ထွက်လာသည်။

အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းလာရင်း လှေကားအောက်ဖက် မှား၍ရှိသော စာဖတ်ခန်းထဲမှ အသံဩဩလေးနှင့် ရယ်လိုက် သံ ထွက်လာ၍ အံ့ဩသွားပါသည်။ ခြံထဲမှာ မှတ်နေတာ စာဖတ်ခန်းထဲမှာပေါ့။ စာဖတ်ခန်းတံခါးက တစ်ဆုံးအထိ ဖွင့် လှစ်ထားကာ... အခန်းထဲလည်း လှမ်းမြင်သာ၍ လူတွေကို လှမ်းမြင်မနေရသည်တိုင် တော်ပါသေးသည်ပေါ့။

ဒေါ်ဝတ်ရည် စာကြည့်ခန်းဝ၌ ရပ်လိုက်လျှင် ဦးမင်း ဆွေသည် ဒရင်းမ်ဘက်၌ အနီရောင်ကြီးပေါ် ပက်လက်လှဲမှီ လျက်ရှိပြီး မမင်းဘုံက ညာဘက်ဘေးမှာ လွန်စွာ နီးကပ်လျက် သား။ ပါကေးကြမ်းပေါ် ဒူးတုပ်ထိုင်နေသည်။ ဦးမင်းဆွေလက် မောင်းကိုလည်း ကိုင်ထားကာ ဦးမင်းဆွေ ရင်ဘတ်ပေါ်လည်း လက်တစ်ဖက်ရှိနေပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ဘာလုပ်နေမှန်းမသိဘဲ အတော်ကြီး ကို မကြိုက်ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကလည်း ညှိသွားပါလိမ့်မည်။ ဦးမင်းဆွေသည် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို လှမ်းမြင်လျှင် စိတ်ရှုပ် ကျဉ်း ကြပ်နေပုံမှ အဖော်ရသွားသကဲ့သို့...

“ဟော...ဝတ်ရည်...လာ လာ...မင်းမင်းတို့ကတော့ ဇွတ်ပဲဟေ့”

ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ မိမိရောက်လာခြင်းကို ကျေနပ်စိတ် သက်သာရသွားပုံ မျက်နှာပေးကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ်တစ် ဝက်အေးကာ လှမ်းဝင်လိုက်ရင်း...

“မင်းမင်း ဘာတွေလုပ်နေပြန်လဲ”

ဥြူစူသံနှင့် ခါတိုင်းထက်ကို လူရင်းထားကာ ခပ်ကြိမ်း ကြိမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ သူတောင်မှပဲ အားလုံးကို လိုက်ရင်း နေတာ။ ကိုယ်လည်းပဲ လူရင်းချာကြီး သဘောထားပြီး ကြိမ်း မောင်းသင့် ကြိမ်းမောင်းရတော့မှာပဲ...။

“အန်တီဝတ်ရည်...”

လှည့်ကြည့်လိုက်သော မမင်းဘုံမျက်နှာပေါ်မှ ဖြူစင် လတ်ဆတ်သော အပြစ်ကင်းကင်း အပြုံးကို မြင်လျှင်တော့ ဒေါ်ဝတ်ရည် သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။ ကလိကမာ မျက်နှာ လည်း မဟုတ်။ အနေအထိုင်ကို မတတ်တာ ထင်ပါရဲ့။

“ဒီမှာလေ အန်တီရယ်... အန်ကယ်လ်ဖို ပရက်ရှာ ကာဖ်နဲ့ စတက်သိုဝယ်လာခဲ့တယ်။ အိမ်မှာ သွေးတိုးနှလုံး သမားရှိရင်... ပရက်ရှာကာဖ်က ရှိကို ရှိသင့်တယ်။ ကိုယ်က ဆရာဝန်မဟုတ်ပေမဲ့လည်း သွေးပေါင်ချိန်တာလောက်က သင်ထားလို့ လွယ်ပါတယ်။ မင်းမင်းလည်း သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ရဲ့ အစ်ကိုဆီက သင်ခဲ့ပြီး အရေးပေါ်ကိစ္စကြုံတော့ ကိုယ်က ဆရာဝန်အလှမ်းဝေးတုန်း သွေးချိန်ကြည့် ပြုကြည့် ပြီး လိုတာ လုပ်ထားနှင့်လို့ ရတာပေါ့...”

အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် သွေးဖိအားတိုင်း ကိရိယာနှင့် နား ကြပ်တို့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကာ... ဘာပြောရမည် မသိ။ သူ့မစဉ်းစားမိလို့သာ ဝယ်ထားသင့်တာအမှန်ပင်။

“အန်တီကို မင်းမင်းသင်ပေးလို့ရတယ်သိလား။ ခုလိုပဲ တိုင်းကြည့်တာ အန်ကယ်လ်ပရက်ရှာက... အပေါ်တစ်ရာ ခြောက်ဆယ်ရှိနေတယ်။ နည်းနည်းတက်နေတာပေါ့!”

“ဟုတ်လား”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ မမင်းဘုံကို ရုတ်တရက် ကျေးဇူးတင် သွားရပြန်သည်။ မမင်းဘုံက ဦးမင်းဆွေလက်မှာ ပတ်ထား သော အဝတ်စကို ဖြည့်ဖြုတ်နေသည်။

“ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နဲ့ နားထောင်ကြည့်တာကျတော့ မင်းမင်း သေချာမတတ်ဘူး ထပ်သင်ထားဦးမယ်။ သေချာ တတ်ထားမှဖြစ်မယ်”

အံ့မယ်... သူက သေချာတတ်ထားရအောင် သူက ဒီ အိမ်မှာ အမြဲနေမှာ ကျနေတာပဲ။ ဒေါ်ဝတ်ရည် တတ်ထား ရမည်ဆိုလျှင် ဟုတ်တုတ်တုတ်။

“မင်းမင်းတတ်ထားတော့ အန်ကယ်လ်ကို တိုင်းပေးနိုင် တယ်”

ထပ်ကွန်လိုက်သေးသည်။ လက်မှ အဝတ်ပြေကာ...

လွတ်ကျွတ်သွားလျှင် ဦးမင်းဆွေသည် စိတ်သက်သာရာ ရသလို လူးလဲထလို့ကံသည်။

“အို... အန်ကယ်လ် ပြည်းပြည်း... ”

ကျောဘက်လက်သိုင်းပေးပြီး ဝိုင်းပွေ့ထူပေးသော မမင်းဘုံမျက်နှာကလေးတွင် ပကတိ ကြင်နာယုယမှု ဂရုစိုက်ရှိမှုတို့နှင့်တည်း။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ရှေ့တိုးဝိုင်းပွေ့ထူဖို့ထက် စိတ်နှောင့်ကျိကာ ရင်လေးလေးကြီးဖြစ်နေပြီး အရာရာကို အလိုမကျသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ။ ဇေတုကိုလည်းကောင်း၊ ဦးမင်းဆွေကိုလည်းကောင်း တရင်းတနှီးဆက်ဆံမှုက ရဲဝံ့လှသည်။

“ကိုဇေအပျားကျသွားပြီ အန်တီ”

“ဪ... အင်း... အန်တီမေးခဲ့ပါတယ်”

“တစ်ခါတည်း ဒါရိုက်ဟစ်အပျားကျအောင် လုပ်လိုက်တယ် ဟီးဟီး... ခဏနော်... ကိုဇေကို သွားခေါ်ခဲ့ဦးမယ်။ အန်တီကို ပြောစရာရှိတယ်”

ပျော်ခနဲထကာ ပြေးသွားသော မမင်းဘုံကို ရှောင်ပေးလိုက်ရင်း... ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဒကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေသည်။ ဦးမင်းဆွေသည် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးပေါင်းခဲ့ပြီးသော ဇနီးသည်သဘောကို နားလည်နောကျေသည်ပင်။

“ကောင်မလေးကကွယ် သွက်လွန်းအားကြီးနေတယ်”

“ဝတ်ရည် တကယ် စိတ်ရှုပ်တယ်”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ ခုလည်း ငြင်းမရပြုမရကွယ်”

“ဒါပေမဲ့... မသင့်တော်ဘူးပေါ့ ကိုဆွေရယ်။ မဖြစ်လို့ ခုလို... သူ သွေးတိုင်းတာခံရတော့မယ်ဆိုလည်း အနားတစ်ယောက်တလေ ခေါ်ထားဦးမှပေါ့။ သူ့ရဲတင်းတာက အများမျက်စိနှောက်စရာ တစ်မျိုးမြင်စရာ ဖြစ်နေပြီနော်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါတောင် အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီ တိုင်းမယ်လုပ်နေလို့ ကိုယ်မနည်း အောက်ထပ်ဆင်းလာတာ။ ဟိုလူလာပါဦး ဒီလူအနား နေပါဦးလုပ်ဖို့အထိ ကျပြန်တော့လည်း အားနာပြီး ခက်နေတယ်”

“အဲသလို သိသိသာသာခေါ်ဖို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လှည့်ပတ် ကြံဖန်လုပ်မှပေါ့ ကိုဆွေရယ်။ သူက အားမနာဘဲ ကိုယ်က အားနာနေရတယ်။ ကြာလာရင် ကိုယ်က ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်အလုပ်သမားတွေရှေ့ အမြင်မှာ ကိုယ်ကပဲ သဘောခံတွေကျပြီး အလိုက်သင့်ပါနေသယောင်ဖြစ်လာမယ်”

“ဘယ်နှယ်လုပ် သဘောကျမလဲကွာ။ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ဟောဒီမှာ ကြည့် ကျောတစ်ခုလုံးကို ချွေကို ရွဲနှစ်နေပြီ။ ဇွတ်ဆိုတော့လည်း မြန်မြန်ပြီး အေးရော ငြိမ်ခံနေလိုက်ရတော့တယ်။ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက် ဖြစ်နေတော့လည်း မသင့်တော်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ ကိုယ်က အဖိုးကြီးဖြစ်ပြီး ပြောဖို့ရာ ခက်နေပြန်ရော...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဦးမင်းဆွေကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

ဘယ်က အဖိုးကြီးဟုတ်ရဦးမလဲ။ အသက်က ခုမှလေးဆယ်
တစ်၊ သွေးတိုးနှလုံးရောဂါရှိနေတာကလွဲရင် လူက ကျန်းမာ
ဖျတ်လတ်ပုံနှင့် ဖြူဖြူမွှေးမွှေး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
ငယ်ရုပ်မပျက် ခန့်ချောတုန်းပဲ မဟုတ်လား။ အဖိုးကြီးဆိုရ
အောင် ဆံပင်လည်း တစ်ချောင်းဖြူသေးတာ မဟုတ်။ ပါးရေ
လည်း တစ်ချက် တွန့်သေးတာမဟုတ်။

“ခက်လိုက်တာနော်... ကိုဆွေရယ်။ ဦးလင်းနောင်က
လည်း လွတ်ထားတာပဲ”

“ဇေတုနဲ့ ရည်ရွယ်ပုံရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်ထင်ပါ
ရဲ့ကွာ”

“ဇေတုနဲ့ညည်း ဖက်လဲတကင်း တရင်းတနီးဆိုရင် ထား
တော့ ခုတော့ ကိုဆွေကိုပါ တရင်းတနီးဖက်လဲတကင်း ဇက်
ကြော အတင်းလာဆွဲတာက ရှိသေး။ ဝတ်ရည်ကိုကျတော့ အဲ
သလောက် ဖက်လဲတကင်း မဟုတ်ပါလား။ သူက ဆန့်ကျင်
ဘက် လိင်ကိုမှပဲ ရင်းနီးလွယ်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မပြောပါနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ စိတ်ကပေါက်လာပြီ...”

“ကောင်မလေးက ရိုးရိုးထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ရိုးရိုးထင်လို့ပေါ့။ ဆန်းဆန်းထင်လာရင်တော့ အပြတ်
ကို ပြောပစ်မှ... သူ့ကို သိပ်အားနာလို့ မရဘူး ကိုဆွေ။ သူ့
ကို ငဲ့ညှာပြီး အားနာရင်... ကိုယ့်နာမည်ပျက်ဖို့ထိ ဖြစ်

လာနိုင်တယ်။ ခုကိုပဲ ဒေါ်အေးစိန်ဆိုရင် သူ့နေပုံကို မျက်စိထဲ
နောက်နေတဲ့ပုံစံပဲ။ အပြင်က ပြန်အလာ ဆီးပြီးပြောပုံက
သေချာမပြောရဲလို့သာ ကွယ်ရာမှာ သူတို့အလုပ်သမားချင်းဆို
ရင်တော့ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ပြောနေလိမ့်မယ် မသိဘူး။
ကိုယ်ပါ အချောင်တစ်မျိုးတမည်ထင်ခံလာရရင် အသက်ကြီးမှ
ရှက်စရာ နစ်နာလှတယ် ကိုဆွေရယ်”

ဦးမင်းဆွေက သက်ပြင်းချသည်။ သူလည်း စိတ်ရှုပ်
သည်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးမလေးကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ
သူချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးမိပါသည်။ ကိုယ့်မှာ သားသမီးက
မရှိ။ သူလေးက ဖိုးလင်းနောင်သမီးဖြစ်နေ။ ဒါတွေထက်ကို
ပိုကာ ဤကလေးမလေးကို သူ့စိတ်ထဲ သံယောဇဉ်ပိုနေသည်
မှာ ဘာကြောင့်နည်း။ ဇနီးသည်ကိုတော့... မပြောရဲပါပြီ။
အဘယ်မျှ ရိုးသားကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ နားလည်နိုင်လျက်
ဇနီးသည်ပင် နားလည်ရခက်နိုင်ပါသည်။ မင်းမင်းအပေါ်တွင်
သူခွင့်လွှတ်မိပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်တည်း။

“ဒါတွေ ပြောနေတာ ကိုဆွေအပေါ် မယုံသင်္ကာ
သဘော တစ်စက်မှ မပါတာတော့ ကိုဆွေယုံပါ။ ဒါပေမဲ့
ဝတ်ရည် မျက်စိထဲတော့ တစ်နေ့တခြား အမြင်ကို မတော်ဘူး”

“အန်ကယ်လ်... အန်တီ”

ပြောတုန်းရှိသေး။ အသံဩကလေးနှင့် ပြန်ရောက်လာ
သည်။ ရှေ့က မမင်းဘုံ။ နောက်မှ ပါလာသည်ကား ဇေတု။

“အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လ်ကို ပြောစရာရှိလို့ ပြောလိုက်လေ ကိုဇေ...”

ဇေတုက ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည် မျက်မှောင်ကုတ်မိကာ...

“ဘာလဲဇေတု...ပြောလေ”

“ဟို...ကိုကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်ရည် ကျွန်တော်တို့ ဟို... ကျွန်တော်နဲ့ မင်းမင်း...”

“ချစ်သွားကြပြီ။ ကဲ့...စိတ်မရှည်ဘူး”

မမင်းဘုံက...ဝင်ရောက်အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဇေတုက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်နေသည်။ ဦးမင်းဆွေနှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည် နှစ်ယောက်သားသည် ခေတ္တမျှ ကြောင်တက်တိတ်ဆိတ်ကာ သူကလေးတို့ နှစ်ဦးကို ရူးစူးကြီးတွေသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အန်တီ...သဘောတူရဲ့လားဟင်...အန်ကယ်လ်ကတော့ သဘောတူမှာပါနော်...အန်ကယ်လ်နော်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ လန်နီးသလို ရုတ်တရက်...

“အို...ကိုဆွေတော့ သဘောတူပြီး အန်တီက ဘာကြောင့် မတူရမလဲ။ ခွဲခြမ်းခွဲခြား မင်းမင်းရယ်”

“သိဖူးလေ...သဘောတူပါ့မလားလို့ ဒါဆို တူတယ်ပေါ့နော်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း...

“အင်း...သဘောမတူစရာတော့ မရှိပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်းတို့ဟာ ရုတ်တရက်ကြီး ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား သေသေချာချာဆုံးဖြတ်စဉ်းစားကြရဲ့လားကွယ်...”

“စဉ်းစားပါတယ် အန်တီ။ မင်းမင်းလည်းလေ ကိုဇေကို မင်းမင်းလုပ်လို့ ကိုဇေကြီး ဖျားသွားတော့ သနားပြီး ပြန်ချစ်လိုက်တယ်”

“ဟယ်...မဟုတ်သေးပါဘူး မင်းမင်းရယ်”

“ဘာလို့လဲ...အန်တီ”

“ဖျားတာကို သနားပြီး ပြန်ချစ်ရတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ကို မဟုတ်သေးဘူး။ အဘက်ဘက်က စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး လက်ခံနိုင် ချစ်နိုင်လို့သာ ဖြစ်ရမယ်။ ဖျားလို့ချစ်တာဆိုရင် ဒီအဖျား ပျောက်သွားရင် ဒီအချစ်ဘယ်ရောက်သွားမလဲ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး စကားသံကြောင့် မမင်းဘုံက တဟားဟား သဘောတကျ အူလို့က်သည်လို့က ရယ်မောနေပြန်သေး၏။

“မင်းမင်း မပြောတတ်လို့ပါ အန်တီရယ်။ ဖျားလို့ချစ်တာပဲချည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ အစကတည်းက ချစ်နေတာ စခင်ကတည်းက ချစ်တာပါ။ ကိုဇေက မင်းမင်းအနွံတာခံတယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ မင်းမင်းကို စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး။ အလိုလိုက်တယ်။ ဒါတွေကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ အခု မင်းမင်းညှင်းဆဲလို့ ဖျားရပြန်တော့ တအားသနားမိတဲ့အချိန်မှာ

ကိုစေက ချစ်တယ်ဆိုတော့လေ... မင်းမင်းက ခေါင်းညိတ် လိုက်တော့တာ အဲဒါလိုပျိုးပေါ့။”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့လည်း တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ ဘဲပေမဲ့ မင်းမင်းရယ် မင်းမင်းတို့ သေချာစဉ်းစားရမယ်နော်။ ဦးလင်းနောင်နဲ့ မင်းမင်းအန်ကယ်လ်က သူငယ်ချင်းရင်းတွေ နော်။ နောင်မှ... သားရေး သမီးရေးကိစ္စကြောင့် ခေါ်ရခက် ပြောရခက် တန်းသွားကြမှာပျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ လက်တွဲ မှာ သေချာရင် မပျက်ဖို့ လိုတယ်။ သူစိမ်းချင်း မဟုတ်ဘူး မျက်နှာပျက်လို့ မရဘူး။ ဒါတွေ ထည့်စဉ်းစားရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့... မျက်နှာမပျက်စေရဘူးအန်တီ... မင်းမင်း တို့ မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာပါ။”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က စေတုကို အကဲခတ်သည်။ စေတုက တော့ လက်ပိုက်ရပ်ကာ မမင်းဘုံရဲ့ အပြောအဆိုအမူအရာ ဒဲလးတွေကို မြတ်နိုးချစ်ခင်စွာ စိုက်ကြည့်လို့နေသည်။

“ဦးလင်းနောင်ကကော... သဘောတူမယ်ထင်လား။”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး အန်တီ။ ဖေကြီး သဘောတူပါ တယ်။ မင်းမင်း မေးပြီးပြီ... ”

“ဟင်... ဘယ်တုန်းက မေးလိုက်လဲ”

“အရင်ကတည်းကပါ။ ဖေကြီးက ကြိုက်တဲ့လူတွေ့ရင် ဖေကြီးကိုပြော။ တော်မတော် ကောင်းမကောင်း သင့်မသင့်ကို ဖေကြီးက စုံထောက်ကြီးလုပ်ပြီး လိုက်စုံစမ်းပေးမယ်လို့ ငယ်

ငယ်ကတည်းက မှာထားတာ အန်တီ။ ဒါကြောင့် ကိုစေဆိုရင် ဘယ်လိုလဲလို့ ဖေကြီးကို မေးထားပြီးပါပြီ။ ဖေကြီးက ကိုစေ ဆိုရင် အိုကေတဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အရှည်ကြီးဆွဲ ကာ ချလိုက်သည်။

“မင်းမင်း မီးဖိုချောင် ဝင်လိုက်ဦးမယ်နော်။ နောင်လည်း ဝင်ရမယ် မီးဖိုချောင်... ပိုကျွမ်းကျင်သွားအောင်ပေါ့။”

မမင်းဘုံက ခုန်တဆွဲဆွဲကလေး စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားရာ စေတုသာ မတ်တပ်ကြီး ကျန်ရစ်ပါသည်။ ဦးမင်း ဆွဲက ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်လာကာ ဒေါ်ဝတ်ရည်က စေတုကို တအံ့ တသြဝမ်းနည်းသလို ဝမ်းသာသလို စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေမိ ရင်း...

“စေတု... နင့်... မင်းမင်းကို ဒီနေ့ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မမဝတ်ရည်”

“နင့်ကိုယ်နင်ရော သေချာရဲ့လား...”

“သေချာပါတယ် မမဝတ်ရည်။ ကျွန်တော် မင်းမင်းကို စေတုတဲ့နေ့ကတည်းက သိပ်ချစ်မိသွားတာပါ။”

“ဒါတော့... လှလွန်းလို့ပါဟယ်...”

“ဘယ်နှယ် ဝတ်ရည်... သူများ သဘောထားကို ကပျက်ယပျက် အဆိုပြုနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့်ပဲ ချစ်ချစ်

“ကောင်ချစ်တာ သေချာနေရင်ပြီးတာပဲ”

“ရင်းနှီးလာတာကြာလေ သူ့ရဲ့ကလေးဆန်တဲ့ ခဏပြု
အမှု စိတ်သဘောလေးတွေအပေါ်မှာ ပိုပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးမိလေ
ပါပဲ။ မင်းမင်းကို့ . . ကျွန်တော် ဟာကယ်ကို ချစ်မိနေတာပါ
မမဝတ်ရည် . . .”

“မင်းချစ်တာကိုတော့ ငါယုံပါတယ် ကိုဇေရယ်။ သူ့ကို
ရော ယုံရရဲ့လား။ စိတ်က လူလိုပဲ ခုန်ပေါက်နေမယ်ဆိုရင်
မခက်လား။ နောက်မှ စိတ်ပြောင်းပါတယ်ဆိုရင်ရော . . .”

“နောက်မှ စိတ်ပြောင်းရင်တော့ ကျွန်တော့်ကုသိုလ်ကံ
ပဲ မမဝတ်ရည်။ ခုတော့ သူ့ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့ လက်ခံတာ
အပြင် တခြား မရှိနိုင်ဘူးထင်တာပဲလေ။ သူ့ငြင်းချင်ရင်လည်း
ငြင်းလို့ ရနေတာပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း မပြော
ခင်လည်း စကားပလ္လင်ခံပြီးမှ ပြောတာပါ”

“ဘာစကားပလ္လင်လဲ . . .”

“ကျွန်တော်ဟာ ကိုကိုကြီးမိဘက ကောက်ယူမွေးစား
ခဲ့တဲ့ မွေးစားညီဖြစ်ကြောင်းကို အရင်ပြောပြတာပါ။ ကော်
ကြာ သူ့ဌေးညီအရင်း သူ့ဌေးလေးထင်နေမှာစိုးလို့လေ။ ကိုကို
ကြီး မိဘတွေက အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိကြလို့ တစ်ရပ်
တည်းနေ မိဘနှစ်ပါး တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးသွားတဲ့ သုံးနှစ်သား
လူမမယ်ကလေးကို ကောက်ယူစောင့်ရှောက် မွေးစားခဲ့တာပါ
လို့ အမှန်ကို သိထားအောင်ပါလို့ . . .”

ဦးမင်းဆွေမှာ ဒီတစ်ကြိမ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ

“ဟာ . . မင်းပြောပုံကလည်းကွာ မဟုတ်သေးဘူး
နော်။ ဒါတွေ ပြောဖို့တောင် မလိုဘူး စ.မွေးကတည်းက ဖေ
ပရော၊ မေမေရော၊ ငါရော မင်းကို အရင်းအချာလို့ . ချစ်ခဲ့
သဘောထားခဲ့တာ။ မွေးစားညီလို့ကို မသက်မှတ်တာ မင်းဒီ
လိုပြောတာတော့ ငါတို့အပေါ် သံယောဇဉ်စိမ်းရာကျတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရော . . ကိုကိုကြီးတို့ ချစ်တာ
ထက် ကျွန်တော်က ကိုကိုကြီးတို့ကို ပိုချစ် ပိုအားကိုးတော့
မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကိုတော့ မင်းမင်းကြိုသိရမယ်လေ။ ဒါမှ
သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အမှန်ကို ချနိုင်မှာ . . .”

“ကိုဇေရယ် . . ဟုတ်တယ် မင်းအဲသလိုပြောတာ မင်း
အစ်ကိုရော မမရော စိတ်မကောင်းဘူး။ မင်းကို ငါဆိုရင် မောင်
လို့ မဟုတ်ဘူး သားလိုချစ်တာ သူ့ဌေးကြီးညီ သူ့ဌေးလေးပဲ
ပေါ့ . . ဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မမဝတ်ရည်တို့သဘောတွေကို ကျွန်တော်နားလည်
ပြီးသားပါ မမရဲ့”

“ကိုဆွေဘက်လည်း ဘယ်သူမှမရှိ။ ငါ့ဘက်လည်း
ဘယ်သူမှမရှိ။ သားသမီးလည်း မထွန်းကား။ မင်းပဲ အမွေစား
အမွေခံပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ်ချမြင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါလည်း
စိတ်မကောင်းဘူး . . .”

“ဪ... မမဝတ်ရည်ကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူကို ဘဝမှန် သိစေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားတစ်ခုတည်းနဲ့ ဖွင့်ပြောတာပါ။ ဒီသဘောတရားတစ်ခုတည်း ပါဗျ”

“ဒီတော့ သူက ဘာတဲ့လဲ...”

“သူသိပြီးသားတဲ့”

“ဟင်...”

“သူ့အဖေ သိတယ်တဲ့”

“ဪ...”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ လင်းနောင်သိတာပေါ့။ ဇေတု သုံးနှစ်သား ကိုယ်ဆယ်လေးနှစ်သားမှာ မွေးစားခဲ့တာဆိုတော့ ဒီတုန်းက လင်းနောင်နဲ့ ကိုယ်နဲ့တွဲတုန်းပဲ။ သူ့သေသေချာချာ သိတာပဲပေါ့။ ဒီတုန်းက လင်းနောင်နဲ့ကိုယ်လည်း ရပ်ကွက်ချင်း သိပ်မှ မဝေးဘဲ”

“မင်းမင်းက မွေးစားညီဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်တုန်းတဲ့။ သူ သိသားပဲတဲ့ သူ့ချစ်တာက ဇေတုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ် တာတဲ့။ ညီရင်းကို ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး မွေးစားညီကို ချစ် တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဇေတုဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေး မကြီးဘူးတဲ့...”

ဒီတစ်ကြိမ် ဒေါ်ဝတ်ရည် ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားရင်း..

“ဒီစကားလေးကိုပဲ နင်က သည်းခြေကြိုက် ဖြစ်သွား တာပေါ့လေ... ဟင်”

ဇေတုက ရှက်ရယ်ရယ်သည်။ ဒါဟာ ဝန်ခံတာပေပဲ ပေါ့။ အဲဒီနောက်တော့ ဘယ်သူ့မှာမှ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ ပါ။ စကားဝိုင်းကလေးက ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာပဲ နိဂုံးချုပ် သွားပါသည်။

တကယ်တမ်းတော့ မမင်းဘုံကို မျက်စိနောက်ချင်ချင် ရှိရတာ မှန်ပေမဲ့ ကိုယ်ခင်ပွန်းသည်ကိုပါ တက်ကာ တရင်း တနီး ဖက်လဲတကင်း ပြုမူတတ်သည့် မမင်းဘုံတစ်ယောက် ဇေတုကို ချစ်ခွင့်တုံ့ပြန်ကာ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ထပ်ဖြစ်ကြ မည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ်တိုင်းကျသွားရသည် သာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

နိမ့်မို့ ဤမျှ ရဲတင်းလှသည့် မိန်းကလေးငယ်ဟာ ကိုယ့် ခင်ပွန်းနှင့် အသက်ရွယ်ချင်း သားအဖလောက် ကွာခြားပါ သည်ဆိုစေကာမူ မျက်စိထဲ အမြင်မတော်သလို စိတ်ထဲက တထင့်ထင် စနောင်စနင်း ဖြစ်စရာဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။ ခုတော့ ဇေတုနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ကြမည်ဆိုတော့ ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ် အေး ကျေနပ်ရပါသည်။

မမင်းဘုံကို ချစ်ခင်ရင်းစွဲကလည်း ရှိပြီး မဟုတ်လား။ မျက်စိနောက်မည်သာ နောက်ရသော်လည်း ဤကလေးမဟာ သူတို့မိသားစုအတွက် ချစ်မွေးပါသည်လို့ ပြောရမည်ကလေးမပင်။ ဦးမင်းဆွေ ဒေါ်ဝတ်ရည် ဇေတုတို့ သုံးယောက်လုံး မမင်းဘုံကို တစ်ယောက်တစ်နည်း ချစ်ခင်မိကြတာကို ငြင်းမရပါ။

ကြုံပြီးမျှော်လင့်သလိုပင် ဦးလင်းနောင်ကလည်း ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံကိုစွဲကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သဘောတူကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

“တကယ်ပါကွာ ငါခုမှပဲ စိတ်အေးရတယ်။ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဘယ်လိုပဲ ယုံကြည်ပါတယ် စိတ်ချပါတယ် ဆိုဆို... သမီးပျိုတစ်ယောက်တည်း နှစ်ပေါက်အောင် ခွဲခွဲပြီးထားရစ်ခဲ့ရတာ နောက်ဆံကတော့ ငင်ရတာပေါ့ကွာ။ မင်းမင်းလိမ္မာတာတော့ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအကျိုးပေးဆိုတာက ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူးမို့လား။ မဟုတ်တရုတ်ကောင်တားမျိုးတွေနဲ့ တွေ့သွား နီးစပ်သွားမလား။ အုပ်ထိန်းသူ နီးနီးနားနားမရှိတဲ့ မိန်းကလေးပျိုဆိုပြီး လူတွေက မလေးမစားအနိုင်ကျင့် ဖော်ကားမလား။ ကြံဖန်ပြီး ပူရတာပဲ။ ခုတော့ စိတ်ကို အေးသွားတာပဲ”

ဦးလင်းနောင်က ရိုးရိုးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောရှာပါသည်။

“ဇေတုနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးကွာ။ နောက်ဆိုရင်... မင်းမင်းဟာ ငါမရှိဘဲ မင်းနဲ့ ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရမှာ ဘာမှပူပင်သောကရောက်နေစရာ မကျန်တော့ဘူး။ အတိုင်းထက် အလွန်ပဲ။ ငါတကယ်ဝမ်းသာတယ်။ တကယ်ပါ ငါပြောသလောက်ကို မင်းတို့ နားလည်နိုင်တာထက်ကို ငါပိုဝမ်းသာနေမိတယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား... ဦးလင်းနောင်ရယ်”

“ဒီထက်ပိုတယ်... ဒီထက်ပိုတယ်။ ပြောမပြနိုင်လို့သာ တကယ်ဝမ်းသာတာ...”

“ဇေတုနဲ့ မင်းမင်း မင်္ဂလာဆောင်ထက် အဆင်ပြေတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တောင် လောကမှာ ရှိပါ့မလားပဲနော်။ နှစ်ဖက်မိဘကျေနပ်ကြည်ဖြူကြတယ်ဆိုတာ တခြားမင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ဒီလောက်ထိ လေးနက်နိုင်မှာကို မဟုတ်ဘူး။ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကတော့ သားရှင်ရော၊ သမီးရှင်ရော အလွန်တရာကို ကျေနပ်သဘောတူကြည်ဖြူမှုကို တကယ်အပြည့်အဝရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲပါပဲ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသို့ ဝမ်းပန်းတသာ ပြောမိပါသည်။ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ကြတော့မည်ဆိုတော့လည်း မမင်းဘုံကလေးဟာ ဆွေမျိုးရင်းဖြစ်လာပြီ။ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းထဲ ကိုယ်ဆွေ ကိုယ်မျိုးအဖြစ်ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်လူစစ်စစ် ပိုဖြစ်လာသလို ရင်ထဲက ပိုလို့

ပင် စေတနာမေတ္တာယိုဖိတ်လာရပါသေးသည်။

ဦးမင်းဆွေနှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်လင်မယားဟာ ဇေတုကို မွေးစားခဲ့သည်ဆိုသော အပြစ်ကို အပြစ်မှန်တစ်ခုဆိုတာထက် ပိုပြီး စိတ်မဝင်စား။ နှစ်ဦးလုံးဟာ ဇေတုကို ညီအရင်း မောင်အရင်းလိုပင် လက်ခံယုံကြည်ထားသည်။ နောက်ပိုင်း မိတ်ဆွေတချို့ဟာ ဇေတုကို ဦးမင်းဆွေရဲ့ မွေးစားညီရယ်လို့ သိကို မသိကြပါ။

အရင်းအချာတစ်ယောက်ရှိလျှင်ပင် ဇေတုထက်တော့ စိတ်ထဲက ပို၍မရင်းနှိုင် မချစ်နိုင်တော့ပေ။ ဇေတုဟာ လိမ္မာယဉ်ကျေးသိတတ်သော သူတစ်ယောက်မို့လည်း ပို၍ မေတ္တာကရကာ ပိုရပါသေးသည်။ သူတို့တွင် ဆွေမျိုးရင်းရင်းထဲက သိပ်မရှိလှရာ... သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက သွေးဝေးဝေးဆွေမျိုးတချို့ မင်္ဂလာပွဲတို့ကိုသာ ဧည့်သွား ဧည့်လာ တက်ခရောက်ဆင်နွှဲခဲ့ရဖူးပြီး သူတို့မင်္ဂလာသက်တစ်လျှောက် အတွင်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်ပါစိစဉ်ရသော မင်္ဂလာပွဲတစ်ကြိမ်မှ မရှိပေ။

ဤမင်္ဂလာပွဲသည် သူတို့အတွက် အင်မတန် ဆန်းသစ် ထူးခြားနေကာ သဘိုသမီးသဘိုသားတို့နှင့်ထပ်တူ စိတ်ဝင်စားရင်ခွန်ခံကြပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်က မိန်းမသားမို့ ပို၍ပင် စိတ်ပါလက်ပါ တက်ကြွပါသေးသည်။ အသေးစိတ် အစီအစဉ်များတွင် ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မမင်းဘုံနှင့် အမြဲတွဲကာယှဉ်ကာ ပါသည်။

မင်္ဂလာအဝတ်အစား အရောင်ရွေးချယ်တာက အစ... အိမ်ရာခမ်းနားရွေးချယ်မှု အလယ်... ဖိတ်စာကတ်ပြားအဆင်အသွေးအထိပင် ဒေါ်ဝတ်ရည်က စိတ်ပါလက်ပါ ပါပေသည်။ ဤနေရာတွင်တော့ မမင်းဘုံက အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို အားကိုး ဆရာတင်ပေသည်။

"အန်တီ... မင်းမင်းနားမလည်ဘူး။ . . မင်းမင်း မသိဘူး။ ဘာမှလည်း မရွေးတတ်ဘူး။ အန်တီ စဉ်းစားပေးပါဦး။ အန်တီ ရွေးပေးပါဦး..."

ဤသို့ ယုံကြည်အားကိုးစွာ ပုံအပ်လေ... ဒေါ်ဝတ်ရည်က ကျေနပ်စွာ မမောတမ်း လှုပ်ရှားပါဝင်လေ။ သူ့က အဝါကိုယ်က ပန်းရောင် စသဖြင့် ငြင်းခန် မဲခွဲနေရတာ မရှိ။ မမင်းဘုံသည် ဒေါ်ဝတ်ရည် ရွေးချယ်သမျှကို ကျေနပ်သည်။

"ဒါပဲ လှတယ်နော် အန်တီနော်။ အန်တီရွေးတတ်လို့ တော်သေးတယ်... မင်းမင်းဘာသာဆိုရင် ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး။ ကိုဇေကလည်း မင်းမင်းသဘော တစ်လုံးပဲ ပြောတတ်တာ အန်တီရှိလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ အားကိုးဖို့ မင်းမင်းမှာ မေမေမရှိတော့ပေမဲ့ အန်တီရှိတာ ဘုရား မတာပါပဲ အန်တီရယ်..."

ဤကား အပိုစကားမဟုတ်။ မမင်းဘုံရဲ့ ရင်ထဲမှ အလှိုက်သည်လှိုက် ထွက်ပေါ်လာသော တကယ်ခံစားချက်မှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤစကားကြားရလျှင် ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ကလေး

မလေးကို အတော်ကရုဏာသက်ရပါသေးသည်။

“ဒါပေါ့ မင်းမင်းရယ်... အန်တီက ဇေတုအုပ်ထိန်းသူ နေရာက ဆိုတော့ မိဘလိုပဲပေါ့။ မင်းမင်းအမေလိုပဲပေါ့။”

“အန်တီပင်ပန်းလှပြီ။ ဒါကိုပဲ မင်းမင်းအားမှာတယ်”

“အို... ပင်ပန်းပါစေ... ဒီလိုဆောင်ရွက်ရတာမျိုးက ကိုယ့်မှာ မင်္ဂလာကိစ္စပေါ်မှ ဆောင်ရွက်ရတာ... ကိုယ်က အပင်ပန်းခံ လုပ်ကိုင်ပေးချင်ပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲမရှိရင်... လုပ်လို့ တောင် မရဘူး”

“အန်တီ... ပွဲထုတ်ရင်လည်း မိဘနေရာက လျှောက် တဲ့အခါ ဖေကြီးရယ်၊ အန်ကယ်လ်ရယ်၊ အန်တီရယ်ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့... မင်းမင်းရဲ့”

“အား... မင်းမင်း ဝမ်းသာလိုက်တာ... အန်တီရယ်။ အန်တီကို မင်းမင်း ချစ်တယ်သိလား။ အမေလိုပဲ သိလား။ အန်တီ ယုံနော်။ အန်ကယ်လ်ကိုလည်း ချစ်တယ်”

“တော်ပါ... ဇေတုကို ချစ်ရမှ အဆွယ်အပွားရုံ ချစ်ပေး ရတဲ့ အချစ်တွေပါ...”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီကို အဝ ကတည်းက သတ်သတ်ချစ်ပြီးသား။ ကိုဇေနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ် ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်... လက်ထပ်ထပ် မထပ်ထပ် အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီကိုတော့ ချစ်ကို ချစ်ပြီးသား”

သတို့သား မရိုးနှင့် သတို့သမီး အချစ်နလံထနေကြ

သည်မှာ... ယုံမလွယ်သူများအဖို့ နားကြားပြင်းကတ်ဖိုပင် ကောင်းနေပါသည်။ ဦးမင်းဆွေလည်း တပြုံးပြုံး ဇေတုလည်း တပြုံးပြုံး။ ဦးမင်းဆွေမှာ သူ့ရဲ့ နှလုံးရောဂါကြောင့် စွမ်း စွမ်းတခံ ဘာမှလိုက်ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်။ အိမ်ကသာ ထိုင်ပြီး အကြံဉာဏ် တစ်ခွန်းတစ်စ ပေးနိုင်သည်။

ဘာကိုပဲ ဝယ်လာ ဝယ်လာ... မမင်းဘုံသည် ဦးမင်း ဆွေထံ ပြေးပြေးပြုရတာအမော။ ဇေတုကလည်း ပစ်ထား မရသော အလုပ်တွေနှင့် ဆိုတော့ အပြင်ထွက်ဝယ်ခြမ်း စီစဉ် သမျှ ဒေါ်ဝတ်ရည်နှင့် မမင်းဘုံသာပင်။ အိမ်ရောက်လျှင် ဦးမင်းဆွေကို ပြေးပြေး။ ဇေတုကတော့ ရုံးက ပြန်လာမှ နောက် ဆုံးမှ သိရမြင်ရပါသည်။

“အန်ကယ်လ်... ဒီမှာ... မင်းမင်းဝတ်ဖို့ ချိတ်၊ အန်တီ ရွေးတာ။ ဒါကို ထိုင်မသိမ်းချုပ်ရမှာ အန်ကယ်လ်ရဲ့ ကြည့်ပါဦး အဖြူပေါ် ငွေရောင်ချိတ်... လှလိုက်တာနော်”

“ဟဲ့... မင်းမင်း... ထဘီကြီးကို အန်ကယ်လ်လက်ထဲ ထည့်ရသလား”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ဟန်ရသည်။

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ကန်တော့... အန်ကယ်လ်။ မင်းမင်းကိုယ်မှာပဲ ကပ်ပြမယ်”

ကြိုးကြိုးချိတ်ကို ဖြန့်ကာ မတ်တပ်ရပ်လျက် ခါးမှာ ပတ်ပြလိုက်သည်။ ခြေတစ်ဖက်ရှေ့ထိုးပြီးရပ်၍ ချိတ်စ၊ ရဲ့

အောက်ခြေက ကားမနေဘဲ ရှူးသွယ်ကျကာ မမင်းဘုံရဲ့ ခါး
သိပ်သိပ် တင်ပါးကားကားကလေးမှာ အသက်ရှူမှားလောက်
အောင် လှုပ်ချပ်ရပ်စွာ ကပ်နေသည်။ ဒါကို တစ်ပတ်လှည့် ပြ
လိုက်သေး၍ မမင်းဘုံသဏ္ဍာန်လေးက ဦးမင်းဆွေရှေ့ တစ်
ကိုယ်တော်မယ်ပြိုင်ပွဲလုပ်နေသလို ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်လုံးထဲ
ဖန်တွတ်စပ်ရှိန်းရပြန်သည်။

“ဒီလောက်ပြ ရပါပြီ။ ကဲ . . . သိမ်းတော့ သိမ်းတော့”

“လှရဲ့လား အန်ကယ်လ် . . . လှရဲ့လားဟင်။ ပြီးတော့
အန်ကယ်လ်ရော ကြိုက်ရဲ့လား”

“လှပါတယ် မင်းမင်းရယ် . . . သိပ်လှတာပဲ”

ဦးမင်းဆွေက မမင်းဘုံကလေး ကျေနပ်အောင် ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ချီးကျူးရသည်။ ထိုမျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးကြောင့်
ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ်ထဲခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရရှာသည်။

“အို . . . ညည်းအန်ကယ်လ် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်
ကြိုက် ဘာအရေးတုန်း မင်းမင်းကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

မမင်းဘုံက ချိတ်ကို အသာ ပြန်ခေါက် ဘူးထဲထည့်
ရင်း . . . ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ငိုက်ကာ ကလေးဆန်ဆန်ပြုံးနဲ့့၍

“အို . . . မင်းမင်းကတော့ အန်ကယ်လ်လည်း ကြိုက်စေ
ချင်တာပဲ။ အန်တီရော၊ ကိုဇေရော အပြင် . . . အန်ကယ်လ်ပါ

ကြိုက်မှဖြစ်မှာ အန်ကယ်လ်ဆန္ဒကိုလည်း ခံယူချင်သေးတာ
အန်တီရဲ့။ အန်ကယ်လ် တကယ်လှတယ်နော် . . . တကယ်
ကြိုက်တာပဲ”

“လှပါတယ် . . . ကြိုက်ပါတယ်ကွယ်”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ပျော်သွားပြီ . . .”

ကလေးကဲ့သို့ ချိတ်ဘူးပိုက်ကာ ပြေးထွက်သွားလျှင်
ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ချိတ်တစ်ဝက် ချိတ်တစ်ဝက် ပြုံးလျက် အောင်
သက်သက် ကျန်ခဲ့ရပါသည်။ အင်း . . . ချစ်လည်း ချစ်ပါရဲ့
တစ်ခါ တစ်ခါ အမြင်များလည်း ကတ်ရပါရဲ့။

“ဘယ်လိုကောင်မလေးနယ် . . . မသိပါဘူး။ ကိုဆွေ
အတွက် ပုဆိုးရွေးတော့လေ . . . အံ့မယ် . . . သူက သူ့အကြိုက်
ရွေးနေချေသေး။ ဇေတုဖိုပါ ဝတ်ရည်ကိုပဲ ရွေးခိုင်းပြီး ကိုဆွေ
ပုဆိုးကျမှ သူက ဝင်ရွေးနေချေတော့တယ်”

“ရွေးပါစေပေါ့ကွာ . . . ဘာဖြစ်တုန်း”

“ဘာရွေးပစေလဲ . . . လူတိုင်းအတွက် ကိုယ်ပဲရွေးပေး
ရပြီး ကိုယ်ယောက်ျားအတွက်ကျမှ ကိုယ်မရွေးရတော့ဘူး
လား . . .”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ . . . သူလည်း သူ့မျက်စိထဲ အသွေး
ကျတယ် ကိုယ်နဲ့လိုက်တယ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ . . . ကိုဆွေနဲ့ ဘာနဲ့လိုက်တယ် ဝတ်ရည်အသိ
ဆုံးပေါ့ . . .”

“ဪ . . . ဝတ်ရည် . . . ဝတ်ရည် . . . ငါ့မိန်းမတော့
ဝတ်ရည် . . .”

ဦးမင်းဆွေက ရယ်မောမိပါသည်။

"တကယ်...တကယ်။ သူ့အဖေအတွက်တောင် သူဝင် မရွေးဘူး။ ဝတ်ရည်ကိုပဲ ရွေးဝယ်ခိုင်းတာ ကိုဆွေရဲ့ ကိုဆွေ့ ဖို့ကျခါမှပဲ ဇွတ်အတင်းသူကြိုက်တာ ရွေးနေတော့ တယ်..."

"နောက်ဆုံးတော့ မင်းကြိုက်တာပဲ ဝယ်ခဲ့တယ်မို့လား ဝတ်ရည်ရဲ့"

"ဒါတော့ဒါပေါ့...ရှေ့က ဝယ်ခြမ်းပြီးခဲ့သမျှ တစ်ခါ မှ အငြင်းအခု မရွေးခဲ့ရပါဘူး။ ဒီပုဆိုးတစ်ထည်ကျခါမှပဲ ငြင်း ခုံလိုက်ရတာ သူ့မျက်စိထဲ ဒီပုဆိုးလေး အန်ကယ်လ်ဝတ်လိုက် ရင် အန်ကယ်လ်သိပ်ကြည့်ကောင်းမှာပဲတဲ့..."

"ဪ...ဝတ်ရည်ရယ် ဒီကောင်မလေးက ကလေး စိတ်ဆိုတာ မင်းပဲ အသိဆုံးပဲဟာ များကွာ..."

"ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် ကိုဆွေ့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကောင်မလေးက ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဆန်လွန်းတယ်။ တအန်ကယ်လ်တည်း အန်ကယ်လ်နေတာပဲ။ မွေးကတည်းက ရင်းနှီးလာတဲ့ ဦးလေးရင်းချာဆိုလည်း ထားတော့။ သူ့ရွေးတဲ့ ပုဆိုးပဲ ယူမယ်ဇွတ်လုပ်နေလို့ ညည်းအန်ကယ်လ် ဒီပုဆိုးမျိုး လုံးဝမဝတ်ဘူး။ ကျုပ်အသိဆုံးလို့ ပြောပစ်ရတယ်"

ဘာမဝတ်ဘူး ဘာဝတ်တယ် မရှိသူမို့ ဦးမင်းဆွေက ပြုံး ရလေသည်။

"ဒီတော့လည်း နာခံလိုက်သားပဲမို့လား"

၇ "နာခံပေလို့ပေါ့။ လက်ထပ်ပြီးရင် သူက ဒီမှာနေမှာ ဆဲဒီကျ နည်းနည်းစည်းကမ်းကျကျ နေရာနဲ့ နေရာနဲ့လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ နို့မို့ သူ့ပုံစံနဲ့က တအားစွက်ဖက်လာမှာ မြင်ယောင် နေတယ်"

"ဝတ်ရည်ရယ်... တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းလည်း သူ့အပေါ် ချစ်ခင်သားနဲ့..."

"ချစ်ပါတယ်... ခုလည်း သူ့နဲ့ပဲ ဣတွဲတွဲသွားလာ ဝယ်ခြမ်းနေရတာ။ သမီးမင်္ဂလာဆောင်ကျနေတာပဲ။ ဆိုင်တွေ က သတိုးသမီးနဲ့ သတိုးသမီးအမေမှတ်နေကြတာ။ ချစ်တာက တခြား နေရာနဲ့ နေတတ် ထိုင်တတ်အောင် လုပ်ရမှာကတခြား ကိုဆွေရဲ့။ ဟုတ်ပါရဲ့... ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ ကိုဆွေ့ကိုဆို သူက နည်းနည်းကို အသည်းပိုချင်တယ်။ သူ့ရည်းစား သူ့ခွဲ မခွဲတော့ ကိုယ်သိပ်မမြင်ရဘူးပေါ့လေ။ ကိုဆွေ့အတွက်ဆို အန်ကယ်လ်စားဖို့ဟင်းက ဘယ်လို... အန်ကယ်လ်ပရက်ရှာ က ဘယ်ညာ... အန်ကယ်လ်စားကောင်းရဲ့လား... အန် ကယ်လ် ဇက်ကြောတက်လား။ အန်ကယ်လ် ခြံထဲဆင်းရင် ကောင်းမယ်။ အန်ကယ်လ်ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီနဲ့ အို... စုံနေရုံပဲနေရတာ... အတူမနေခင်တောင် ဒီလောက်... တစ်အိမ်ထဲ အတူလာနေရင်... ဒီထက်ပိုပါဦးမယ်။ ယောက်ျား လုပ်မယ့် ဇေတုကလည်း မိုးလင်းရင် ရုံးထွက်သွားမှာ ဝတ်ရည်

မှာလည်း တစ်ခါတလေ ဈေးဝယ်ရခြင်းရ တွက်ရသေးတာ အိမ်မှာ အမြဲ ကျန်ရစ်မှာက ကိုဆွေပဲ”

“အို...မင်းကလည်း စိတ်ပူစရာမဟုတ်တာ ဝတ်ရည် ရာ...”

“ဪ...ကိုဆွေကလည်း ကိုဆွေဘက်ကိုလည်း မယူဘူး။ သူ့ဘက်ကိုလည်း မရိုးမသား တွေးမပူပါဘူး။ ဘေးလူတွေ အမြင်အကြားမှာ ပြောချင်စရာ အံ့ဩစရာ မျက်စိနောက်စရာ ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်တာ။ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးထင်ခံရရင် ကိုယ်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လဲသေဖို့ ရှိမှာ...သူ့လုပ်ပုံတွေကလည်း သူတစ်ပါးတစ်မျိုး ထင်ကောင်း ထင်ချင်စရာ...”

“တစ်မျိုးထင်ရင်လည်းကွာ ထင်တဲ့သူကိုက မကောင်း မြင်တတ်လို့သာနေမှာ...ဘယ်နှယ်... ဒီအရွယ်ချင်း တလွဲ တွေးရင် တွေးတဲ့သူ ရိုင်းလို့ပဲကွ...”

“ဪ...ကိုဆွေရယ်...အပြင်လောကမှာ မဟုတ်တရုတ်သမားတွေ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ်ဖြစ်နေတာ ပြည့်လို့ ကိုဆွေက ခံငြင်းပြီး ခုခံကာကွယ်မနေနဲ့ ဝတ်ရည်က မယုံသင်္ကာ ပြောနေသေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူ့အမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တာလုံပြီး ကိုယ့်ဘက်က ပြောစရာမရှိရင် အကောင်းဆုံးပေါ့”

“အေးပါကွာ...မင်းသွားစရာရှိတိုင်း ခေါ်ခေါ်သွားပေါ့။ မင်းလည်း အဖော်ရတာပေါ့။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ”

“ကောင်မလေးက တစ်ခါတစ်ခါ အနားကပ်လာရင် ကလေးစိတ်နဲ့ ဘာတွေများ ဇွတ်လုပ်ဦးမလဲ တထင်ထင်ကြောက်နေရတာ ကိုယ်မှာလည်း တစ်ခက်ပါ။ သူ့ကလဲ ဇွတ်မှ ဇွတ်။ နေရာတကာပါတာလည်း အမှန်ပဲ...ရောတာလည်း အမှန်ပဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာပေါ့!”
ဒေါ်ဝတ်ရည်က ခုမှပဲ ကျေနပ်စကား ပြတ်သွားပါသည်။

သူတို့ တပင်တပန်း အားစိခဲသော မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပသည့်နေ့ကတော့ သတို့သမီးကလေးမမင်းဘုံဟာ ဘုံကြီးပြတ်နုတ်သမီးကလေး တစ်ပါးအလား ရွန်းလက်တင့်တယ်လှတော့သည်။ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မပြုပြင်ဘဲတောင်မှ ရှာမှရှား ပါးစပ်အဟောင်းသားငေးမောရအောင် လှမျိုးစုသူကလေးဟာ သေသေချာချာအလှပြင်ဆင်၍ မင်းသမီးကလေးလို ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါ။

သတို့သမီးလေးရဲ့အလှဟာ ရွှေပွဲလာပရိသတ်တို့ အတွက် လက်ဖျားခါ အံ့ချီးဘန်နီဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ ပင်ပန်းရကား နှစ်ခဲကာ သတို့သားမှာလည်း ဂုဏ်ယူကျေနပ်မဆုံး တပြုံးပြုံးတည်း။ ဦးမင်းဆွေရော... ဦးလင်းနောင်ပါ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေခဲ့ကြပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်တစ်ယောက်တော့ ပြောစရာပင်မလိုပါ။ အစစအရာရာ သူ့ခြေ သူ့လက် သူ့တာဝန်ယူဆုံးဖြတ် စီစဉ်ခဲ့သော ပွဲဖြစ်၍ တစ်မိမိပီတိဖြာနေပါသည်။

စီစဉ်တုန်းက ရက်ရှည်လများ တပင်တပန်းနှင့် ပွဲမခင်
မိနစ်တွေအထိ ဗျာများခဲ့ရသော်လည်း တကယ်တမ်းထိုပွဲက
မှာဂိုဏ်းအတွင်း အစစအရာရာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရသည်သာ။ လက်
ထပ်ပြီးစီးခဲ့ပြီမို့ ဇေတု၏ ဇနီးချောကလေး မမင်းဘုံဟာ ဦးမင်း
ဆွေ... ဒေါ်ဝတ်ရှည်တို့၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ ယောင်မှောက်ဆံ့ထုံး
ပါ ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေပြီ။

အစဦး ၅

ဇေတုသည် သူ့နံ့ဘေး၌ ခပ်ကွေးကွေး စောင်းစောင်း
လေး အိပ်မောကျနေသော မမင်းဘုံမျက်နှာလေးကို ကြင်နာ
မြတ်နိုးစွာ ငဲ့ကြည့်နေမိသည်။ နနယ် အပြစ်ကင်းစင်လှသော
မျက်နှာကလေးမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်အတိုင်းပင်။ လှလွန်း
တဲ့ကောင်မလေး။ ဤမျှ လှပချစ်ဖို့ကောင်းသော မိန်းကလေး
ငယ်ကို သူလက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့သည်ကို ယုံပင်မယုံချင်။

အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်ခဲ့ လက်
ထပ်ခဲ့တာသည် အိပ်မက်တစ်ခုနယ်ပင်။ ယုံကြည်ချင်စရာ
တောင် မရှိ။ သူ့ထက်ကိုးနှစ်တိတိငယ်သော ဇနီးချောကလေး
အား သူကကြင်နာယုယမှပဲဖြစ်ပါမည်။ ကလေးလို့နဲ့ ကာ
ထင်သလိုနေတာလေးတွေက လွဲလျှင် မမင်းဘုံကလေးဟာ

လူ့အဖွဲ့အစည်းများ ပြောဆိုသော အခါအခါ အမိန့်ကြီး
သံဖွယ် မအားမလပ်အောင်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သေး
သည်။

သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

သူငဲ့ကာ ကြည်နေရင်း မမင်းဘုံက အိပ်ပျော်နေလျက်မှ
တဟစ်ဟစ် တိုးတိုးရယ်လိုက်ကာ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားပါ
သည်။ ကြည့်စမ်း... ဇေတုသည် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရယ်ရတော့
သည်။ ကုလေးလေးကျနေတာပဲ အိပ်မက်မက်ပြီး အိပ်မက်ထဲ
ရယ်နေလိုက်တာ။ မနေနိုင်ဘဲ ဇေတုသည် မမင်းဘုံ နဖူး
ကလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ငဲ့မွှေးလိုက်မိပါသည်။

မမင်းဘုံက လူးလွန်းလာလျက်...

“ဟင်...ကိုဇေ ခိုးပြီ... ဘယ်နှုနာရီတောင် ရှိသွား
ပြီလဲ”

လူးလဲထဖို့ ပြင်ရာ ဇေတုက... မမင်းဘုံကို အသာ
အသာ လက်နှင့် တားကာ ပြန်လှဲစေရင်း...

“မထနဲ့ဦးလေ။ ဘယ်နှုနာရီမှ မရှိသေးဘူး။ ထဖို့

မမင်းဘုက ပြတင်းပေါက်ဆ လှမ်းကြည့်လုကရင်း

• “ဟင်...ဟုတ်တယ်...ဟိုအပြင်မှာ မှောင်သေးတယ်
မင်းမင်း ပြန်အိပ်မယ်နော်”

ပြောပြီး မျက်စိလေး မှေးမှိတ်သွားလျှင် ဇေတုသည်
ချစ်မြတ်နိုးစွာ အသာလေးဖက်ထားလိုက်မိရင်း...

“မင်းမင်း...ဘာတွေ အိပ်မက်မက်လဲ”

“ဘာလို့လဲ ကိုဇေ”

“ခုနက...မင်းမင်းယောင်ပြီး ရိုနေတယ်”

“ဟုတ်လား...ဟားဟားဟား...ရှက်စရာကြီးနော်
ကိုဇေက ကြည့်နေတာပေါ့!”

“အင်းပေါ့”

“ဟာ...ရှက်စရာကြီး။ ဟုတ်တယ်...သတိရပြီ။ မင်း
မင်းအိပ်မက်မက်နေတာပေါ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းမင်းတို့
လျှောက်လည်ကြတယ်။ ရေတွေရှိတဲ့ ကမ်းခြေတစ်ခုပဲ။ ငပလီ
လား...ချောင်းသာလား မသိပါဘူး။ အားလုံးသွားကြတာ။
ဘောလုံးပစ်တမ်းကစားကြတယ်တဲ့ သိလား။ အန်ကယ်လ်က

ဇေတုသည် ပြုံးမိကာ မမင်းဘုံခေါင်းလေးကို တစ်ချက်
ကိုင်လှုပ်လိုက်မိပါသည်။

“ကလေးကျနေတာပဲ... အိပ်မက်ကို ဇာတ်လမ်းဆင်
မက်နေလိုက်တာ...”

“အိပ်မက်ပါဆိုမှ ဇာတ်လမ်းလေးတော့ နည်းနည်းပါ
မှာပေါ့လို့...။ မင်းမင်းမအိပ်ချင်တော့ပါဘူး မျက်စိကျယ်သွား
ပြီ။ ကိုဇေ အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မင်းမင်းလုပ်ပေးလို့လည်း မရပါဘူး မင်း
မင်းရယ်။ မအိပ်ချင်လည်းဘဲ ဆက်ပြီးတော့သာ နှပ်နေပါ”

ဇေတုက ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အိပ်ခန်းထဲက စာ
ကြည့်စားပွဲဆီ လာလိုက်သည်။

“နှပ်လည်း မနှပ်ချင်ဘူး ကိုဇေရဲ့... ရှုပ်ပါတယ်။ စော
သေးပေမဲ့ ထမင်းဟင်းသွားချက်နေလိုက်မယ်”

“ဟာ... မချက်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

“ဒါမှ ဒေါ်အေးစိန်တို့လည်း ထ, လာရော ဟင်.. ဟယ်
ဆိုပြီး အံ့သြသွားမယ်”

“မင်းမင်းကလည်း မီးဖိုဝင်တာ လျှော့စမ်းပါ။ မင်းမင်း
ကို မီးဖိုချောင်ဝါသနာပါမယ် မိန်းကလေးလို ကျွန်တော် မထင်
ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမ လုပ်တဲ့သူ မီးဖိုချောင်ထဲ တကုပ်ကုပ် လုပ်
နေတာမျိုးလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး”

“ဪ... ဒါတော့ အလုပ်သမားရှိတဲ့ အိပ်

တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အလုပ်သမားမရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေဆိုရင်
မီးဖိုထဲ တကုပ်ကုပ်လုပ်ရမှာပဲပေါ့”

“မင်းမင်းမလုပ်နဲ့ အလုပ်သမားတွေလည်း တစ်ပုံကြီး”

“ကိုဇေကလည်း တခြားစီးပွားရေး တစ်ခုခုလုပ်ရလို့
ဒါမှမဟုတ် အပြင်အလုပ် ရုံးအလုပ်ရှိလို့ ဆိုရင်လည်းထား
တော့... မင်းမင်းမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတဲ့ဟာကို မီးဖိုထဲလည်း
မဝင်ရင် ဘာသွားလုပ်နေမှာလဲ။ မင်းမင်းက ချက်ပြုတ်တာ
ဝါသနာပါတယ် ကိုဇေရဲ့... ဖေကြီးလည်း ချက်ပြုတ်တာ
ဝါသနာပါတယ်”

“မင်းမင်းကို တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ် မနေစေချင်ဘဲ
ကျော့ကျော့လေးပဲ မြင်ချင်လို့ပါ မင်းမင်းရယ်။ မင်းမင်းက
သိပ်လှတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက်လှတဲ့ အလှကလေး
တစ်ပါးဟာ အိမ်ပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေတာနဲ့တင်
ကျက်သရေအပေါင်းခညောင်းနေပြီ။ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။
ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ မင်းမင်းထိုင်နေတာလေးပဲ ကြည့်ချင်
တယ်”

“ဪ... ကိုဇေကလည်း ကြည့်တဲ့သူက ဟုတ်တယ်။
ထိုင်တဲ့သူက တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရ သေပြီပေါ့။ ပျင်းတယ်
ကိုဇေရဲ့...”

“ပျင်းလို့ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းဟင်းဝင်ချက်တာ
လောက်ကို လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဝတ္တရား

တစ်ခုလိုတော့ ချက်ဖို့ မလိုတာကိုပြောတာ..."

"မင်းမင်းလည်း အားလုံးကို ချက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်အေးစိန်တို့ကလည်း အကုန်ဝင်စီစဉ်ရင် မကြိုက်ဘူး ကိုဇေရု... သူတို့က ဆီသိပ်သုံးတာပဲ။ ဆီများရင် ဟင်းကောင်းတယ် ထင်နေတယ်။ ဆီလျှော့ဖို့ ပြောတာတောင် မကြိုက်ဘူး။ မင်းမင်းက အန်ကယ်လ်ဟင်းလောက်ကိုပဲ မရမက ဝင်စီစဉ်ရတာပါ"

"ဒီတော့ မမဝတ်ရည်က ဘာမှမပြောဘူးလား"

"အန်တီကလည်း... အန်ကယ်လ်ဟင်း ဝင်ချက်ရင် မကြိုက်ဘူးလား မသိဘူး ကိုဇေရု"

"မမဝတ်ရည်က သူ့ပဲချက်ပေးနေကျမို့ သူများချက်ရင် ကိုကိုကြီးအတွက် အဆင်မပြေမှာ စိုးရိမ်တတ်တာပါ"

"အန်တီက တစ်ခါလာလည်း ကြက်သားပြုတ်၊ တစ်ခါလာလည်း ငါပြုတ်၊ မင်းမင်းကလေး အသီးအရွက်ကို ငါနဲ့ သုတ်ပေးတာတို့ ဘာတို့ ရွက်စိမ်းနဲ့ အန်ကယ်လ်စားလို့ရတဲ့ အသားကို တွဲပြီး ဆန်းဆန်းလေးတွေ လုပ်ပေးတာပါ။ ဒါမှ အန်ကယ်လ်စားရတာ မငြီးငွေ့မှာပေါ့။ နို့မို့ အန်ကယ်လ် စားနေရတာကြီးက ညှိစော်နံ့ပြီး အန်တောင် အန်ချင်ဖို့ကောင်းတယ်။ အန်ကယ်လ်ကို မင်းမင်းက သနားလို့ပါ။"

ဇေတုသည် မမင်းဘုံကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ...

"သနားမနေနဲ့ မမဝတ်ရည်ပဲ သနားပဝေခန့်။ သူ့ဦးမလုပ်ကိုင်ပေးတာ သူ့ယောက်ျားကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ မင်းမင်းရယ်... ဟုတ်ဖူးလား"

"မင်းမင်းက အန်ကယ်လ်ကို ဧတနာထားလို့ပါ။ ကောင်းကောင်းလေး စားစေချင်တာပေါ့။ အန်ကယ်လ်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း ဖောက်နေတယ်။ သနားပါတယ်။ မင်းမင်း စီစဉ်ပေးတဲ့ နေ့ဆို အန်ကယ်လ် ထမင်းပိုစား မြိန်တယ် ကိုဇေရု မင်းမင်းသိတယ်"

ဇေတု သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ ဧတနာပိုသူကလေးကိုလည်း သူက ဘယ်သို့တားမြစ်ရမည်နည်း။ ဤသို့ ဧတနာပါပါ ဝင်ပြီးအပင်ပန်းခံချက်ပေးတာကိုက မိသားစုရင်းလို့ သဘောထားနေတာဆိုတာကို ဇေတုက နားလည်နေ၍ တားမြစ်ပိတ်ပင်ရခက်ပါသည်။

"အန်ကယ်တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲမှာ နေရတာပျင်းမှာပဲခန့်။ အန်ကယ်ကို ခရီးလေးဘာလေးထွက်စေရင်လည်း ကောင်းမယ်ခန့်... ကိုဇေ"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... ကောင်းပါလိမ့်မယ်"

"အွန်း... ကိုဇေက အရွဲတိုက်တာ..."

ဇေတုသည် အလုပ်ငုံ့လုပ်နေရင်းက ပြုံးမိပါသည်။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းထဲ ဇေတုဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေပေမဲ့ ဦးမင်းဆွေလက်အောက်မှာ ဦးမင်းဆွေခိုင်းတာကို

လုပ်လိုက်ရုံပဲမို့ တာဝန်မကြီး။ ခုဟာက ကိုယ့်ဟာကို ဆုံးဖြတ်
စီမံခန့်ခွဲနေရတာ။ ဆရာဝန်က ဦးမင်းဆွေကို အလုပ်နှင့်ပတ်
သက်သည့် စိတ်အလှုပ်အရှား အတက်အကျ စိတ်ဖိစီးခြင်းဒဏ်
ကိုပါ လုံးလုံးမခံရဘူးရယ်လို့ တားမြစ်ထားသည် မဟုတ်လား။

အလောတကြီး စိတ်လှုပ်ရှားလို့မရ၊ စိတ်ပင်ပန်းလို့မရ
စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်လို့ မရ။ ပျော်ရွှင်စရာကိစ္စကိုပင် ရုတ်တရက်
အလုံးအခဲလိုက် ခံစားမရပါဘူးဆိုသည့် နောက်တော့ ဦးမင်း
ဆွေကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ တော်ရုံမထိတွေ့ မခံစားရအောင်
ငြိမ်းငြိမ်းကလေးပဲ နေစေရပါတော့သည်။ လူကောင်းပကတိ
လိုရှိရာမှ ရုတ်တရက် ရောဂါအဆောက်အအုံကြီးနေတာကို
သိရကာ အိမ်ထဲအောင်းပစ်လိုက်ရ၍ ဦးမင်းဆွေ အနေနှင့်
လည်း ငြီးငွေ့ပျင်းရိနေမည်မှာ အမှန်ပင်။

“ကိုဇေ...ကိုဇေအလုပ်တွေ မင်းမင်းကူလုပ်ပေးမယ်
လို့ဆို...”

“မရဘူးမင်းမင်းရဲ့။ မင်းမင်းကို တစ်ခါသင်နေရမှာ
ခရီးပင့်ပါတယ်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းသင်ပေးပြီး နောက်မှ
ဖြည်းဖြည်းချင်းကူလုပ်။ ဒီနေ့အဖို့တော့ မင်းမင်းကူလို့မရသေး
ဘူး။”

မမင်းဘုံသည် အိမ် နန်းခနဲ ပြန်ပစ်လွှဲကာ နှုတ်
ခမ်းတရွက်လှုပ်လျက် ရေရွတ်နေသည်။ စိတ်ကောက်သည်ဆို
ပါတော့။ သူ့စနိုးလေးဟာ အလုပ်လုပ်ဖို့တော့ မပျင်း။ အငြိမ်

ကိုမနေနိုင်ဘဲ ဟိုပါဒီပါ။ စွက်စွက်စွက်စွက်ပါနေရသော ဝါသ
နာကြီးသူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေပါလား...။

* * *

“မင်းမင်းရေ...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ပြင်ဆင်ဝတ်စားကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်လာပြီး ဇေတုတို့အခန်းဝရှေ့နား၌ ရပ်၍ အသံပြုလိုက်ပါ
သည်။

“ရှင်...အန်တီ...လာပါပြီ”

ယဉ်ကျေးရိုကျိုးသော ဖြေသံကလေးနှင့်တံခါးက ချက်
ချင်းပွင့်သွားပါသည်။

“ဟင်...အန်တီနဲ့ဒီပါတီအနက်လေးက လိုက်လိုက်
တာ...။ လှလိုက်တာ အန်တီဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“အမလေး... မမြောက်စမ်းပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်”

“မင်းမင်း မမြောက်တတ်ပါဘူး။ တကယ်ကိုလှတာ
အန်တီရဲ့”

“အန်တီရယ်... အသန်းရယ်... ညောင်ပင်လေးဈေး
ကို တစ်လစာဈေးအဝယ်ထွက်မလို့ မင်းမင်း။ မင်းမင်းလည်း
လိုက်ခဲ့ပါလား။”

“ဟင်... မင်းမင်းမလိုက်တော့ဘူး အန်တီ”

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုးစေ့ ပုဆိုးသစ်သုံးထည် ဒီနေ့မင်းမင်း ကိုယ်တိုင်ချုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ အဲဒါ ခုထိမချုပ်ရသေးဘူး အန်တီ၊ ခုပဲချုပ်မလို့... အပ်ချည်လုံးအမည်းရှာနေတာ... အန်တီ"

"ဪ... ဒါဖြစ်လည်း... ချုပ်ချုပ်... အပ်ချည်လုံးအမည်းအပ်ချုပ်စက်ရဲ့ ဘေးတွဲအံဆွဲလေးထဲမှာ ရှိတယ်။ ရောင်စုံ ရှိတယ်။ မင်းမင်းက စက်ချုပ်တတ်သလား..."

"ဟားဟား... အကျိုးတော့ မချုပ်တတ်ဘူးပေါ့၊ ပုဆိုးထဘီ၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံ စွပ်လောက်တော့ရတယ်"

"ဒါလည်း နည်းသလား။ ကဲ... ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ အန်တီတို့သွားမယ်။ အန်ကယ် အိပ်နေတယ် သွားမနောင့် ယှက်နဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့..."

ဒေါ်ဝတ်ရည်အောက်ဆင်းသွားလျှင် မမင်းဘုံသည် ဝယ်ထားသော ပုဆိုးအသစ်သုံးထည်ကို ဗီရိုထဲမှ ရှာဖွေယူသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အောက်ထပ်ရောက်လျှင် အသန်းနှင့် ဆွဲခြင်းတောင်းနှစ်လုံးကို ကားပေါ်အရင်တက်စေပြီး...

"ဒေါ်အေးစိန်..."

"ဟုတ်ကဲ့... မမ"

"ကောင်မလေး... ဟင်းတွေဘာတွေ ဝင်ချက်ရင်လည်း ချက်ပါစေ။ မတားနဲ့သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့... !"

ဒေါ်အေးစိန်သင်္ဘောပေါက်ပြီးသားပါပင်။ မမင်းဘုံဟင်းဝင်စိစဉ်တာကို ဒေါ်ဝတ်ရည်က မကြိုက်လှပေမဲ့ ခုလိုအပြင်သွားရမည်ဆိုလျှင်တော့ ချင်ရင်ချက်ပါစေဟု ဒေါ်အေးစိန်ကို အမြဲမှာပါသည်။ ဒီအပြင် မပြောသော်လည်း လူ့လောကဝယ် နှစ်လေးဆယ်ကျော်နေခဲ့ပြီးသော ဒေါ်အေးစိန်က နားမလည်ရှိပါ့မလား။

ဦးမင်းဆွေကို အန်ကယ်... အန်ကယ်နှင့် တကယ်တည်း ကယ်ကာ သွားပြီး တာတွတ်တွတ်ထိုးချင်ထိုး ခြံထဲ ခေါ်ဆင်းလျှောက်ရင်လျှောက် ပြုမူချင်သလို ပြုမူတတ်သော မမင်းဘုံကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ် အပြောလည်းခက်တာ ရိပ်မိသည်။ ထမင်းဟင်းလာဝင် ချက်နေလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမင်းဆွေအနားသွားနေဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးပေါ့။

"သူ့မချက်ရင်ကော ခေါ်ချက်ခိုင်းလိုက်ရမလား မမ"

"ခေါ်တော့ မချက်ခိုင်းနဲ့ပေါ့။ ခေါ်ချက်ခိုင်းတာတော့ မကောင်းဘူး။ သူဝင်ချက်ရင်သာ ချက်ချင်တာချက်ပစေ... လွှတ်ထားလိုက်။ သူလည်း စက်ချုပ်စရာရှိတယ်တော့ ပြောတယ်။ ရှင့်ဆရာဘာလို့မလဲ သွားသွား အရိပ်အခြေကြည့်နော်။ လိုတာ လုပ်ပေးနိုင်အောင် သူက ခေါ်ခိုင်းရမှာ အားနာတတ်သနဲ့ ခိုးပလား သွားသွားကြည့်။ ခိုးရင်... တစ်ခုခုဘာသောက်မလဲမေးပြီး စိစစ်ပေးနော်..."

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒါဟာလည်း သူ့ယောက်ျားအနား မကြာမကြာသွားကြည့်ဖြစ်ဖို့ကောင်းအောင် လှည့်ပြောရတာပင်။ နားလည်သော ဒေါ်အေးစိန်မှာ သူ့အိမ်ရှင်မကို သနားမိပါသည်။ မမင်းဘုံကိုတော့ လျှပ်ပြာပြာနှင့် နေရာထကာပါလှပြီး အန်ကယ်ကို ချဲ့လှသဖြင့် ဒေါ်အေးစိန်က လူကြီးမျက်စိ ပီပီကြည့်လို့ သိပ်မရပေ။

ဒေါ်ဝတ်ရည် ထွက်သွားပြီးလျှင် မမင်းဘုံသည် ပုဆိုးထပ်ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်။ တဖတ်ခန်း နံဘေး၌ အခန်းလွတ်ရှိကာ အပ်ချုပ်စက်ထားပါသည်။ ဒေါ်အေးစိန်သည် ဧည့်ခန်းဘက် မယောင်မလည်ထွက်ကာ မမင်းဘုံအကဲကို ခတ်သည်။ မမင်းဘုံက စက်ချုပ်ခန်းထဲ သီချင်းတအေးအေးနှင့် ဝင်သွားရင်း...

“ဒေါ်အေးစိန်ကြီး... ဒီညနေဘာချက်မလို့လဲ”

သူ့လေးသည် အားလုံးကို တရင်းတနှီးပြောဆိုတတ်တာတော့ အမှန်ပင်။

“မင်းမင်းချစ်မလို့လား”

“မချက်တော့ပါဘူး။ ကိုဇေပုဆိုးတွေ ချုပ်ပေးရဦးမယ် အန်ကယ်ဖို့ အန်တီက ဘာလုပ်ခိုင်းသွားလဲ...”

လာပြီ... အန်ကယ်...

“ကြက်သား၊ အာလူး ဆီခြောက် ရေခြောက်ပေါ့...”

မမင်းဘုံက ခီခနဲ ကြိတ်ရယ်သည်။ ဆီခြောက်ရေခြောက်တဲ့... တစ်မျိုးထွင်ခေါ်နေတာ။ အမှန်တော့ အပြုတ်က အပြုတ်ပါပဲ။ ဘုရားစူးလွတ်ရုံ ပြုတ်ရေထဲ ဆီတစ်စက် လှောက်တော့ အစက်ချထည့်လိမ့်မည်။

“အဲဒီအစား ကြက်သားကို ပြုတ် အသားဖွာပြီး ဆလပ်၊ ရွက်ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီကြက်သွန်နီကွင်းလေးတွေနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့ခပ်လေး ဆမ်းသုပ်ကျွေးပါလား။ အန်ကယ် ကြိုက်တယ်”

“အဲဒါက ဆရာကြီးကိုမေးပြီး စားခါနီးမှ လုပ်လိုက်လည်း မြန်ပါတယ်။ လောလောဆယ် မမခိုင်းသလိုလုပ်ထားပြီး စားခါနီးတော့ အသားခွင်သုပ်လိုက်ရင်ရတယ်...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ စားခါနီးမှ မေးလည်းရပါတယ်”

ဒေါ်အေးစိန်က လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မမင်းဘုံကို တစ်စုံတစ်ရာ မကျေညက်သလိုပင်။ သူ့ယောက်ျားစားဖို့ကျ ဘယ်တော့မှ ပူပူပန်ပန်စိတ်ဝင်တစား မမေးပါဘူး။ ကိုဇေဘာကြိုက်တတ်တာလဲ မပြောပါဘူး။ အန်ကယ်ကြိုက်တာကိုပဲ သူ့မှာ မှတ်မှတ်သားသား ရှိသည်။ အဟုတ်ပါပဲ။

မမင်းဘုံ၏စက်သံသည် တဂျောင်းဂျောင်းထွက်ပေါ်နေရာမှ တစ်ချက်၌ အဆက်ပြတ်ကာ ပြန်သွားလေသည်။

ဘက်သို့ ခြေဖော့၍ ပြန်ထွက်ကြည့်လေသည်။ ဒေါ်အေးစိန်
ဧည့်ခန်းဘက် ခေါင်းအပြူတွင် မမင်းဘုံသည် အပေါ်ထပ်
လှေကားရဲ့ ထိပ်သို့ပင် ရောက်ပြီ။

ဒေါ်အေးစိန် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကျန်ရစ်
ဆဲ မမင်းဘုံသည် ဦးမင်းဆွေရဲ့ အခန်းတံခါးဝရောက်လာကာ
အခန်းတံခါးကို အသာအယာဟ၊ ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ဦးမင်း
ဆွေကား ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်အနေအထား မျက်စိများ
မှေးမှိတ်လျက်သာ...

“အန်ကယ်... အိပ်ပျော်နေလား?”

မမင်းဘုံက တိုးတိုးဖွဖွကလေး အိပ်ပျော်မပျော်သိရရုံ
မေးလိုက်လျှင် ဦးမင်းဆွေရဲ့ မျက်ဝန်းများက မှေးမှိတ်ရာမှ ဖွင့်
ဟလာပြီးလျှင်...

“အင်း... မှေးနေတာပါ မင်းမင်းရယ်... အိပ်မပျော်
သေးပါဘူး။ ဘာများတုန်း...”

“မင်းမင်း စက်ချုပ်နေလို့ အန်ကယ်လ်... ကိုဇေ ပုဆိုး
သစ်ကေ ချုပ်ပေးနေတာ တစ်လက်စတည်း အန်ကယ်လ်ပုဆိုး

မမင်းဘုံက အခန်းထဲ စွတ်ခနဲဝင်သွားကာ တုတ်တုတ်
မျက်စိကစားလိုက်လေသည်။ အဝတ်လှမ်းသော အလှူမိနီယမ်
ဝင်ကလေးရဲ့ ခါးလယ်တန်းများပေါ်၌ ဝယ်လာပြီး စက္ကူအိတ်
ထဲမှပင် မထုတ်ရသေးသော ပုဆိုးထုပ်နှစ်ထုပ် တင်ထားသည်
ကို တန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပုဆိုးထုပ်ကို သွားယူရင်း

“အန်ကယ်ဝတ်ဖို့ မင်းမင်းကိုယ်တိုင်ချုပ်ပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ် မင်းမင်းရယ်... အများကြီးချုပ်နေရ... ခါး
ညောင်း ဇက်ကြောတက်ပါတယ်။ ဇေတုပုဆိုးတွေသာ ချုပ်
ပါ။ ဒါက ဝတ်ရည် မအားရင် ဆိုင်အပ်လိုက်ပါလိမ့်မယ်။ သူ
အားလည်း သူ့ချုပ်ပါလိမ့်မယ်”

“အို... မင်းမင်းပဲ ချုပ်ပေးမှာပေါ့!”

မမင်းဘုံက... နွဲ့နွဲ့ကလေးပြောရင်း အခန်းဝဆီပြန်
လျှောက်လာကာ ခုတင်နံဘေးရောက်တော့ တစ်ချက်ရပ်
လိုက်ပြန်၏။ ဦးမင်းဆွေကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း..

“အန်ကယ်လ်... နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ မျက်နှာများ
နည်းနည်းအမ်းသလားလို့”

“နေကောင်းပါတယ် မင်းမင်းရယ်”

အမှန်တွင် ဤကိရိယာကို ဟိုးတုန်းကတည်းက မမင်း
ဘုံ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးခဲ့သော်လည်း မမင်းဘုံ ဇွတ်တရွတ်
ကောက်တိုင်းပေးသည်က လွဲ၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်က တစ်ကြိမ်မှ
မတိုင်းဘူးပါ။ နားကြပ်ကို နားထဲချိတ်ရသည်ကို ဒေါ်ဝတ်ရည်
က ယားလည်းယား နာလည်းနာကျင်ကာ . . . ဘယ်လိုမှ
ကြိုးစား ပမ်းစား နားကြပ်တတ် မရ။ တခဏတပ်ပြီး တိုင်းပဲ
မတိုင်းရသေး။ “အမလေး . . . မရဘူး . . . မရဘူး” ညည်းညူကာ
ရယ်မောအသည်းယားပြီး ပြန်ဖြုတ်ပစ်ရပါသည်။ ဦးမင်းဆွေ
ကို သူတိုင်းပေးချင်လှပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်မြောက်ခဲ့။

မမင်းဘုံ ဒီအိမ်ရောက်လာပြီးတော့လည်း ရံဖန်ရံခါ
ဒီလိုပဲ ဇွတ်ဝင်တိုင်းတတ်ပါသေးသည်။ ထိုအခါတို့၌ အသုံး
ပြုဖြစ်ပြီး များသောအားဖြင့်တော့ ထိုပရက်ရှာကာဖ်ဘူး
ကလေးနှင့် နားကြပ်ဘူးကလေးမှာ စားပွဲပေါ်ငြိမ်သက်စွာ
အသုံးပြုမခံရဘဲ ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်တိုင်းမရတာ
ကိုလည်း မမင်းဘုံကို မပြောဖြစ်ကြပါ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်တိုင်းလို
မရမှန်းသိလျှင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မမင်းဘုံ လာရောက်ပရက်ရှာ
တိုင်းပေးမည်အဖြစ်ကို ဒေါ်ဝတ်ရည် မနှစ်သက်လှတာ ဦးမင်း
ဆွေသိသည်။

“ဟင်း . . . နေ့တိုင်း တိုင်းမှပေါ့။ ဒီနေ့ဘာလို့မတိုင်းဖြစ်
လဲ အန်ကယ်လ်။ အန်တီမေနေတယ်ထင်တယ်။ မှန်မှန်တိုင်း
ပေးမှ နေ့စဉ်ကိုယ်ရဲ့သွေးတိုးနှုန်းကိုသိပြီး ဘာကြောင့် ဘယ်

လို့ဖြစ်သလဲဆိုတာကို တစ်နေ့ဘာ ကြုံရ စားရ သောက်ရတာ
တွေနဲ့ ပြန်ယှဉ်ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်လို့ရမယ်”

မမင်းဘုံသည် ပုဆိုးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ . . . ပရက်
ရှာကာဖ်နှင့် နားကြပ်ဘူးကို ယူလိုက်သည်။

“နေပါစေ သမီးရယ်။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ချည်း။
ဝတ်ရည်ပြန်လာမှ တိုင်းခိုင်းကြည့်နဲ့မယ်။ အခု အန်ကယ်လ်
လည်း ပြန်မှန်းလိုက်ဦးမယ်”

“အို . . . နောက်မှပဲ မှိန်းတော့ တိုင်းတာက တစ်မိနစ်
နှစ်မိနစ်လေး ကြာတာကို”

ဇွတ်တရွတ်ပင် အနီးကပ်လာကာ လက်မောင်းကို
အဝတ်စနှင့် ပတ်ချည်တော့ပြီ။ ဦးမင်းဆွေသည် ဒီထက်ပို၍
မရမက ငြင်းရမှာကိုလည်း အားနာပါသည်။ သူကလေးဟာ
လည်း တမင်တကာ ပလူးပလဲပုံစံမဟုတ်ဘဲ သူ့အဖေတစ်
ယောက်လို စိုးရိမ်တကြီးကလေးကိုဖြစ်နေတာ ဦးမင်းဆွေ
ခံစားနိုင်၍တည်း။

ဦးလင်းနောင်ကိုဆိုလည်းပဲ ဤအတိုင်း သူပြုမှုမှာပင်။
သူကလေးအပြုအမူတို့မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရဲတင်းလှ၍ အမြင်
မတော်စရာဖြစ်နိုင်တာ ဦးမင်းဆွေ နားလည်သော်လည်း သူ
ကလေးရဲ့ မျက်လုံးကလေးများထဲမှ သန့်ရှင်းဖြူစင်သည့်
မေတ္တာတရားကိုလည်း ခံစားသဘောပေါက်နိုင်၍ အတော်
ပြောလွှတ်ရမှာကိုလည်း ဝန်လေးမိပြန်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ မမင်းဘုံကလေးကို တော်ရုံတန်
ရုံ အပြစ်ဟူ၍ မမြင်နိုင်အောင် ခွင့်လွှတ်စိတ်နှင့် ချစ်ခင်
သံယောဇဉ် ဖြစ်ရသည်ပဲမို့လား။

မမင်းဘုံသည် နားကြပ်တပ်ကာ မျက်နှာကလေး ပိပိ
ရိရိနှင့် ဂရုတစိုက်သွေးချိန်နေသည်မှာ ဆရာဝန်မကြီးအလား
ဦးမင်းဆွေက ကခဲ သေးမိလို့ သူ့ကလေးကို မြင်မိကာ ပြုံး
မိသည်။ မမင်းဘုံကတော့ ပြဒါးမှတ်ကလေးကိုသာ ဂရုစိုက်
ကြည့်နေကာ လူကတော့ ဦးမင်းဆွေအနီးခုတင်စွန်း၌ မှေး
ထိုင်လျက်သား...

“ဟယ်...အန်ကယ်လ်ရယ် ဒါကြောင့် မင်းမင်းမပြော
ဘူးလား။ တစ်ရာခုနစ်ဆယ် တစ်ရာတောင်မှ အတော်ကို
တက်နေတာပဲ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်လ်မျက်နှာ
တွေ အမ်းနေတာကို... မင်းမင်း သတိထားမိတာပေါ့။
အန်ကယ်လ်မျက်နှာကို မင်းမင်းက အရိပ်တကြည့် ကြည့်နေ
တာ၊ နည်းနည်းကလေး သွေးတိုးနေရင် သိတာပဲ။ ထင်လို့တိုင်း
လိုက်ရင် တက်နေတာပဲ”

ဒေါ်အေးစိန်သည် တစ်ဝက်ပွင့်ဟနေသော အခန်းထဲမှ
မြင်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ စကားတွေကို လည်းကောင်း ကြား
ကာ ဒေါသဖြစ်ရမလို့ ရင်တုန်ရမလို့ ဖြစ်လာသည်။ အန်ကယ်
မျက်နှာကို မင်းမင်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေတာတဲ့။ သူ့ပဲ
ပြော...ပြောတတ်လွန်း ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် အရိပ်တကြည့်

ကြည့် နေပေါ့။ ဘယ်နှယ် ခဲအိုတော်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်
နေစရာလား။

ခုတင်စွန်း ဝင်ထိုင်နေတာကိုဖြင့် ဘဝင်မကျဆုံးပေ။
ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်တူမသာဖြစ်လျှင်တော့ ပေါင်းတွင်းကြောကို
ပြတ်အောင်လိမ်ပစ်လိုက်ဦးမည်။ အရွယ်ချင်း ဘယ်လိုကွာကွာ
တော်ဝပ်ပုံက ခဲအိုနှင့်ခယ်မ ဥစ္စာ... ဤမျှ မဆင်မခြင်နေစရာ
လား။ သိက္ခာရှိရှိ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေတတ်သူ ဆိုလျှင်ဖြင့် ဤ
သို့ သွေးတိုင်းစရာမဖြစ်မနေပေါ်လာလျှင်ပင် ဒေါ်အေးစိန်
တို့ ဘယ်သူတို့ဝသဖြင့် အိမ်၌ရှိသူ တစ်ယောက်ယောက်ကို
အနားခေါ်ထားဖို့ သတိမေ့မှာ မဟုတ်။

သူ့ရော ကိုယ်ရော သိက္ခာရှိတာပေါ့။ ခုတော့ မြင်ရတဲ့
သူက အမြင်မတော်။ ဘာမှတော့လုပ်ကြသေးတာ မဟုတ်။
သွေးတိုင်းတာပင်။ သို့ပေမဲ့ နေရာယူထားရပုံက အမြင်မတင့်
တယ်။ ဒီလိုမဆင်မခြင် နေရင်း ထိုင်ရင်းက အခြေအနေဆိုတာ
တရားသေပြောလို့ရတာ မဟုတ်။ ဇေတုကလည်း မိုးလင်းမှ
နေစောင်းအောင် အလုပ်ခွင်သွားရတာ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ
လည်း ရံဖန်ရံခါ ထွက်ရသောကိစ္စတွေ ရှိသည်။

တစ်နေကုန် ဘယ်ဆိုဘယ်မှမသွားရဘဲ အိမ်ထဲကျန်
ကျန်ရစ်နေရတာက ဤခဲအိုနှင့် ဤခယ်မ။ မဖြစ်သေး။ ဤ
အတိုင်းတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်သေး။

“သွေးကျဆေး သောက်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်း

ဘာသာ မတိုက်ရဲဘူး။ ဆရာဝန်ကိုတော့ မေးကြည့်ရဦးမယ်။
ဖြစ်ရတယ် ဆန်ကယ်လ်ရယ်။ မနက်ကတည်းက တိုးနေမှာပဲ
ထင်တယ်။ အန်ကယ်လ်ခံစားရတာ ဘယ်လိုမှ မနေဘူးလား
ဟင်”

“အင်း... လေးတေးတေးတော့ ရှိသလိုပါပဲ။ ခေါင်း
တွေ ဘာတွေလည်း မမူးလှ မကိုက်လှပါဘူး”

“မင်းမင်းဖုန်းဆက်ဦးမယ်။ အန်ကယ်လ်ကို အိမ်လှာ
လာကြည့်ပေးတဲ့... ဟိုဆရာဝန် ဦးစောဝင်းတပည့် ဒေါက်တာ
နိုင်အောင်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ရှိပါတယ်။ မင်းမင်း ရှာဦးမယ်”

“အင်း... ဒေါက်တာနိုင်အောင်ကတော့ လာရင် လာ
အားပါလိမ့်မယ်”

“မလာအားလည်း မင်းမင်းက ဒီကနေ့ ပရက်ရှာပြော
ပြမယ်လေ။ ဆေးတွေကတော့ရှိသားပဲ။ သူ့ဖုန်းထဲက ပြော
သလို တိုက်ထားလို့ရတာပဲ”

မမင်းဘုံက ခုတင်စွန်းမှ စွေခနဲထကာ ပရက်ရှာကားပုံ
နှင့် နားကြပ်ကို တားပွဲမှာ ထားသည်။

“ဟင်... ဒေါ်အေးစိန်ပါလား”

မမင်းဘုံက ဒေါ်အေးစိန်ကို လှမ်းမြင်သွားလျှင်
ဒေါ်အေးစိန်မှာ အိုတို့ အမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရလေသည်။ ခုတင်
ပေါ်မှ လှမ်း၍ စောင်းကြည့်လိုက်သော ဦးမင်းဆွေသည်လည်း
ဒေါ်အေးစိန်ကို မြင်သည်နှင့် အခြေအနေ သဘောတရားကို
ရိပ်စားမိပါသည်။

“ဟို... ဆရာမိုးရင် ဘာသောက်မလဲ မေးပြီး။ တစ်ခုခု
တိုက်ဖို့ မမက မှာသွားတယ် ဆရာ။ မိုးပလား လာကြည့်ရင်း
ကားသံကြားတာနဲ့...”

“အတော်ပဲ ဒေါ်အေးစိန်... ဒေါက်တာနိုင်အောင်ရဲ့
ဖုန်းနံပါတ် မင်းမင်းကို ကူရှာပေးပါဦး။ အပေါ်ထပ်ဖုန်းဘေးက
စာအုပ်ထဲရှိမယ်ထင်တာပဲ။ သွားရှာလိုက်ပါ... သွား”

ဒေါ်အေးစိန်မှာ မမင်းဘုံစကားကြောင့် အပြေးလှည့်
ထွက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်သွားရှာရပါသည်။ မင်းမင်းကား ရုတ်တ
ရက် ဒေါ်အေးစိန်ရောက်နေတာအတွက် ဘာမှထူးခြား ထင်
မြင်ခြင်းရှိပုံ မရ။ ပရက်ရှာကားပုံကော နားကြပ်ပါ နေရာတကျ
သိမ်းပြီးလျှင် ဒေါ်အေးစိန်နောက်သို့ မမင်းဘုံ ထွက်လိုက်သွား
သည်။

“တွေ့လား... ဒေါ်အေးစိန်”

“မတွေ့သေးဘူး”

“ဪ... ဒီမှာလေ... ဒေါ်အေးစိန်ရယ်။ ဒီစာမျက်နှာ
ကိုပဲ လှန်ထားပြီ”

နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသဖြင့် ဒေါ်အေးစိန်
မဖတ်တတ်ခြင်းဖြင့်ရှာ ဒေါ်အေးစိန်မှာ ပျာယာခတ်နေသော
ပမင်းဘုံကို ကျွဲမြီးတိုသွားပါသည်။ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ
အရေးကြီးနေလိုက်တာ သည်းကိုသည်းလွန်းတယ်ဟု ကြိတ်
ကာ ရေရွတ်ရင်း... ယောင်နုနုနှင့် ဆက်ရပ်နေရမလို ထွက်

သွားရတော့ မလို ဖြစ်နေပါသည်။ မမင်းဘုံကတော့ ဖုန်းဆက်
နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာ နိုင်အောင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်။ ငြော်
ဒေါက်တာပဲလား ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်။ ဦးမင်း
ဆွေအိမ်ကပါ။ ဒီမှာ... အန်ကယ်လ်သွေးနည်းနည်း တက်နေ
လို့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့... ဆေးကို မင်းမင်းဖာသာ မတိုက်လိုက်ရဲ့လို့
ပါ။ ပရက်ဂျာက ဝမ်းဆဲမိတီဟန်ဒရက်ပါ။ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်
တာ... နစ်ဖီကက်ပ် ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။ ဒေါက်တာ ပေးထား
လို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါရယ်... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ အခုတိုက်
လိုက်မှာပေါ့နော် ဒေါက်တာ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘာမှ ထူးထူးခြား
ခြား မစားပါဘူး။ ငံတာလည်း မပါပါဘူး။ အန်ကယ်လ်က
အစားတော့ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့...
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ ညနေကျ ဝင်ခဲ့ပေးပါနော်...
ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

မမင်းဘုံ ဖုန်းပြောနေတာကို ဘေးကကြည့်ရင်း...
ဒေါ်အေးစိန်စိတ်ထဲ မနှစ်မြို့။ ဤကလေးမလေးဟာ ခင်မင်
စရာကောင်းသော်လည်းပဲ သူ့အိမ်ရှင်ဆရာကို ဆရာကတော်
ထက်ပင် လွန်ကာ သည်းသည်းလှုပ်တုန်ကို မျက်စိနှောက်လှ
၍ မေတ္တာထားမရဘဲ ရှိသည်။

“ဒေါ်အေးစိန်ရေ... ရေယူခဲ့ပါ”
“ရေပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရေပဲယူခဲ့ပါ”

ဒေါ်အေးစိန် လှုပ်တုတ်တုတ် ပြန်ဆင်းသွားသည်။
မမင်းဘုံက ဦးမင်းဆွေအခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ သူ့
မျက်စိထဲ အမ်းသယောင် မှီသယောင် ထင်မိသော ဦးမင်းဆွေ
မျက်နှာကို အန်တီ သတိမထားမိပေဘူးလား။ မကြည့်တတ်လို့
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ ဦးမင်းဆွေကို ခုတင်ဘေးမှ ရပ်ကြည့်
ကာ ထူထူပူပူ စိုးရိမ်နေသည်။

တအားကြီးစိုးရိမ်လောက်သော ပရက်ဂျာမျိုး မဟုတ်
သော်လည်းဘဲ မမင်းဘုံရင်ထဲ ပူပန်သည်ကတော့ ပူပန်သည်
ပင်။ နှိပ်ပေးပြုပေးလို့ ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ဖျားနာကိုက်ခဲ
နေသော ဝေဒနာမျိုးဆိုလျှင်တော့ နင်းနှိပ်အပူတွေထုတ်ပေး
ပစ်လိုက်မိမည်ပင်။

“အန်ကယ်လ်နေသာရဲ့လား”

“မင်းမင်းရယ်... အန်ကယ်လ် ဘာမှခံစားမနေရပါဘူး
နည်းနည်းသွေးလေးသလို ထိုင်းမှိုင်းနေတာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပါပဲ
ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သွေးသာ သူ့ဟာသူ နည်းနည်းတက်နေတာ
အန်ကယ်လ် ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး သမီးရယ်”

ဒေါ်အေးစိန် ပြန်ရောက်လာ၍ မမင်းဘုံက ဆေးထုတ်
တိုက်သည်။ ဦးမင်းဆွေက နာခံစွာပင် ဆေးကိုသောက်ချလိုက်
ပါသည်။

“မင်းမင်းရယ်... ဆရာမှိုင်းပြီး နေပါစေ”

ဖန်ခွက်လွတ်ကိုယူရင်း မသွားသေးဘဲ ဒေါ်အေးစိန်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“အင်း...အင်း...အန်ကယ်လ်နားနေနော်။ လိုအပ်ရင် မင်းမင်းကိုခေါ်လိုက်နော်။ ဟို...အန်ကယ်လ်ကခေါ်မှာမဟုတ် ပါဘူး။ မင်းမင်း လာလာ ကြည့်မယ်”

“အေး...အေး”

မမင်းဘုံရော ဒေါ်အေးစိန်ပါ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ ကြပါသည်။

“အန်ကယ်လ်ကို သိပ်ကျန်းမာစေချင်တာပဲ ဒေါ်အေး စိန်ရယ်”

ဒေါ်အေးစိန်က မမင်းဘုံရဲ့ ခပ်ညည်းညည်းလေသံ လေးကို မမင်းဘုံမြင်အောင် မဲ့ရင်း...

“ဆရာက လူကောင်းလိုပါပဲ။ မမာနေတာမှ မဟုတ် ဘဲ...”

“ဪ...ဘာရောဂါမှ မရှိရင်ပိုကောင်းတာပေါ့။ ရောဂါတစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်ကောင်းတော့ မလဲ။ အနည်းနဲ့အများ ခံစားရမှာပေါ့။ ခုကိုပဲ အလုပ်တောင် မသွားသင့်လို့ နားနေရတဲ့ဟာ...”

“မောင်ဇေလည်း ရှိတာပဲ။ အလုပ်က ပစ်ထားလို့ရပါ တယ်”

“အို...ကိုဇေက ကိုဇေပဲ။ သူ့ဟာသူ ရှိတာသတ်သတ်

ပေါ့။ အန်ကယ်လ်ကိုပါ ကျန်းမာစေချင်တာကို ပြောနေတာ ဒေါ်အေးစိန်ကြီးကလည်း”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မင်းမင်းရယ်။ မမလည်း ပညာ တတ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူလည်း ကျန်းမာရေးအကြောင်း နား လည်ပါတယ်။ ကြည့်ကုနေတာပါပဲ”

“အန်တီလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ စိုးရိမ်မှာပေါ့။ အန်တီရှိ လည်းပဲ မင်းမင်းကလည်း ပူရသေးတာပဲ”

မမင်းဘုံကပြောရင်း စက်ချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ ဘယ်နှယ်ဟာပါလိမ့်...အန်ကီရှိလည်းပဲ သူ့က ပူဦးမည်ဆိုပြီး ဇွတ်ကို ဝင်ပူနေတော့တာပါလား။ ဒေါ်အေးစိန်သည် ဒေါ်ဝတ် ရည် ပြန်လာဖို့ကိုသာပဲ တမျှော်တည်း မျှော်နေကာ မကြာ မကြာ အပေါ်ထပ်ဖျတ်ခနဲ တက်တက်သွားသော မမင်းဘုံကို အမြင်ကတ်နေသည်။

အခန်းဝမှ သွားသွားကြည့်ပုံရပါသည်။ သွားပဲ ကြည့် ကြည့်နိုင်လွန်း။ သူတို့တော်စပ်ပတ်သက်ပုံအရ ဤမျှလည်း ဖြစ်ပျက်နေဖို့ မလိုအပ်ပါဘဲ လိုတာထက်ပိုနေသော သည်းမှု ကံမူတွေကို အတော်ပင် ချဉ်နေလေသည်။ နှစ်နာရီနီးပါးကြာ မှပဲ ဒေါ်ဝတ်ရည်တို့ အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

မျက်နှာမူနံ့ကုတ်ကုတ်နှင့် ခြင်းတောင်းတွေ အထုပ် အပိုးတွေ ထွက်သယ်သော ဒေါ်အေးစိန်ကိုမြင်လျှင် ဒေါ်ဝတ်

ရည်က တစ်ခုခုပဲဟုတော့ သိပေသည်။ ဘာလဲဟု မေးမည်ပြု
ပြီမှ မမေးရသေးခင်ပင် ဒေါ်အေးစိန်က သံပြတ်နှင့်...

“ဆရာ သွေးနည်းနည်းတိုးတယ်”

စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် အသိပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဤစကား
မျိုးကို မှန်ကုတ်ကုတ်ပြောနေ၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်က အံ့သြပြီး

“ဘာဖြစ်ပြီ တိုးတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သူ့ဟာသူ အကောင်းအိပ်နေတာပါ
ပဲ။ မင်းမင်းသွေးသွားတိုင်းပြီး သိရတာ”

“ကိုဆွေမူးလို့ တိုင်းပေးတာလား”

“ဘာမှ ပြောသံမကြားပါဘူး။ မမက ခိုးရင်း တစ်ခုခု
တိုက်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလည်း တက်ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မှာ
ကတင် မင်းမင်းတက်သွားနှင့်ပြီး ကုတင်စွန်းမှာ ကျကျနနထိုင်
သွေးတိုင်းနေနှင့်ပြီ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်နှာများ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။
ခုတင်စွန်းမှာ ဆိုတာကို ဒေါ်အေးစိန်တမင်တကာ ထည့်ပြော
ပေတာပဲ။ သိကို သိစေချင်လို့ပဲ။ ရင်ထဲ ခုတုတုနှင့်ပင်...

“ဒီတော့... ဘယ်လောက်ရှိတယ်တဲ့လဲ...”

ဘာမှမဖြစ်သလို လူ့ဇာတိပျက်မေးရပါသည်။ ကိုယ်က
လူ့ဇာတိပျက်ပြလျှင် ကိုယ်အဖို့ရာ ပိုပြီးရှက်စရာ ဖြစ်ပါသည်။

“ပြောတတ်ပါဘူး မမရဲ့။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာပဲ။

ဒေါက်တာနိုင်အောင်ကိုလည်း ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြီး ဘာ

တိုက်ရမလဲ မေးတာပဲ။ ပျာယာခတ်တော့ စိတ်ပူတာပဲ။ များ
သလားမှ မသိတာ”

ဒေါ်အေးစိန်ကား သိစေချင်တာတွေကို တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး မပါပါအောင် ထည့်ပြောနေလေမှန်း ဒေါ်ဝတ်ရည်
နိပ်မိပါသည်။

“သွားကြည့်လိုက်ဦးမှ”

“သူ့လည်း အခေါက်ခေါက် အခါခါတော့ တက်ကြည့်
ပါတယ်”

စကားသံကို ကျောဘက်မှာ ချန်ခဲ့တော့လျက် ဒေါ်ဝတ်
ရည် ရင်မောစွာ တက်လာသည်။ ဘာကို ဒေါသဖြစ်ရမည် မသိ
ဘဲ ရင်ထဲဒေါသက ပျိုးလာပြီ။ ဂရုစိုက်တာကိုလည်း တစ်
နည်းအားဖြင့်တော့ ဂရုစိုက်ဖော်ရပေသည်ဟု ကျေးဇူးတင်ရ
မလိုပင်။ အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆိုလျှင်လည်း ဂရုစိုက်သူရှိမှ
အချိန်မီ သတိပြု ဆေးကုခိုင်မှာ...

သို့ပေမဲ့ ဂရုစိုက်နိုင်အားလွန်းတာကလည်း တစ်နည်း
အားဖြင့် မကျေနပ်ချင်စရာပင် ပြန်၍ ဖြစ်နေလေသည်။
ဒေါ်ဝတ်ရည် အခန်းထဲဝင်သွားလျှင် ခုတင်ထက်၌ ဦးမင်းဆွေ
က အိပ်ပျော်နေပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အသံသိပ်မမြည်
အောင် သတိပြုပြီး အဝတ်အစား လဲလှယ်လိုက်သည်။

အဝတ်လဲပြီးရုံကလေး၌... စေ့ရုံကလေးရှိနေသော
အခန်းတံခါးက အသာအယာပွင့်လာကာ အခန်းဝ၌ မမင်းဘုံ၊

ဦးခေါင်းကလေး ပေါ်လာသည်။ မမင်းဘုံသည် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို မြင်လိုက်၍ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟင်... အန်တီ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က မမင်းဘုံကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

“စက်ချုပ်သံနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆူညံပြီး အန်တီပြန်လာတာ မသိလိုက်ဘူး”

“မင်းမင်း... နောက်ဘစ်ခါ အခန်းထဲဝင်မယ်ပြုရင် ခံတိုးတိုးပဲဖြစ်ဖြစ် တံခါးကို ခေါက်ရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းမင်း... အဲဒါ နားလည်ပါတယ် အန်တီ။ အခုကတော့ မင်းမင်းစိတ်ထဲမှာ အန်တီရှိတာ မသိဘဲ အန်ကယ်လ် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေတာပဲ မှတ်လို့ ခေါက်နေရုံနီးသွားရုံပဲမို့ပါ။ ခုနလည်း မင်းမင်း မကြာမကြာတက်ကြည့်သေးတယ်”

သူပြောတော့လည်း သူ့ဟာသူ ဟုတ်သလိုပင်။ အိပ်ပျော်နေသူတစ်ယောက်တည်းသာရှိသော အခန်းတံခါးကို အသံပြုခေါက်နေလည်း အပိုပဲပေါ့။ နေမကောင်းကာ အိပ်နေတာမို့ နီးသွားစေဖို့ မသင့်ဘူးပေါ့လေ။ မမင်းဘုံသည် သူ့ကို ဝေဖန်လိုက်တာအတွက် ဘယ်လိုမှ နေပုံမရ။

“အန်ကယ်လ်... ဝမ်းဆဲမိတီးဟန်နဲ့ ရက်ရှိတယ် အန်တီ ဒေါက်တာနိုင်အောင်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးပြီး ဆေးတိုက်ရတယ်”

“အန်တီသွားတော့ အန်ကယ်လ်က အိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ။ သွေးက... ဘယ်လိုကြောင့် တိုင်းဖြစ်သွားတာလဲ၊ အန်ကယ်လ်က မင်းမင်းကို မူးလို့ခေါ်တာလား”

“ဟင်အင်း အန်ကယ်လ် မခေါ်ပါဘူး။ မင်းမင်းဘာသာ တိုင်းကြည့်တာပါ”

“အန်ကယ်လ်က အိပ်ပျော်မနေဘူးလား”

“အန်ကယ်လ်နီးနေတယ် အန်တီရဲ့။ မင်းမင်းက ကိုဇေပုဆိုးတွေ ချုပ်ရင်း ဟိုတစ်နေ့က အန်တီ အန်ကယ်လ်ဖို့ ဝယ်လာတာပါ သတိရမိလို့ အန်ကယ်လ် ပုဆိုးပါ မင်းမင်းချုပ်ပေးချင်လို့ ပုဆိုးဝင်ရှာမယ်ဆိုပြီး လာတာ အခန်းထဲဝင်တော့ အန်ကယ်လ်ကို တိုးတိုးအသံပြုပါတယ်။ အန်ကယ်လ် အိပ်ပျော်နေလားလို့ အန်ကယ်လ်က မှိန်းနေတာပါတဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မမင်းဘုံကို မကျေမနပ်ဖြစ်သော်လည်း မကျေမနပ်မှုကို မျက်နှာ၌မပေါ်အောင် ထိန်း၍ စိုက်ကြည့်နားထောင်နေရသည်။ သူမရှိတုန်း အိပ်နေတဲ့ ဦးမင်းဆွေအခန်းကို ပုဆိုးဝင်ယူဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်မူနှင့် မဝင်သင့်ဘူးဆိုတာလောက်မှ ဤမိန်းကလေးနားမလည်ဘူးလား။ ပုဆိုးဟာ ဘယ်လောက်များ ချုပ်ဖို့ အရေးကြီးနေလို့လဲ။ ဘာမှ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက် မဟုတ်။

ဤသို့ မဝင်သင့်ဘဲ ဝင်မိတာကို မလုပ်သင့်သောအရာ တစ်ခုရယ်လို့ ခုချိန်ထိ ခေါင်းထဲ ရှိပုံမပေါ်။ မမင်းဘုံမျက်နှာ

ဟာ သူ ဝင်သွားလိုက်သည်အကြောင်းကို ပြောပြရခြင်းနှင့် အပြစ်ရှိသလို ခံစားမနေရ။ ဝင်ရိုးဝင်စဉ် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့ပင်။

“အဲဒီမှာ အန်ကယ်လ်မျက်နှာကို မင်းမင်းကြည့်မိတော့ အန်ကယ်လ်မျက်နှာက ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတယ် အန်တီရဲ့”
ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဦးမင်းဆွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အိပ်ပျော်နေ၍ အမ်းမအမ်း သူ့သတိမပြုတတ်ပါ။ မသွားခင်ကလည်း သတိမထားမိတာ အမှန်ပင်။

“အဲဒါနဲ့ မင်းမင်းစိတ်ပူသွားပြီး အန်ကယ်လ်ကို သွေးချိန်ကြည့်တာ သွေးက တက်နေတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာလည်း ဆေးမတိုက်လိုက်ရဲလို့ ဒေါက်တာနိုင်အောင်ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ အန်တီရယ်။ ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့လို့ ခုတော့ ဒေါက်တာပြောတဲ့အတိုင်း ဆေးတိုက်လိုက်တယ်။ အန်ကယ်လ်ပရက်ရှာက တက်တက်နေတယ်နော်။ မင်းမင်းစက်ချုပ်ရင်းလည်း ခဏခဏတက်တက်ကြည့်ရသေးတယ်။ နေကောင်းရဲ့လားလို့။ အန်ကယ်လ် အိပ်ပျော်နေမှ စိတ်အေးရတယ်”

အင်မတန်မှပင် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပုံကလေးနှင့် အသက်ပါနေသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် သူ့ကလေးကို ကြည့်၍ ဘာစကားပြောရမည် မသိ။ သွေးတိုးနေတာကို သိကာ ဆေးတိုက်ပေးလိုက်နိုင်တာအတွက်က ကျေးဇူးတင်

စရာပင်။ အခန်းထဲ စွတ်ရွတ်ဝင်သွားလို့လည်း သွေးတိုးတာ သိအောင် တိုင်းကြည့်မိတာပင်။

သို့ပေမဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်ကိုမဝင်သင့်တာက တစ်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်မရှိခိုက် အခန်းထဲ စွတ်ခနဲဝင်သွားခွင့် သူ့ခွင့်မရှိသည်ကို နားလည်လက်ခံထားပုံ မရ။ ခက်တော့ ခက်၍ နေပြီတည်း။

“ညနေကျရင်လည်း ဒေါက်တာနိုင်အောင် တစ်ခေါက် ဝင်ကြည့်လိမ့်မယ် အန်တီ”

“အေး. . . ကျေးဇူးပါပဲ မင်းမင်းရယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရယ်။ အန်ကယ်လ်ကို မင်းမင်းလည်း ဝိုင်းဂရုစိုက်ရမှာပေါ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ခုတင်စွန်း၌ ဝင်ထိုင်ကာ မမင်းဘုံ သွေးတိုင်းနေမည်ပုံစံကို စိတ်ထဲမှ မှန်းဆကြည့်သည်။ ခဲအို အိပ်နေသော ခုတင်စွန်း၌ ခယ်မက ဝင်၍ မထိုင်သင့်တာကို မသိတတ် ဆိုးဝါးလေခြင်းရယ်လို့ မကျေမနပ် ဒေါသစိတ် ခေါင်းဖြူနေကာ ဘယ်က ဘယ်လို သတိပေး စကားပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရ။

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မမင်းဘုံလက်ဖျားလေးကိုဆွဲခေါ်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းပြင်ရောက်လျှင် တံခါးကို ပြန်စေ့ရင်း. . . တဲ့တိုးပင် ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းမင်းကို အန်တီ တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ အန်တီ”

“အန်တီက သမီးတစ်ယောက်လို့ သဘောထား ဆုံးမ
မယ်ဆိုတာ မင်းမင်း နားလည်စေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ ဆုံးမပါ။ မင်းမင်း နားထောင်ပါ
မယ်”

“မင်းမင်းက မင်းမင်းအန်ကယ်လ်ကို ကိုယ်ဦးလေး
သဘော၊ အဖေသဘောထားပြီး ချစ်ခင်တယ်ဆိုတာ အန်တီ
သိတယ်”

“ဟုတ်ပါဘယ် အန်တီ”

“ဒါပေမဲ့ လောကမှာ သင့်တော်တာ မသင့်တော်တာ
ရှိတယ် မင်းမင်းရဲ့။ မင်းမင်းက ငယ်သေးတော့ လောက အထာ
နားမလည်ဘူး”

နှုတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ‘နင်
မငယ်တော့ဘူးဟဲ့ ဒါဟာ သိကိုသိရမယ်ကိစ္စ’ ရယ်လို့ တစ်ခွန်
ဆက်လိုက်မိပါသေးသည်။ မမင်းဘုံက မျက်လုံးဝိုင်း၍
ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို ကြည့်နေသည်။

“မင်းမင်းတို့ လင်မယားနေတဲ့အခန်းဆိုရင်လည်း
အန်တီဖြစ်စေ၊ အန်ကယ်လ်ဖြစ်စေက စွတ်ခနဲ ဝင်လို့မသင့်
ဘူး။ ခုလို လင်မယားခန်း မဖြစ်ခင် ဇေတုတစ်ယောက်တည်း
နေကတည်းက အန်ကယ်လ်က ယောက်ျားချင်း ညီအစ်ကိုချင်း

နဲ့ထားတော့ အန်တီဆိုရင် ဖျတ်ခနဲတင်မချသွားသင့်ဘူး။ အန်တီ
က ဇေတုအဒေါ်အရွယ် အစ်မအရွယ်ပေမဲ့ မရိုးနဲ့မတ် ဝေဘ်
တယ်လေ။ ဒီတော့ အန်တီ ဇေတုကို တစ်ခုခုပြောဆို ချင်ရင်
တောင် အခန်းထဲကနေထွက်လာဖို့ ခေါ်ထုတ်ပြီးမှ ပြော
တယ်”

မမင်းဘုံက နားဝေးနေသေးသလို ဒေါ်ဝတ်ရည်ကိုသာ
ကြောင်တောင်တောင်ကလေး ဆက်လက်စိုက်ကြည့်နေပါ
သည်။

“မင်းမင်းနဲ့အန်ကယ်ဟာ ခဲအိုနဲ့ ခယ်မံ တော်တယ်ကွဲ့”

“ခဲအို...”

မမင်းဘုံက တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခဲအိုနဲ့ခယ်မံ။ ခဲအိုခယ်မံဆိုတာ အနေ
အထိုင်ဆင်ခြင်ရတယ်ကွဲ့။ အန်တီက ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်
ပြောတာနော်။ အန်ကယ်လ်ရော မင်းမင်းရောဟာ ဦးလေးနဲ့
တူမလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးတာ အန်တီနားလည်ပါတယ်”

“အခုက အိမ်ထဲမှာပဲ အန်တီ”

“အို... နားဝေးလိုက်တာ မင်းမင်းရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ဆိုတာ အပြင်လောက တစ်ခုတည်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။
အိမ်ထဲမှာလည်း လူတစ်စိမ်းတွေ အများကြီး။ ခုလို မင်းမင်းက
အန်ကယ်လ် အခန်းထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်သွားတာကို အိမ်က အလုပ်
သမားတွေ တွေ့ပါများရင် လူဆိုတာ မကောင်းတာဘက်က

အရင်တွက် တွေးတတ်ကြတယ်”

မမင်းဘုံက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ...

“ဟင်...အခု...ဒေါ်အေးစိန်ကြီးက မကောင်းတာ ပြောတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“အို...မပြောပါဘူး မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီက သဘော တရားကို ပြောပြတာ ဒေါ်အေးစိန် ဘာမှပြောလို့လဲ မဟုတ် ဘူး။ အန်ကယ်လ်တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေသလား ဘာလုပ်နေသလဲ မသိတဲ့ အခန်းထဲကို မင်းမင်း အဲသလိုဝင် သွားတာ မကောင်းဘူးကွယ်။ လူ့ပြောစရာဖြစ်တတ်တယ်”

“မင်းမင်းက ပုဆိုးယူဖို့...”

“ဘာပဲယူယူပါ။ ပုဆိုးကလည်း ဘာအရေးကြီးသလဲ”

“တစ်လက်စတည်း ချုပ်ပေးချင်လို့ပါ။ အန်ကယ်လ် ဝတ်ဖို့ပုဆိုးကို မင်းမင်းကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

ဒေါ်ဝတ်ရည် မျက်ခုံးက တွန့်သွားပါသည်။ ပြောခါမှ ထပ်ဆိုးနေပြန်ပြီ။ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ပေးချင်သည်ပြောရအောင် ဘာမို့လဲ။ မပြောလိုက်ချင်တော့ဘူး။

“မင်းမင်း မချုပ်ရ ဘာအရေးလဲ။ အန်တီချုပ်ပေးနေ သားပဲ”

“မင်းမင်းက...”

“စောဒကတက်မနေနဲ့လေ မင်းမင်းရယ်။ အန်တီက မင်းမင်းကို နားလည်သိတတ်အောင် ဆုံးမနေတာ တစ်...”

လင်စုံမယားဖက်နေတဲ့အခန်း၊ နှစ်...အန်တီလည်း မရှိဘူး။ ကဲ...အိမ်ကလူ တစ်ယောက်ယောက်က ဒေါ်ဝတ်ရည်မရှိ တုန်း မင်းမင်းက သူ့ခဲအိုဦးမင်းဆွေအခန်းထဲ ဝင်သွားတယ် ဟေ့လို့ အပြင်မှာ လျှောက်ပြောမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွား မလဲ”

မမင်းဘုံသည် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်၍...

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ အန်တီ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ပို၍စိတ်တိုလာပါသည်။

“မင်းမင်းရယ် ဒါမေးစရာလား”

“ဟို...ဟို... မင်းမင်းမှ မသိတာ”

“မသိဘူးရယ်လို့ပဲ မင်းမင်းတောင် အိမ်ထောင်ကျပြီး

တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ...”

“ကိစ္စရှိလို့ ဝင်...ဝင်”

“ကိစ္စရှိရုံ မရှိရုံ အန်တီမရှိဘဲ အန်ကယ်လ်ရှိတဲ့အခန်း ထဲ...ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲ မင်းမင်းစွတ်ခနဲ ဝင်သွားတာဟာ လုံးဝ မသင့်တော်ဘူး။ ဒေါ်အေးစိန်မြင်တာလည်း မကောင်း ဘူး။ ဘယ်သူမြင်မြင် မကောင်းဘူး။ ခဲအိုခယ်မဆိုတာ စည်း ကမ်းနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ ပတ်သက်မှုတစ်ခု၊ မရိုးနဲ့ မတ်လည်း တူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခဲအို ခယ်မဆိုရင် လူတွေက ပိုပြီး အတင်း ပြောချင်သေးတယ်”

“အတင်း...”

မမင်းဘုံရဲ့ အူကြောင်ကြောင် ရုပ်ကို ဒေါ်ဝတ်ရည်က လုံးဝစိတ်ရှည်သည်းခံမှု မပြုနိုင်တော့ပါပေ...။

“သမုတ်တတ်တယ်၊ စွပ်စွဲတတ်တယ်၊ ဒါကို ပြောနေတာ မင်းမင်း...”

မမင်းဘုံသည် ကြောင်ငေးနေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာကလေး ပြူဖွေးသွားလျက် သူကပဲ တစ်ပြန်စီး ဒေါသထွက်သွားပုံနှင့်...

“အောင်မယ်... အန်ကယ်နဲ့မင်းမင်းကို ဘယ်သူက သမုတ်စွပ်စွဲဝံ့လဲ။ ငရဲရှစ်ထပ် မျိုး(ဂျိုး)ကပ်သွားမယ်...ဟွန်း... ပြောရဲပြောကြည့်။ ပါးရိုက်ပစ်မယ်”

“ဟဲ့...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အတော်စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့်လို့ ရေရွတ်မြည်တမ်းရသည်မှာ အပ်ကြောင်းထပ်၍နေပေပြီ။

“ကိုယ့်အဖေနေရာ၊ ကိုယ့်ဦးလေးနေရာ သဘောထားပြီး အထွတ်အမြတ်ထားတာ...။ ညဘုရားကန်တော့ရင် တောင် ဖေကြီးရော၊ အန်ကယ်လ်ရော၊ အန်တီရောအတွက် ဆုတောင်းရတာ။ အန်တီကိုလည်း အမေရင်းလို့ အဒေါ်လို့ခေါ်တာ။ ဆွေမျိုးရင်းချာလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတာ ကိုဇေဘက်က ဆွေမျိုးတွေလို့ လုံးဝမသတ်မှတ်ဘဲ မင်းမင်းဆွေမျိုးလို့ကို

မှတ်ထားတာ။ အန်ကယ်လ်အခန်းထဲဝင်လို့ မင်းမင်းကို ဒါမျိုးလာပြောရင်...တွေ့သွားမယ်။ မင်းမင်းအကြောင်း သိသွားမယ်...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က မမင်းဘုံကို စိတ်ပျက်ပျက်ကြည့်ရင်း

“ဒါတွေ ကြုံးဝါးနေဖို့ မဟုတ်ဘူး မင်းမင်း။ မသင့်တော်

တာကို ဆင်ခြင်ရမှာ။ ပြောတဲ့သူကိုသာ အကြောင်းပြုနေရရင်

ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါကိုမြင်တဲ့သူတိုင်း

အဘင်းပြောမှာမို့ပဲ။ အန်တီက မင်းမင်းကို နောက် ဆင်ခြင်ဖို့

ရည်ရွယ်ပြောနေတာ။ ရည်ရွယ်ချက်က ဒါပဲ။ အကျဉ်းချုပ်ရင်

ဒီအခန်းထဲ ဖွတ်ကယ် စွတ်ကယ် မဝင်နဲ့ အန်တီပြောချင်တာ

ဒါပဲ မင်းမင်း။ အန်တီ မကြိုက်လို့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးတမည်ဖြစ်လို့

ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး လုံးဝကို မသင့်တော်လို့ ဆင်ကို ဆင်

ခြင်ရမယ့်အကြောင်း ပြောသင့်တာကိုမို့ ပြောရတာ...”

မမင်းဘုံသည် မျက်ရည်ကြည်ကလေး ရစ်သန်းလာ

ကာ ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“မင်းမင်း ဆင်ခြင်ပါမယ်... အန်တီ မင်းမင်းကို

မကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အန်တီမကြိုက်လို့ဆိုတာက သေးနပ်ပါတယ်။ လုံးဝ

မသင့်တော်လို့ကွဲ မင်းမင်းရဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ကြိုးစား ချိုသာ၍ ပြောကာ သက်

ပြင်း ကြိတ်၍ ချလိုက်ရပါသည်။

အစဉ်း ၆

ခွေးမြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ် စကားပုံနှင့် ခိုင်းနှိုင်း
ရလျှင်တော့ ရိုင်းကောင်း ရိုင်းနေပေလိမ့်မည်။ မမင်းဘုံသည်
တစ်ပတ်မျှလောက်တော့ . . ဂရုတစိုက် စဉ်းစားပြီးမှ ပြုမူနေ
ထိုင်ပုံနှင့် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်သွားပါသည်။ တစ်ပတ်မှ လွန်
မြောက်လျှင်တော့ တဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့ဘာသာ သတိမမူ
မေ့လျော့ကာ အရင်ပုံစံအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်လာပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်တို့ကို ဇေတုတစ်ယောက် အတော်
နှင့် မသိခဲ့ပါ။ သူ့အိမ်မှာရှိချိန်ဟာ နည်းပါးလှ၍ . . သူ့မျက်စိရှေ့
၌ ဦးမင်းဆွေကို မမင်းဘုံ ဂရုစိုက်မှု ပိုတတ်သည်များမှာ အ
နည်းအကျဉ်းသာပင်။ ဇေတု ရုံးက ပြန်ရောက်လာပြီဆိုလျှင်
တော့လည်း . . မမင်းဘုံမှာ ဇေတုအနား တကပ်ကပ် တီတာရ

သေး၍ နေ့လယ်နေခင်းလောက်တော့ ဦးမင်းဆွေအနား ကပ်ချိန်မရှိ...။

ဇေတု တွေ့ရမြင်ရ သိရသည် ဂရုစိုက်ပိုမူတို့မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်မနေသေးပါ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကလည်း... နေ့လယ်နေခင်း သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ အလိုမကျ... မကျေမနပ် ဖြစ်ရသမျှတို့ကို ဇေတုကို ပြန်ပြောနေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဇေတုဟာ... ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ထဲ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် တိုးပွားလာသော အဖုအထစ်တို့ကို လုံးလုံးပင် သိခွင့်မရခဲ့။

ဦးမင်းဆွေကို မမင်းဘုံ အရေးထားတာကို သိတော့သိပါသည်။

“မင်းမင်း... သိုးမွေးလုံးတွေနဲ့ ဘာလုပ်နေလဲ...”

“နှစ်ချောင်းထိုးလေ... ကိုဇေ... နှစ်ချောင်းထိုး... ဟံဟံ”

ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ပြောသော မမင်းဘုံအား အချိန်တိုင် ဇေတု ချစ်စခိုး ရှိမြဲပင်။ အိမ်ထောင်ရှင်မလေးနှင့်လည်းမတူ။ ကလေးမငယ်ကလေးလို ကလေးလည်း ဆန်ဟုန်း အင်မတန်လည်း လှပတုန်း။ မမင်းဘုံနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည့် ဘဝကို သူ့စက္ကန့်တိုင်း ကျေနပ်ရက်ယူပါသည်။ သူတို့ လင်မယားအကြား စိတ်အခန့်မသင့်မှု နားလည်မှုလွဲမှု ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု ဆိုတာတွေလည်း တစ်ကြိမ်ဆို တစ်ကြိမ်မှ မကြုံခဲ့ရဖူးသေးပါ။

သူကလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်ပြင် မမင်းဘုံ၌လည်း အပြစ်ဟူ၍ သူ မမြင်၍တည်း။

“မင်းမင်းက သိုးမွေးလည်း ထိုးတတ်သလား...”

“အို... မင်းမင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိုးတတ်တာပေါ့...”

“အခုက ဘာအတွက်ထိုးနေတာလည်း... အကျီလား...”

“ဟုတ်တယ် ကိုဇေ... ဆွယ်တာလက်ရှည်ကြီးတွေကတော့ ရန်ကုန်ဆောင်းအတွက် အိုက်ပါတယ်နော်။ အပေါ်က ထပ်ဝတ်တဲ့ ခေါင်းစွပ်လက်ပြတ်ကလေးတွေ ထိုးမလို့ အခု ဒီအညိုနုရောင်က အန်ကယ်လ်ဖိုပေါ့ ကိုဇေ...”

“ကိုကိုကြီးဖို့...”

“ဟုတ်တယ်... အန်ကယ်လ်က လူကြီး... ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် အန်ကယ်လ်အတွက် အရင်ဦးစားပေး ထိုးလိုက်တယ်... ဒါပြီးရင် နောက်တစ်ထည် ဒီပုံအတိုင်းပဲလေ မီးခိုးပေါ် အဖြူရောင်လေးတွေ သိုးမွေးကြိုး မှာကတည်းက အဆင်ပါပြီးသား... အဲဒါလေးက ကိုဇေဖို့... ကိုဇေ ကြိုက်လားဟင် ဒီမှာလေ ဒီသိုးမွေးလုံးပေါ့”

ဇေတုက သိုးမွေးလုံးကို မမင်းဘုံ သဘောကျကောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်ချလိုက်ရင်း...

“ဇော်ကြောတွေတက် မျက်စိတွေမှန် ခေါင်းတွေကိုက်နေပါဘူးမယ် မင်းမင်းရယ်... ဝယ်ဝတ်လည်း ရတဲ့ဟာ...”

“အို . . ကိုဇေကလည်း . . ဝယ်လို့ရတာတော့ ကိုဇေ
ပြောမှလား။ မင်းမင်း ကိုယ်တိုင်ထိုးပေးချင်လို့ဥစ္စာ . . မင်းမင်း
ကိုယ်တိုင်ထိုးပေးတဲ့ဆွယ်တာလေးတွေ အန်ကယ်လ်နဲ့ ကိုဇေ
ဝတ်ရင် မင်းမင်း သိပ်ဝမ်းသာမှာ . .”

“ငပိုမလေး”

“မပိုပါဘူးနော် တကယ်ပြောနေတာ”

“နားနားနေနေ ထိုးနော် . . အကြာကြီး မထိုင်နဲ့ . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဇေ . . .”

ဇေတု အဖို့တော့ ဤကိစ္စက ဤမျှနှင့်ပင် ပြီးစီးအဆုံး
သတ်သွားခဲ့ပေမဲ့ ဒေါ်ဝတ်ရည်အဖို့ကျတော့ အရင်တတ်ခံ
တွေကြောင့် ဤသို့ အလွယ်တကူ ကြည်ဖြူလိုက်နိုင်ဖို့ ခက်
ပါသည်။ ဇေတုသိသော်လည်း ကျန်လူတွေ မသိအောင် ကြိတ်
၍ ထိုးနေသော မမင်းဘုံသည် တစ်ခဲလယ်၌ ဦးမင်းဆွ
အတွက် အညိုနုရောင်တစ်ထည် လက်စသတ် ပြီးစီးသွားပါ
သည်။

ပြီးသည်နှင့် သိုးမွေးကြိုး အဆက်အထုံး နေရာတွေသပ်
ရပ်အောင် အမျှင်ကလေးတွေညှပ်ပစ်ကာ . . . အကျိုးကလေးကို
ဝမ်းသာအားရ ရင်ထဲပွေ့ကာ ယူလာပါသည်။ အန်ကယ်နှင့်
အန်တီ အိပ်ခန်းဆီပြေးကာ . . . တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ချပ်ခနဲ
လည်ကာ ခြေတစ်လှမ်း ဝင်လိုက်ပြီးမှ

“ဪ . . .”

သတိတရ အပြင်ထွက် . . . တံခါးပြန်စေပြီး . . . တစ်
ခေါက်ခေါက်ခေါက်လိုက်ရ၏။ ခေါက်ပြီးလျှင် တံခါးဘုကို
ပြန်လှည့်ဖွင့်ကာ လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဟီး . . . ဟီး . . .”

မေ့ဝင်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ ပြန်ခေါက်တာတွေ
ကို အားလုံးမြင်တွေ့လိုက်မှာပဲမို့ မျက်နှာချိုအရင်သွေးလိုက်
လေသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်က ဦးမင်း
ဆွ နံဘေးတစ်ဖက်၌ ဆိုဖာလုံး ပုပုကလေးနှင့်ထိုင်ကာ သူ့
လက်သည်းကိုသူ တံစဉ်းတိုက်ရင်း စကားပြောနေကြတာဖြစ်
ရာ ‘အဖျက်သမားတော့ လာပြီ’ ဆိုသည့် မျက်လုံးနှင့် မမင်းဘုံ
ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မေ့သွားလို့ အန်တီ . . . နောက်မှ ခေါက်ဖို့ သတိရ
တာနဲ့ . . . အဲဒါ . . .”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ကဲ ဘာတုန်း ပြော။ ညည်းကိုတော့
ဘာမှာမှာ အမှတ်မရှိပါဘူး။ အမှတ်လည်း ဘယ်ရှိမလဲ သူများ
ပြောမှ သိရတာဆိုတော့ မှတ်မှတ်ရရ ဘယ်ရှိမလဲ။ ကိုယ်အသိ
နဲ့ကိုယ် ရှိမှ မမေ့မလျော့ အမှတ်တရရှိမှာပေါ့ . . . ကဲ့ပါ . . . ပြော”
ပြောဆိုသည်နှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ကာ . .

“အန်ကယ်လ် . . ဒီမှာကြည့်စမ်း . . .”

ရင်ပတ်မှာ ပွေ့ပိုက်ထားသော သိုးမွေးခေါင်းစွပ်အကျိုး
လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖြန့်ပြလိုက်ရာ ဦးမင်းဆွရော၊ ဒေါ်ဝတ်ရည်

ပါ ကြောင်တက်တက်နှင့် ကြည့်နေကြပါသည်။

“အန်ကယ်လ်. . . အန်ကယ်လ်ဖို့ မင်းမင်း ကိုယ်တိုင် နှစ်ချောင်းထိုးနဲ့ ထိုးထားတာလေ”

ပြောရင်း ဦးမင်းဆွေလက်ထဲ အတင်းထည့်ကာ ဦးမင်းဆွေရဲ့ ဟိုဖက် တစ်ဖက်ခြမ်း ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်၏။ အခြေကျကျ ထိုင်လိုက်ပြီမို့ သူ့ကြည့်ရတာ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ပုံ မရ။ ဦးမင်းဆွေက ဆွယ်တာကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း. . .

“မင်းမင်းထိုးတာ. . .”

“ဟုတ်တယ်အန်ကယ်လ်. . . မင်းမင်း ထိုးတာ။ ခုပဲ ပြီးတယ် အန်ကယ်လ်ဖို့”

“မင်းမင်းက ဒါလည်း ရတယ်. . . တယ်ဟုတ်ပါလား။”

“အဟင်းဟင်းဟင်း. . .”

မမင်းဘုံက ဦးမင်းဆွေ ချီးမွမ်းစကားကြောင့် သဘောတွေ ကျနေပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အင်္ကျီကို တစ်လှည့်၊ ဦးမင်းဆွေကို တစ်လှည့်၊ မမင်းဘုံကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ ရင်ထဲ ကလိကလိ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကတော့ သိုးမွေးတွေ ဘာတွေမထိုးတတ်ပါ။ ခင်ပွန်းသည်အတွက် တစ်ကြိမ်မှလည်း ထိုးမပေးစဖူးပါ။ ဝယ်ပေးတာနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထိုးပေးတာ၏ တန်ဖိုးကွာခြားပုံကိုလည်း ဒေါ်ဝတ်ရည် သဘောပေါက်သည်။

ခုတလော နေခင်းဘက်တွေငြိမ်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး “ဒီတစ်ထည်ပဲလား။”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီတစ်ထည်ပဲ ထိုးရသေးတာ အန်တီ”

“ဟင်. . . ကိုဇေ့ကိုတော့ မပေးဘဲ ဘယ်နှယ် အန်ကယ်လ် ဖြစ်ရသလဲ”

ဦးမင်းဆွေမှာ ဒေါ်ဝတ်ရည်စကားကြောင့် ခုမှပဲ ဇနီးသည်မျက်နှာကို အကဲခတ်ရသည်။ သာသာယာယာ ရှင်ရှင် ဗုဗု မရှိလှတာကို အကဲခတ်မိလေသည်။

“ကိုဇေ့ဖို့ နောက်တစ်ထည် ထပ်ထိုးပေးမယ် အန်တီ။”

အခုက ပထမဦးဆုံး အန်ကယ်လ်ဖို့ အရင်ထိုးလိုက်တာ”

“မင်းမင်းဟာက ဘယ်နှယ်ဟာလဲ။ ကိုဇေ့အရင် ထိုးပေးမှပေါ့။ ဇေတုက မင်းမင်းဘဝရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အမျိုးသား တစ်ယောက်ပဲ”

မသိသားဆိုးရွားလှသော မမင်းဘုံက ဒီအထိ မရိပ်မိ။ တာမှတုံ့နေ မနေဘဲ. . .

“အန်ကယ်လ်ကလည်း မင်းမင်းအတွက် အရေးပါတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါပဲ အန်တီရဲ့”

“ဟဲ့. . . ဘယ်နှယ်ဟာတုန်း မင်းမင်း ညည်းနဲ့စကား ပြောရတာလည်း အပြစ်ကြီးလိုက်တာအေ။ တကယ်ပါပဲ ခံတံ့ရုပ်ပါရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ။ အန်ကယ်လ်က... မင်းမင်း
အတွက် အရေးပါတယ်။ တကယ်ပြောတာပါ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ဒေါသ
ထွက်သွားတာကို မနည်းထိန်းလိုက်ရပါသည်။ မသိတတ်တာမှ
ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။ ဇွတ်ပြောချရဲတဲ့သူသာ အရာရာက
တော့မည်သဘော ဖြစ်နေပြီ။ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်မှာ
ပါးစပ်ထဲ တလိပ်လိပ် ယားကျိကျိဖြစ်နေပြီ။ မကောင်းတတ်လို့
သာ။ မကောင်းတတ်လို့သာပေါ့။

အဲဒီ မကောင်းတတ်လို့ဆိုတာက ရော ကိုယ့်အတွက်ပဲ
ရှိသလား။ သူ့အဖို့တော့ မရှိဘူးလား။ သူ့နှင့်အပြိုင် မဆင်မခြင်
ပြောမထွက်ရဲ၍ မြို့ချရသမျှ ရင်ထဲက ဆိုကာနေသည်။ အမြင်
ကတ်မှုက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုလာကာ ဟိုအရင်က နဂို
က လက်ကျန်ချစ်ခင်မှုကလေးတွေမှာ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက်
လျော့ပါး ပျက်ပျယ်လာလေပြီ။

“ဒီအရောင်အန်တီရဲ့... အန်ကယ်လ်မကြိုက်လို့လား”
ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မကြား
ယောင်ဆောင်ကာ သူ့ရဲ့ တံစဉ်းကို မှန်တင်ခွံ့ သွားသိမ်းကာ
လက်သည်းနိပုလင်း ရွေးချယ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟင်... အန်ကယ်လ်... အန်ကယ်လ်... မကြိုက်ဘူး
လားဟင်”

“ကြိုက်ပါတယ် မင်းမင်းရယ်။ မကြိုက်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲဟင်”

“ဇေတုကို ဦးစားပေးဖို့ သင့်တာကို ပြောနေတာကွယ်
ဇေတုက မင်းမင်းရဲ့ခင်ပွန်းသည်။ သူ့များနဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ်
ခင်ပွန်းကိုယ် အရင်ဦးစားပေးမှပေါ့။ ဒါမှ ဇေတုအဖို့ရာလည်း
ကျေနပ်စရာဖြစ်တယ်။ ဇေတုကို ဦးဆုံးထိုးပေးပြီး အချိန်ပိုမှ
အားမှ ကျန်တဲ့လူတွေကိုပေးပါ”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်ရဲ့ အန်ကယ်လ်ကို အရင်ထိုး
ပေးမှာကို ကိုဇေလည်း သိပြီးပါပြီ။ အန်ကယ်လ်ကလည်း သူ
ဇားမှ မဟုတ်ဘဲ သူ့များနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ ကိုဇေကို ဦးစားပေးရ
မှာပေါ့။ အခုက အန်ကယ်လ်ပဲဥစ္စာ”

နှင့်အန်ကယ်လ်က သူ့များမဟုတ်လို့ နှင့်ရဲ့ဘာမိုလဲဟု
တံထဲမှ ခါးသီးကာ ကြိတ်ရန်တွေ့ရင်း ဒေါ်ဝတ်ရည် မျက်နှာ
မှာ တင်းမာနိမြန်းလာပါသည်။ သို့သော် မမင်းဘုံကိုတော့
မမြင်စေလို၍ ကျောပေးထားလိုက်ပါသည်။

“ကိုဇေကို မီးခိုးရောင် အန်ကယ်လ်ကို အညိုနုလေး
အရောင်ရွေးပြီးသား...။ အညိုနုကို အရင်ထိုးလိုက်တာ
အန်ကယ်လ်က လူ့ကြီးလည်း လူ့ကြီး ဒါကြောင့်ဦးစားပေးထိုး
ရတာ... အန်ကယ်ခဏလောက် စွပ်ကြည့်ပါလားဟင်”

မမင်းဘုံသည် လည်ပင်းပေါက်အထိ ကွင်းလို လုပ်
လိုက်ကာ ဦးမင်းဆွေလည်ပင်းကို ခုပင်လျှိုမလို ခူးထောက်
လျှက် လက်ကလေးပင့်လိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ်လ် ဝတ်ကြည့်ရအောင်လေ...”

“အေးပါ...ပေးပါ။ အန်ကယ်ဘာသာ စွပ်ပါမယ်”

ဦးမင်းဆွေက အကျီကို ဇွတ်လှယူလိုက်ရကား သူ့ဘာသာကမန်းကတန်း စွပ်ချလိုက်ရပါသည်။ နို့မို့သူပဲ အတင်းဇွတ်ဝတ် ပေးတော့မည်ပုံပင်။ ကိုယ့်ဘာသာ မှိလျော့နေလို့ပါလျက် လူးထကာ ဇနီးသည်ရှိရာအနား မှန်တင်ခုံဆီလျှောက်ခဲ့ရပါသည်။

“ကြည့်ပါဦးဝတ်ရည်... မဆိုးပါဘူး။ အတော်ပါပဲ သမီးရယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က မှန်ချပ်ထဲမှတစ်ဆင့် ပျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ ထပ်မကြည့်။ ဒေါသလည်း ထွက်ကာ သူ့အရွယ်နှင့် မင်းမင်းအရွယ် ဤသို့ သူပြုမှုနေရာတာကိုလည်း သူ့ဟာသူ ရှက်နေပါသည်။ မမင်းဘုံကား မှန်အနားစွေခနဲ လိုက်ချလာပြန်သည်။ ဦးမင်းဆွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ရပ်လိုက်ကာ...လည်ပင်းပေါက်ကိုတည်အောင် ဆွဲချခြင်း။ ရင်ဘတ်နေရာမှ မှန်ကြိုးလိမ် စင်းကို ပြုပြင်ခြင်း စသည်ဖြင့် သူ့အကျီအပေါ် သူ စိတ်ထင်တစား ပြုပြင်နေသည်။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်ရပုံမှာတော့ လင်သည်ကို ဇနီးသည်က တယုတယ အကျီဝတ်ကြယ်သီး တပ်ပေးနေပုံမျိုးနှင့် မခြား။ ဦးမင်းဆွေမှာ အနေခက်ကာ...

“အေး...အေး... ရပြီ...ရပြီ။ လှပါတယ်...ကဲ...ကဲ ချွတ်မယ်...ရေ... ပူလိုက်တာဟေ့... တော်တော်တော့

အိုက်တဲ့ အကျီကွယ်”

“ဆောင်းတွင်းညဘက် အဲကွန်းခန်းထဲ အိပ်ဖို့တော့ သင့်တော်ပါလိမ့်မယ် အန်ကယ်လ်...”

“အေးအေး...ကျေးဇူးပဲကွယ်။ အလကား အပင်ပန်းခဲ ကိုယ်တိုင်ထိုးရတယ်လို့”

“ပေး...အန်ကယ်လ် မင်းမင်း! တန်းမှာ လွှားခဲမယ်။ ဟင်... အန်ကယ်လ် တကယ်ကို ချွေးပျံသွားတာပဲ။ အောက်ကအကျီကျောမှာ စိုသွားပြီ...ကြည့်စမ်း”

ဒေါ်ဝတ်ရည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ အကျီစိုပါချွတ်လဲပေးဦးတော့မလို့လားလို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးချလိုက်ချင်ကာ နှုတ်ကတော့...

“ကဲ...ကိုဆွေ ခဏမှိန်းဦး။ မင်းမင်းလည်း ထွက်တော့ အန်ကယ်လ် ဒိုင်ယာဇီပမ် သောက်ထားတာ မအိပ်ရသေးဘူး။ သွားတော့”

“ဒီနေ့ သွေးရောဘယ်လောက်...”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းပါတယ်။ ကဲ...ကိုဆွေ အိပ်မင်းမင်းလည်း သွားနားချည် တကုပ်ကုပ်ထိုးထားတာ ဇတ်ကြောတွေ တက်၊ ခါးတွေတောင့်ရောပေါ့...ကဲ...သွား”

ဇွတ်ပင် ကျောကပင် တွန်းတွန်းထိုးထိုးလုပ်ကာ တံခါးဝသို့ ပို့ပြီး တံခါးဖွင့် အပြင်ထုတ်လိုက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်ရင်း သော့ကိုပါ ဒေါက်ခနဲ လော့က်ဖိချလိုက်၍ ခါးကိုထောက်ကာ

ဒေါသကို မြဲချနေရသည်။ ဒီသော့ကို အမြဲခတ်ရတော့မှာပင်။
ဘယ်လောက်ပြောပြော အမှတ်သညာမရှိ ထင်သလို ဝင်လာပုံ
မျိုးနှင့် ကိုယ်လူဘက်က သိက္ခာရှိပေလို့ပဲ။

“ကဲ လာပါ. . . ဝတ်ရည်ရယ်။ ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့
တော့. . .”

“အို. . . ထွက်တယ်. . . ထွက်တယ် သိပ်ဒေါသဖြစ်နေ
ပြီ. . .”

“သူ့မှာ ဘာသဘော ညာသဘောမရှိပါဘူး ဝတ်ရည်
ရယ်. . .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဇေတုတစ်ယောက်လည်း ဒါတွေ
ဘာမှ အလုံးစုံမသိဘူး။ အဝက ဒီလောက်ဆိုးမယ် မထင်ဘူး
တောက်. . .”

“ကဲပါကွာ. . . တော်ပါတော့”

“ကိုဆွေလည်း အမြဲ တော်ပါတော့. . . တော်ပါတော့
ဘက်ကချည်းပဲ။ ဒီလိုပဲ တော်လိုက်ရပြီး သူထင်သလို ရဲတင်း
နေတာကို ဘယ်လောက်ထိ ခံနေရမလဲ။ ဝတ်ရည် ရှိလျက် ရှေ့
မှာတောင် ဒီလောက်ပလူးပလဲလုပ်တာ ဝတ်ရည်မရှိရင် ဒီ
ထက်ကိုကဲမှာ. . . မသွားမဖြစ်တဲ့ကိစ္စ အပြင်သွားရရင် စိတ်
ကို မဖြောင့်ဘူး။ ပြောပစ်လိုက်ချင်တယ်။ တစ်ခါတည်း မှတ်
သွား ရှက်သွားအောင် ပြောတတ်တယ်။ မကောင်းတတ်ဘူး
လေဆိုပြီး မျှီချလိုက်ရတော့ သူက ဘယ်တော့မှ မမှတ်ဘူး။”

အသိဉာဏ် ဒီလောက်နည်းတာ မဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို
ပလူးချင်နေတာ ကိုဆွေ. . . ကိုဆွေကိုမှ တက်တက်ပရောပရီ
လုပ်တာ ကြည့်နေတာကြာပြီ. . . သိနေပြီ. . . ကိုဆွေကိုမှ
အထူးတလည် အရေးသယ်ရတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ ဝတ်ရည်ရယ်. . . ဘာအကြောင်းပြချက်
မှ မရှိဘဲ. . .”

“အကြောင်းပြချက်ရှိရှိ မရှိရှိ ကိုဆွေကို သူ့ယောက်ျား
ထက်တောင် ရှေ့တန်းတင်တင်ပြီး ဦးစားပေးရ ဂရုစိုက်ရ
အရေးသယ်ရတာတွေက မမြင်ချင်မှ အဆုံးဖြစ်နေပြီ။ ဇေတု
ကလည်း အရေးကြုံမှ အမှန်းသိတော့တယ်။ ထမင်းဝိုင်းမှာ
ယောက်ျားပန်းကန်ကို ပစ်ထားပြီး ကိုဆွေကိုပဲ အရိုးကအစနှင့်
ပေးနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ ကဲ. . .
အန်ကယ်လ်ကိုဆို ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရမှ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေး
ရမှနဲ့. . . ဘာအတွက်သူက ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ဖြစ်နေရတာလဲ။
အောင့်ယားရတာကြာပြီ. . .”

“ဆက်အောင်ထားလိုက်ပါ ဝတ်ရည်ရယ်။ မင်းခုပြော
နေတာတွေ သူ့ကို သွားပြောဖို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဒါကြောင့် မပြောသေးတာ. . . ပြောမိတော့မယ်”

“သူဟာ သိကို မသိတတ်တာကွ”

“ဒါ. . . မသိတတ်ရမယ့် အရွယ်လား။ လင်နေသားမွေး
ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုကိုတစ်ခုခုပဲ စိတ်

ထဲမှာ တစ်မျိုးကို မတင်မကျ ဖြစ်နေတယ်”

ဦးမင်းဆွေလည်း... ဆက်လက်၍ မနှစ်သိမ့်တတ်ပြီ။ သက်ပြင်းသာ ချနေမိတော့၏။

“တစ်ချိန်လုံး အခန်းတံခါးကို သော့ချပြီး ပိတ်ထားရမလို ဖြစ်နေပြီ။ မဟုတ်ရင် စွပ်ကယ် စွပ်ကယ် ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်လို့ကို မဆုံးဘူး။ ဇေတုကို ဖွင့်သတိပေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်...”

“အို... ဇေတုတော့ ဒီလိုကြီး သွားမပြောပါနဲ့ကွာ။ ဇေတု စိတ်ညစ်သွားပါ့မယ်”

“အင်းလေ... ဇေတုကို သနားနေလို့သာပေါ့”

သနားနေလို့ ခုထိပင် မပြောဖြစ်သေးဘဲ အောင်အညံ့ ခဲ့တာပင်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အရိပ်အမြွက်လောက်ဖြစ်ပြောပြ သင့်ပြီလို့ ဒေါ်ဝတ်ရည် စဉ်းစားသည်။ ဦးမင်းဆွေ သဘောတူတူ မတူတူ မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်တဲ့ထိမဟုတ်ဘဲ သဘောလောက်တော့ ပြောကိုပြောရဦးမည်။ ပြောမည်ဆိုလျှင်တောင် အိမ်ပြင်ပမှာ ပြောရမှာမို့ ဒေါ်ဝတ်ရည်ပါ အပြင်လိုက်ထွက်ရဦးမည် အနေအထားပင်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ကို ခုတော့ ဖြင့် အတော်ရင်လေးနေပါပြီ။

ဒေါ်ဝတ်ရည် မျက်နှာက စိတ်တိုတိုနှင့် မှုန်တင်းနေတော့ပြီ။

“မင်းမင်း”

ဇေတုသည် ဘောလံပင်နိပ်ကာ ပိတ်လိုက်ပြီး မမင်းဘုံကို တစ်ခွန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ မမင်းဘုံသည် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်တာရှည်ကလေး၌ ထွက်ကာ ဝရန်တာအုတ်လက်ရန်းကို တတောင်ဆစ်လေးထောက်၍ ညမောင်မောင်ထဲ ငေးကြည့်နေလေသည်။

ဇေတုကလည်း ညစာစားပြီးကတည်းက အလုပ်တွေ ရှိသဖြင့် လုပ်နေခဲ့ရကာ... မမင်းဘုံကို သတိမပြုမိဘဲ ရှိမိသည်။ အသံတိတ်နေ၍ အခန်းမှာ ရှိသည်ပင် မထင်။ ဝရံတာဖက် အမှတ်တမဲ့ မော်ကြည့်လိုက်မိတုန်း ရုတ်တရက် မမင်းဘုံကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့အံ့သြ၍ပင် သွားပါသည်။

“မင်းမင်း...”

ဇေတုနေရာမှ ရုတ်တရက်ပင် ထ, လာခဲ့သည်။ သူ မင်းမင်းလေးကို ပစ်ထားလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားသလားပဲ။ သူ့မှာ ကဝေ... အလုပ်လုပ်ဖို့ကိစ္စရှိနေတာ သူ့ဟာသူသိကာ ကိုယ်အသိနှင့်ကိုယ် ထိုင်လုပ်နေတာ။ မင်းမင်းခမျာတော့ အလုပ်ရဲ့ အတိမ်အနက်အရေးကြီးမှု မကြီးမှုကိုလည်း နားလည်မည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမမေး ဘာမှမနှောင့်ယှက် တိတ်ဆိတ်စွာ အဖော်မဲ့နေပုံပဲ။

“မင်းမင်း... တိမိ သွားမကြည့်ဘူးလား”
မမင်းဘုံ ပခုံးလေးကို ဇေတုက သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း

တိုးတိုး မေးလိုက်ပါသည်။ မမင်းဘုံက သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဇေတုလက်ကို ပြန်လည်လှမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဟင့်အင်း...ကိုဇေ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်းမင်း ကြိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်းတွဲပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... မင်းမင်း မကြည့်ချင်လို့ ကိုဇေ...”

“နေမကောင်းလို့လား မင်းမင်း...”

“မင်းမင်း... နေကောင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... ဒီမှာရပ်ပြီး မင်းမင်းဘာလုပ်နေတာလဲ။ မင်းမင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ ဟင်။ ပျင်းနေလို့လား”

“မင်းမင်း မပျင်းပါဘူးကိုဇေရယ်။ မင်းမင်း လျှောက်တွေးနေတာပါ”

“ဘာတွေတွေးနေလဲဟင်...”

မမင်းဘုံက ဘာမှ ပြန်မပြော...

“မင်းမင်းရဲ့ ဖေကြီးကို လွမ်းလို့လား။ ဦးလင်းနောင်နောက်တစ်ပတ်သဘောပေါ်တက်ရတော့မယ်ဆိုလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... ဖေကြီးသွားရင် သတိရတာတော့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးက သွားရဖန်များလွန်းလို့ မင်းမင်းအတွက် ရှိနေပါပြီ။ သိပ်ပြီး မထူးခြားတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာတွေနေလဲ။ ပြောကွာ မင်းမင်းရာ မင်းမင်း”

မပြောရင် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ။ မင်းမင်း စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ် ဘာတွေတွေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ် ပြောပြပါ မင်းမင်း...”

မမင်းဘုံက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး ကိုဇေရယ် မင်းမင်းက ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တော့ လိုရင်းပြောရရင် အန်ကယ်လ်ကို မင်းမင်းရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတာ အန်တီ မကြိုက်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟင်...”

ဇေတုသည် မမင်းဘုံကိုယ်လေးကို ဒီဖက်ဆွဲလှည့်ကာ စေ့စေ့ကြည့်လျက် အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။ ထင်မှတ်မထားသော ခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၍ တော်တော်ကို အံ့ဩသွားရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းမင်းနဲ့ ဘာတွေဖြစ်သလဲ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးကိုဇေ... ဒါပေမဲ့... အန်တီကြည့်ရတာ မင်းမင်းကို အန်ကယ်လ်နဲ့ ဆက်တောင် ဆက်ဆံစေချင်ပုံမရဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ...”

“ဘာကြောင့်လဲတော့... သူပဲ အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့ကိုဇေ...”

ဇေတုသည် ခဏငိုင်းတွေသွားပါသည်။ မမင်းဘုံ သွက်လက်ရဲတင်းတာကိုလည်း သူ့အသိဆုံးပင်။ မမဝတ်ရည် မျက်စိ

နောက်ရောဖြစ်ပြီ ထင်သည်။

“ဪ...မင်းမင်းရယ် ဒါများ တွေးမနေပါနဲ့ မမဝတ်ရည် ကြိုက်ပုံ မရရင်လည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ မေးထူးခေါ် ပြောပဲ နေလိုက်ပေါ့”

“ကိုဇေကလည်း မင်းမင်းမှ အဲသလို မနေတတ်ဘဲ။ နေလည်း မနေနိုင်ပါဘူး။ မင်းမင်း အန်ကယ်လ်ကို အန်ကယ်လ်ကို ချစ်တယ် ခင်တယ် လေးစားတယ်။ အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီကို မင်းမင်းက... ခဲအိုတွေ ယောက်မတွေလို မဟုတ်ဘဲ ယောက္ခမလို သဘောထားတာပါ။ ကိုယ့်မိဘနေရာပေါ့။ ခပ်တန်းတန်းကြီး နေလည်းမနေချင် နေလည်းမနေတတ်ပါဘူး။”

“အခု...မင်းမင်းက ဘာလုပ်လို့ မမဝတ်ရည်က ကြိုက်ပုံမရတာလဲ”

“မင်းမင်း... အန်ကယ်လ်နဲ့ ကိုဇေဖို့ ဆွယ်တာထိုးပေးမယ်ဆိုတာ ကိုဇေကို ပြောပြီးသားပဲ။ အန်ကယ်လ်က လူကြီးသိပ်လည်း နေမကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် အန်ကယ်လ်ဖို့ တစ်ထည်ကို အရင်ထိုးတယ် ကိုဇေ အသိပဲ”

“အင်းလေ...”

“ဆွယ်တာပြီးသွားလို့ မင်းမင်းအန်ကယ်လ်ကို သွားပေးတယ်။ အန်တီလည်း ရှိပါတယ်။ မင်းမင်းကိုယ်တိုင် ထိုးတာဆို ပြောပြပြီး အန်ကယ်လ်ကို ဝတ်ကြည့်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ

အန်တီ မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ အန်တီ မင်းမင်းကိုမကြိုက်ဘူး မင်းမင်းသိတယ်”.

“မမဝတ်ရည်ဟာ မင်းမင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သဘောတူလွန်းအားကြီးလို့ကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူ့လက် သူ့ခြေ အစအဆုံး သူပဲ လုပ်သွားတာ သူမင်းမင်းကို ကြိုက်ပါတယ်”

“ကြိုက်တာက မင်္ဂလာဆောင်ခင်ကပါ ကိုဇေရယ်။ အခု မကြိုက်တော့ဘူး မင်းမင်းသိတယ်။ အန်ကယ်လ်ကို မင်းမင်း ဆက်ဆံတဲ့ ရင်းနှီးမှုကို အန်တီမကြိုက်ဘူး။ အခုလို ဆွယ်တာ ထိုးပေးတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး”

ဇေတု သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရသည်။

“မင်းမင်းထင်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ထင်တာ မကပါဘူး သေချာပါတယ် ကိုဇေရယ်။ ထိုးပေးဖို့မလိုတဲ့ သဘောမျိုး။ အဲဒီအပြင် ဒီနေ့ကတော့ အခန်းထဲကကို သိသိသာသာ တွန်းထုတ်ပစ်တာပါ။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးသော့ချလိုက်ပြီး အထဲက မသဲမကွဲရန်ဖြစ်သလို စကားသံတွေ ကြားရတော့တာပဲ အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီ ရန်ဖြစ်တယ် ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ် မင်းမင်းရယ်။ အခု... အပြင်မှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ နှစ်ယောက်အတူ တီဗီကြည့်နေကြတာပဲ”

“ဒါဆိုတော်ပါသေးရဲ့။ မင်းမင်းကြောင့် အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီ ရန်ဖြစ်မှာ စိတ်ဆိုးမှာကိုတော့ သိပ်ကြောက်ပါ

တယ်။ အန်တီအော်ဆူနေသလို အသံတွေတော့ ကြားတာပဲ
စကားလုံးသာမကွဲတာ။ အဲဒီတော့ အန်ကယ်လ်ကို သနား
တယ် ကိုဇေ။ အန်ကယ်လ်ဟာ ကျန်းမာရေးကြောင့် အလုပ်က
ခဏနားနေရပေမဲ့ စိတ်တတ်ကျတဲ့အရွယ် အဖိုးကြီး မဟုတ်
သေးဘူး။ ခုလို အိမ်ထဲကုပ်နေရပြီး ဘာမှ မလုပ်ရမကိုင်ရဖြစ်
နေချိန်မှာ အန်တီစိတ်ဆိုးပြီး အော်ဟစ်တာကို ခံရရင်မှ သိ
သနားဖို့ကောင်းမှာပဲ။ အန်ကယ် စိတ်လည်းဆင်းရဲ ဝမ်းနည်း
မှာပဲ”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်ရည်က အိမ်ထောင်ကျစေ
တုန်းကပဲ နှစ်ခါသုံးခါလောက် စကားများဖူးတာ ကြုံဖူးတယ်။
လုံးဝရန်မဖြစ် စကားမများကြတာ ကြာလှပါပြီ။ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်လည်း နားလည်မှုရှိကြပါတယ်”

“မင်းမင်း အန်ကယ်လ်ကို သနားမိတယ်။ အသက်ငယ်
ငယ်နဲ့ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတာကို စိတ်မကောင်းဘူး။
ရောဂါကလည်း နှလုံးရောဂါမို့ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ငြိမ်း
ငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိစေချင်မိတယ်။ အန်ကယ်လ်ရောဂါလည်း
ပျောက်စေချင်တယ်။ အန်ကယ်လ်ကို သနားလို့ပါ...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလိုရောဂါကြီး ဘယ်ဖြစ်စေချင်
ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ခုလည်း
အနားယူ ဆရာဝန်အမြဲပြု။ ဆေးသောက်နဲ့ စည်းကမ်းရှိရှိ
တာပဲ ကျန်းမာလာမှာပါ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်သွားနိုင်ပါဘူးနော်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မင်းမင်းရယ်...”

“မင်းမင်း စိတ်ပူလို့ပါ... အန်တီ မျက်နှာ ငြူစူပြီး တည်
တည် တင်းတင်းဖြစ်သွားတာ အန်ကယ်လ်လည်း ရိပ်မိပုံပဲ
မျက်နှာ မကောင်းဘူး။ သေတော့ သေချာပါတယ်။
အန်ကယ်လ်နား မင်းမင်းလာရင်ကို အန်တီက မကြိုက်တာ။
မင်းမင်း ပရက်ရှာတိုင်းပေးတာလည်း အန်တီမကြိုက်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူလည်း နေ့တိုင်းမတိုင်းဘူး”

“သူ့နားထဲ နားကြပ် မထည့်နိုင်လို့တဲ့”

“ဒါကြောင့် မင်းမင်း တာဝန်ယူ တိုင်းပေးချင်တာကို”

“မင်းမင်းရယ် စေတနာနဲ့ ကြင်နာဂရုစိုက်တာ ကောင်း
တော့ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်စရာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အကောင်းနဲ့ စေတနာထားပြုမှုတာ တစ်
ဖက်က နှစ်သက်ပုံမရရင်... မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွယ်... အနေသာ
ကြီးပဲ...”

“အဲလို အနေသာကြီးစိတ်ကို ထားလို့မရတာ...”

“ဪ... မမဝတ်ရည်က ဇနီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး
သူ့အပူဆုံး ဖြစ်တော့မပေါ့။ သူတောင်မှ လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့ကိစ္စ
ဆိုရင် ကိုယ်လည်းရှုလိုက်ပါ။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ လုပ်ပေး
ချင်ပေမဲ့ မမဝတ်ရည်က မလိုအပ်ဘူးထင်ရင် မလုပ်ရုံပဲ”
မမင်းဘုံက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

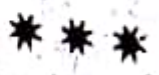
"မင်းမင်းကို မလိုလားတဲ့သဘော ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ သူပဲပြုစုချင် လုပ်ကိုင်ပေးချင်တာ မင်းမင်းက ဝင်လုပ်ပေးပေးနေတာမို့လို့ ကသိကအောက်ဖြစ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင်လည်း မင်းမင်းက ကင်းကင်းနေလိုက်ပေါ့ကွာ"

"ကိုဇေကလည်း မင်းမင်းက အန်ကယ်လ်ကိုမေတ္တာစေတနာထားလို့ ဥစ္စာ။ မင်းမင်းမှာ တစ်နေကုန်လည်း အားနေတာ... အန်ကယ်လ်ကို ပြုစုပေးရင်းအချိန်လည်း ဖြန်းလို့ရတယ်... ကုသိုလ်လည်းရတယ်"

"တချို့တလေ ကိစ္စမျိုးတွေကျတော့ သိပ်မသင့်တော်တာလည်း ရှိပြန်တယ် မင်းမင်းရဲ့ လောကကြီးမှာ ကိုယ်က အကောင်းလုပ်ရက်နဲ့ မသင့်ဘူး မတော်ဘူးဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုကိုကြီးရယ် မင်းမင်းရယ်က ခဲအိုနဲ့ ခယ်မတော်တယ်။ သိပ်ရင်းနှီးစည်းလုံးလွန်းပြန်လည်း မလိုသူက မေးငေါတယ် မင်းမင်းရဲ့"

"အို... အဲဒီ ခဲအိုခယ်မဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးတွေကို မှန်းတာ အန်တီဆီက ခကခက ကြားရပြီပါပြီ။ နားခါးတယ်"

မင်းမင်းက ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့် ပြောလိုက်၍ ဇေတုက ပခုံးကိုပို၍ တင်းတင်းပက်ထားလိုက်ရပါသည်။

အခန်း ၇

မကြာခင်မှာ ဦးလင်းနောင် သဘောတက်ဖို့ ထွက်ခွာပါသည်။ ဦးလင်းနောင်ကို လေဆိပ်သို့လိုက်ပို့သောနေ့က မနက်ခင်းစောစော ဇေတု၊ မမင်းဘုံနှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်ပါ လိုက်ပါကြပါသည်။ လေဆိပ်က အပြန်တွင် မမင်းဘုံသွယ်ချင်း ရီရီလွင်အိမ်၌ အလှူရှိ၍ မမင်းဘုံကို ဝင်ချထားခဲ့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်ပါလိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနောက်မှ ဇေတုသိရပါသည်။

ရီရီလွင်အိမ်၌ မင်းမင်းကို ချကက...

"မင်းမင်း ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ ကားလွတ်ရမလား"

အိမ်၌ ဒရိုင်ဘာနှင့် ကားတစ်စီး ရှိသေး၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်

ကပဲ မေးတာဖြစ်ပါသည်။

“မင်းမင်း ညနေလောက်မှ ပြန်လာမယ် အန်တီ မရှိလွှင့် တို့ကို ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်။ ကိုဇေ မရောက်ခင်ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့ မယ် အန်တီ”

“အေးအေး... ဒါဆို ပြီးရော”

ဇေတုနှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်ပြန်ထွက်လာကြပါသည်။ ကား မောင်းထွက်လာလာချင်းပင်...

“မမဝတ်ရည် ရုံးကိုလိုက်မှာလား”

“အင်း... လိုက်ခဲ့မယ် ရုံးမှာကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဘယ်ပိုရမလဲ မမဝတ်ရည် သွားမယ်ဆိုကို အရင်ပိုမယ်လေ...”

“ငါဘယ်မှ မသွားပါဘူး ကိုဇေရယ်။ မင်းနဲ့စကားပြော ဖို့လိုက်လာတာ ရုံးရောက်ရင် အဲဒီကပဲ ကားငှားပြန်လိုက်မယ်။ ရုံးကိုသာ သွားလိုက်”

ဇေတုသည် အံ့ဩကာ စိတ်ထဲလည်း လေးတေးတေး ဖြစ်သွားရပါသည်။ အိမ်မှာလည်း မပြောချင်၍ မင်းမင်းရှေ့ လည်း မပြောချင်၍ တကူးတက လိုက်လာတာမှန်း ရိပ်မိပြီပင်။ ရုံးကိုရောက်သည်အထိ တိတ်ဆိတ်နေကာ ဒေါ်ဝတ်ရည်က လည်း ဘာမှမပြော ဇေတုလည်း ဘာမှပြောဖြစ်။ ရုံးရောက်မှ ဇေတုစားပွဲတွင် ဒေါ်ဝတ်ရည်က လာတိုင်သည်။

“ဇေတု”

“ပြောပါ မမဝတ်ရည်... မင်းမင်းနဲ့ ပတ်သက်မယ်

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်း မပြောတော့ဘူး၊ မပြောပါ ဘူးလို့ အမြဲစိတ်ကူးပြီး မပြောဖြစ်တာ၊ ပြောဖို့ကြံစည်တာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့... မင်း မမဝတ်ရည်အပေါ် နားလည်မှုတော့ ရှိရလိမ့်မယ်... အနှစ်နှစ်ဆယ် အတူနေလာတဲ့အတွင်း မမရဲ့ စိတ်သဘောကို မင်း သိသင့်သလောက်သိမှာပါ ဇေတု...”

“သိပါတယ်... မမဝတ်ရည် ပြောစရာရှိတာပြောပါ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

“ငါ... စိတ်လည်း မပုပ်ခဲ့ဘူး... မလိုလားအပ်ဘဲနဲ့ လင်ယောက်ျားအပေါ် တရားလွန်... သဝန်မကြောင်ဘူး ဇေတု”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် သိပါတယ်...”

“မင်းမင်းဟာ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ မတတ်ဘူးကွယ်... မင်းနဲ့ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက သူ ရဲရဲတင်းတင်းရှိတာ၊ စွက်စွက် ဖက်ဖက် ရင်းရင်းနိုးနိုး ရှိတတ်တာတွေကို သိတော့ သိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာမယ်လို့ ကြိုမမြင်ခဲ့ဘူး။ မလို အပ်ဘဲ လိုတာထက် ပိုပြီးရင်းနိုးလွန်းတာဟာ အရောဝင်တဲ့ စွက်ဖက်တဲ့ သဘောကို ရောက်တယ်...”

“မင်းမင်း... ဘာလုပ်လဲ မမဝတ်ရည်...”

“ဘာလုပ်တယ်လို့ တခုတည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဒု လောက်ထိ... မမ ဖွင့်ပြောဖြစ်တဲ့ အချိန်ထိရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း အိုင်ဖွဲ့လာတဲ့ အဖြစ်တွေ အများကြီးပဲ၊ တဖြည်း

ဖြည်း တစ်ချည်းတစ်ချည်း အထပ်ထပ်သိပ်သည်းလာမှ ဒီအခြေ
အနေကို ရောက်တာ။ မမ မြို့သိပ်နေတာပါ။ ဒီလိုပြောတဲ့အခါ
မင်းနဲ့ မမအကြား အများကြီး နားလည်မှု လွဲနိုင်တယ်။ အဖု
အထစ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ မမ . . မင်းမင်းကို ချစ်ပါတယ်။ ခုထိ
လည်း ချစ်တာကတခြား။ ကြည့်မရတဲ့အဖြစ်က တခြားပဲ။
တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူ့ကို သမီးလေးလို ချစ်မိပြန်ရော၊ မျက်စိ
ထဲ မတော်တာတွေ့ရင် သိပ်စိတ်တိုမိပြန်ရော . . .”

“အခြေအနေက ဘယ်လောက်တောင် ဖြစ်နေလို့လဲ
မမဝတ်ရည် . . .”

“ငါပြောရင် . . . အရေးမကြီးလှပါဘူးလို့ မင်းထင်ချင်
ထင်မယ် ဇေတု။ နေ့စဉ်အမှု အဖြစ်အပျက်တွေကို မင်းမှ
မတွေ့ရ၊ မသိရဘဲ . . . မင်းမင်းဟာ ကိုဆွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ
ဒီအိမ်မှာ သူ တာဝန်အရှိဆုံး၊ သူပဲ အရေးပါဆုံးလို့ ထင်နေတဲ့
အဆင့်ရောက်နေပြီ . . .”

ဇေတု ငိုငိုသွားရပါသည်။

“ကိုဆွေ ဟင်းဆို သူ့စိစဉ်ရမှာ ဝင်ဝင်လုပ်ရာက ခုတော့
မမဝတ်ရည် စိစဉ်တာကို သူ သဘောမကျတဲ့ အဖြစ်တွေတဲ့
အဆင့်ရောက်လာပြီ။ ထမင်းစားရင် ကိုဆွေကို ခွဲကျွေး
မလောက် ပျာလာခတ်ပြုစုနေတယ်။ ဒါကို ညနေစာတွေမှာ
မင်း . . . မမြင်နိုင်ဘူး။ ရုံးပိတ်ရက်လည်း မင်း မမြင်နိုင်ဘူး။ မင်း
ပါနေတဲ့ ထမင်းပွဲကျတော့ မင်းကိုလည်း ဂရုစိုက်ရသေးတော့

ကိုဆွေကို သူပုံပြီး ပြုစုယူယရမိ မလောက်ဘူးပေါ့။ အရိုးတွင်
ပေး၊ ပန်းကန်ထဲက သူ့ပါ ယူမြည်းကြည့်၊ အို . . . ခွဲဖို့ပဲ ကျန်ပါ
တော့တယ်”

ဇေတု မျက်နှာပျက်ကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ငါ သွေးတိုင်းလို့ မရဘူး။ နားနာတယ် သူတိုင်းပေးတာ
ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . သူ့ဟာက လိုတာထက်
ပိုသွားတယ်။ သဲသဲလှုပ်လှုပ်လားတယ်။ ခြံထဲ အတင်းတွဲဆင်း
ခိုင်းလို့ ဆင်းခိုင်း။ စာဖတ်ရင်တောင် မျက်စိညောင်းပါတယ်
ဆိုပြီး သူယူဖတ်ပြရင်ပြ။ ဒါမှမဟုတ် စာအုပ်ကို ဆွဲသိမ်းပစ်တဲ့
အထိ ကုန်းတက်လာနေပြီ။ ဆရာဝန် လာကြည့်ချိန်ကိုလည်း
သူပဲ အရေးပါနေတယ်။ ဆရာဝန်ကို ဝင်မေး၊ ဆွေးနွေးပုံက
သူပဲ လူနာရှင်။ ငါက ဘေးက လိုသလောက်ပဲ ကူရမယ် သူ့လို
ပဲ။ ငါ ဆက်ပြောရမလား ဇေတု . . .”

“ရပါတယ် . . . ဆက်ပြောပါ . . .”

“ဆွယ်တာထိုးပေးတုန်းကလည်း ထိုးပေးပါ။ ပြီးရင်ပေး
ပေါ့ ရပါတယ်။ ခုတော့ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းက စွပ်ချမလိုလုပ်ပြီး
ကိုဆွေ သူ့ဟာသူ ဆွဲဝတ်လိုက်ပြန်တာ ရင်ပတ်ပေါ် အတွန်
ကလေးဖြေရ၊ လည်ပင်းဆွဲဆန်ရ။ ရင်ပတ်ကို သပ်ကာသပ်ကာ
နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးကပ်ကပ် ပလူးပလဲပုံ ပေါက်လွန်းတယ်
အခန်းထဲဝင်ချင်တိုင်း ပျတ်ခနဲဝင်လာတာကိုလည်း ပထမ
ဆုံးမသလို ပြောတယ်။ နောက် နည်းနည်းတင်းပြောတယ် . . .”

ဘူး။ သူ့အခန်းလို့ပဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာတာပဲ။ ဝင်တာမှ
 ငါရှိနေတုန်းတင် ဝင်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါမရှိဘဲ ကိုဆွေ တစ်
 ယောက်တည်း ရှိနေလည်း ဝင်တာပဲ။ ကိုဆွေ တစ်ယောက်
 တည်း အိပ်နေနေ၊ ဘာလုပ်နေနေ ဝင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
 သွေးဝင်တိုင်းရင်း၊ နေကောင်းလား မေးရင်း၊ ခုတင်စွန်းမှာ
 ထိုင်နေလိုက်တာ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း... ကိုဆွေက ခုတင်
 ပေါ် အိပ်လို့သူက ဘေးမှာ တင်ပလွဲထိုင်ပြီး နဖူးစမ်း၊ ရင်ဘတ်
 စမ်း မြင်ရတာ တော်ရဲ့လား။”

ဇေတုသည် ပူဂိုန်းလာသော မျက်နှာ၏ နဖူးစပ်၌
 စိုတက်လာသော ချွေးဥတို့ကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်ပစ်
 လိုက်ကာ မျက်လွှာချ၍သာ ငြိမ်နားထောင်နေပါသည်။

“ဟို တစ်နေ့က ကိုဆွေ နည်းနည်းမောပြီး နေ
 မကောင်းဖြစ်ဘယ်မဟုတ်လား။ နှစ်ရက်လောက် မထဘဲ
 ဒေါက်တာစောဝင်းက နေခိုင်းတော့ ရေမချိုးရတာနဲ့ ငါ
 ရေပတ်တိုက်ပေး ဖို့ ပြင်တယ်။ သူ့ပါ ဝင်ပါလာတယ်။
 ကြယ်သီးဝင်ဖြုတ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါအသေး နောက်တစ်ခု
 ထပ်ယူပြီး သူ့ပါဝင်သုတ်၊ အနားမှာ ငါရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...
 ကိုဆွေကို ဒီပုံဒီနည်း သူ မပြုစုသင့်ဘူး။ ခုတော့ ခုတင်ပေါ်
 ဟိုဘက်တစ်ယောက်၊ ဒီဘက်တစ်ယောက် ခြေဆုတ်လက်
 နယ် ပုံစံပင်နေတာပေါ့။ အေးမလားလို့ ပါ ကလေးစမ်း၊
 လည်ပင်းလေးစမ်း ငါလည်း ဒီလောက်တော့ သိပါသေးတယ်။”

သူနဲ့ ပြိုင်လှပြီး လုပ်နေရ သလို ဖြစ်နေပြီ။ ငါ မလုပ်လိုက်ရမှာ
 စိုးလို့ကို လှပြီးလုပ်ရမယ် အခြေအနေဖြစ်နေပြီ။ သူ့မျက်လုံး
 တွေ ကြည့်ရတာ ခုပဲ ကိုဆွေကို ကျုံးဖက်ပြီး ပွေ့ပိုက်ထား
 တော့ မလိုဘဲ...”

“တော်ပါတော့လား... မမဝတ်ရည်ရယ်...”

“ဒါ... ငါ တမင်လုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနေ့က
 ရေပတ်တိုက်ပေးတုန်း သူ့မျက်လုံးတွေကို ငါ ကြည့်မိတာ သိပ်
 ကြောက်သွားတယ်။ မပြောရင် ကောင်းမယ် စကားပါ။
 ဒါပေမဲ့... ငါလည်း ကြောက်လာလို့ မင်း... အားလုံးသိအောင်
 တမင်ပြောတာ၊ တကယ်ကိုပဲ ကိုဆွေကို ကျုံးဖက်ပြီး ပွေ့ပိုက်
 ပါချင်းအပ်ထားတော့မလို အကြည့်တွေ ငါ လုပ်ကြံ မပြောပါ
 ဘူး ဇေတုရယ်... တကယ်ပါ ငိုတော့မလိုဘဲ သူ့ခြေမကိုင်မီ၊
 လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေတာ၊ အတော်ကို ခံစားပူပန်နေတာ
 ဗျက်နှာမှာ အတိုင်းသာပဲ...”

အဲဒီနေ့က ကိုကိုကြီး နေမကောင်းသတင်းကို ဇေတုကို
 ပြန်ပြောပြနေရင်းပင် မျက်နှာလေး ညှိုးခိုက်နေတာကိုတော့
 ဇေတု ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတာ အမှန်ပင်။

“ငါမှာ ဈေးသွားရ၊ သာရေးနာရေး သွားရတာတွေရှိ
 တယ်။ ငါမရှိရင်လည်း အခန်းထဲ ဝင်တာပဲ။ ဒီလိုပဲ ခုတင်ဘေး
 ထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုဆွေ ဒရင်းဘက်ပေါ်ဆိုရင် သူ့ကကြမ်း
 ပေါ်ကပ်ထိုင်၊ သတင်းမေးပြီး ကြင်ကြင်နာနာကို ဂရုစိုက်နေ

တာပဲ။ ကြာလာတော့ ဒေါ်အေးစိန်တို့ အသန်းတို့လည်း မျက်ခိ
 စပါးမွေးစူးလာကြတယ်။ ငါ အပြင်က ပြန်လာရင် တိုင်ရာ
 လည်း မကျဘဲ ငါလည်း သိအောင် လှည့်ပတ်ပြောပြနေကြ
 တာ ငါဖြင့် မျက်နှာပူတယ်။ အလုပ်သမားတွေ ဂေ့မှာ ငါ
 အရေးမကြီးသလို နေပစေဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ လုပ်ပြပါတယ်။ ဒါမှ
 အားလုံး သိကွာရှိမှာ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲကတော့ ပူတာကျွမ်းနေ
 တယ်။ ငါပူတာ လင်ဇောကပ်ပြီး ပူတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။
 တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မတော်တရော် အဖြစ်ကြီးကြုံလာရင် တစ်
 သက်လုံး သိကွာ သမာဓိနဲ့ နေခဲ့တဲ့ တို့မိသားစု ဒုက္ခပါပဲဆိုပြီး
 ပူတာ ဇေတု.."

ပြောရင်းက ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် စိတ်လိုက်မာန်ပါခံစား
 ရသလို မျက်ရည်တွေ ဝဲလာပါသည်။

"နင်... ကြိုးစား နားထောင်ပေတော့၊ မင်းမင်း မျက်လုံး
 တွေဟာ ကိုဆွေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေပါမနေ
 ပြီ..."

"တော်ပါတော့ မမဝတ်ရည်..."

"အေး... ငါဒီလိုပြောတော့ ငါဆိုးသွားပြီမို့လား။"
 ကိုဆွေ့ကို သူကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေကို မင်းဂရုတစိုက် အကဲ
 ခတ်စေချင်တယ်။ ကိုဆွေ့အပေါ် သူတမြတ်တနိုး အရိပ်
 တကြည့်ကြည့် ကြည့်မဝ။ ရှုမဝ ဂရုစိုက်မဝ ဖြစ်နေတယ်။ သူ
 မျက်လုံးထဲက အရောင်တွေဟာ အပြင်ကို ဖိတ်ပြီ တော့

တောင် စီးကျလာမလိုဘဲ။ အကြည့်ထဲမှာ မေတ္တာတတ်တွေနဲ့
 တဖိတ်ဖိတ် လက်နေတယ်။ ငါ ပိုမပြောဘူးဆိုတာ မင်း
 တစ်ကြိမ်နဲ့တစ်ကြိမ် အကဲခတ်ကြည့်ရင် သိလိမ့်မယ်..."

ဇေတု စားပွဲပေါ် တတောင်ထောက်ကာ လက်ပဝါး
 ပေါ် ပါးနှစ်ဘက်မှောက်တင်၍ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက် လုပ်ထား
 သည်။ မျက်နှာပူခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့နှင့် ဇေတုမှာ မချိမဆန်
 ခံစားနေရပါသည်။ ဒီအထိတော့ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်ဦးမှာပါ
 ဟု ဖြေတွေးသော်လည်း မရ။ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်လို့ စိတ်က
 အလိုလို ယုံကြည်နေမိလေသည်။

"နင် သိပ်စိတ်ညစ်သွားလား ဇေတု..."

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ညစ်သွားတယ်"

"နင်ကိုလည်း သံနားအားနာပါရဲ့၊ သနားလို့ အားနာလို့
 ပဲ ခုထိ မပြောဖြစ်ခဲ့တာ။ မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရတယ်ဆိုတာ
 နားလည်ပေးစမ်းပါ ဇေတုရယ်..."

"သူ့... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ မမဝတ်ရည်"

"ပထမတော့ ရိုးရိုးဂရုစိုက်ပြုစုရာက တစ်နေ့တစ်နေ့
 သူ့မှာ မင်းနဲ့ တွေ့ရချိန်က နည်းပြီး ကိုဆွေ့နဲ့ မိလင်းက ခိုးချုပ်
 မြင်တွေ့နေရင်းက ကိုဆွေ့က ကျန်းလည်း မကျန်းမာဘူးဆိုပြီး
 ကရုဏာ အကြင်နာ ပိုသွားသလား... ဒါမှမဟုတ်..."

"ဒါမှမဟုတ် ဘာကျန်သေးလဲ မမဝတ်ရည်..."

"ဖြစ်နိုင်တာတွေ ငါက လုပ်ကြံ စဉ်းစားကြည့်တာပါ။"

မင်း ဘယ်လိုမှတော့ သဘောမထားနဲ့ သူကလေး ဦးနှောက်
လေးနဲ့ မင်းကတော့ မွေးစားညီ တကယ် အဓိကကျသူက..”

“ပွင့်ပွင့်ပဲ ပြောလိုက်ပါ မမဝတ်ရည်ရယ်။ ကိုဆွေက
သူဌေးအစစ်။ ကျွန်တော်က ရချင်မှလည်း ရမယ့်ကောင်မို့
ကိုဆွေကို...”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဇေတုရယ်...”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး... ဒီလိုဆိုရင် သူ့အစက ကျွန်တော့်
ကို ဘယ်လက်ခံမလဲ။ လက်မခံခင်ကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ
မွေးစားညီမှန်း သူသိသားပဲ...”

“ဪ... ပြောရခက်ပါလား ဇေတုရယ်။ ကိုဆွေကို
လည်း ဒီအတိုင်းကြီး သူ ဘယ်လိုချိန်မလဲ၊ မိန်းမငုတ်တုတ်နဲ့
ဟာ”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပြီးမှ ကိုဆွေကို နီးစပ်အောင်
ပြန်အရာဝင်တယ်ပေါ့...”

“စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး... မမလည်း လျှောက်တွေး
ကြည့်တာပေါ့ ဇေတုရယ်...”

“သူကကော ဆင်းရဲနေလို့လား။ ဦးလင်းနောင်က
ဒီလောက် ပိုက်ဆံရှာနိုင်တာ။ သူတို့ အခြေအနေကလည်း
တင့်တောင်းတင့်တယ်ပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း မေတ္တာစစ်ကြောင့်ပဲ ကိုဆွေကို ချစ်သွား
ပြီလို့ နင်ဆို မလား...”

ဇေတု မျက်နှာမှာ ရဲတွတ်သွားပါသည်။

“သူ့... ကိုဆွေကို သိပ်ချစ်နေတယ်။ ဒါကို ငါပြောရဲ
တယ်။ ငါ မိန်းမတစ်ယောက်... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်တဲ့
မျက်လုံးကို ငါ သိတယ်...”

ရင်ထဲက နာကျင်လှသော်လည်း ဇေတုသည် မမင်းဘုံ
ကို ရက်ရက်စက်စက်တော့ဖြင့် သဘောမထားနိုင်ပါတကား။
မမင်းဘုံကို သူ အင်မတန်ချစ်ပါသည်။ တပြတ်တနိုး ချစ်ပါ
သည်။

“မမဝတ်ရည် ပြောချင်တာ ပြီးပြီလားဗျာ...”

“အခုမှ အရေးကြီးဆုံး စမှာ...”

“ဗျာ...”

“ကိုဆွေလေ... ကိုဆွေဟာ ခုတလော မင်းမင်းကို
ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေတယ်...”

“ဗျာ... ကိုကိုကြီးက မဖြစ်နိုင်တာ မမဝတ်ရည်ရယ်”
ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အောင့်သက်သက်ကလေး မဲ့ရယ်
လိုက်ပါသည်။

“ငါပြောသမျှ ယုံဖို့ မဟုတ်ဘူး။ နင့်မျက်လုံးနဲ့ နင်
အကဲခတ်နိုင်တာပဲ ဇေတု။ ကိုဆွေဟာ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း
တစ်ခါတစ်ခါ မင်းမင်းကို စိုက်ကြည့်နေတာများ သတိနဲ့ လူနဲ့
မကပ်တော့ဘူးလားတောင် ထင်ရတယ်။ စိတ်ထဲ သတိရ
သလို ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပုံကလည်း အရင်လို

မဟုတ်ဘူး။ ထူးခြားတယ်။ မင်းမင်း ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတာကို အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ မိနစ် နှစ်ဆယ်တိတိ ငေးငိုင်ပြီး ကြည့်နေဖူးတယ်။

ဇေတုသည် ပေါင်တစ်ထောင်တူကြီး အောက်သို့သာ ခေါင်းကို ထိုးသွင်းလိုက်ချင်အောင် ဦးနှောက်ထဲ ညစ်နောက်ကျပ်ခဲသွားပါသည်။

“မင်းမင်းကို အဲသလို သူကြည့်နေရင် သူ့အကြည့်က ရိုဝေဆွေးမြေ့ နေတယ်။ မှန်တာပြောရရင် ငါ့ကိုတောင် ကိုဆွေ တစ်ကြိမ်မှ ဒီလို မကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး ဇေတု... ငါတို့ဟာ လူကြီးချင်းစပ်လို့ လူငယ်တွေလည်း တွေ့ဆုံကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ် လက်ခဲခဲ့တဲ့ လင်မယားပါ။ ရည်းစားဘဝ မရှိလိုက်ရဘူး။ ငါ... ကိုဆွေဆီက ဒီလိုအကြည့်မျိုး တစ်ကြိမ်မှ မရခဲ့ဖူးပါဘူး ဇေတုရယ်...”

ဇေတုသည် စိတ်ညစ်ရာမှ ဒေါသထွက်သလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလိုလည်း ဖြစ်လာပါသည်။ မမဝတ်ရည် ထင်တာတွေ ဟုတ်မဟုတ် သူ စောင့်တော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ဟုတ်ခဲ့သည်ရှိသော် သူ့ဘာဆက်လုပ်ရပါမည်နည်း။

မမဝတ်ရည်ရဲ့ စိတ်သဘောထား၊ ဉာဏ်ပညာတို့ကိုလည်း သူ့သိထားတာမို့ စောင့်ကြည့်လျှင်လည်း ဤအတိုင်းပဲ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဇေတုယုံကြည်နေမိပါသည်။ တော်ရုံ

သင်္ကာမကင်းမှု မျိုးကြောင့်တော့ မမဝတ်ရည် ဤမျှခဲစားနေမှာလည်းမဟုတ်။ သူ့ကိုလည်း လုံးလုံးဖွင့်ဟ အသိပေးမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

“မနေက ငါ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းရွေးလာတယ်... ငါ မညာပါဘူး။ ငါ ကြိမ်ပြောရဲပါတယ်။ ငါ အဲဒါ မင်းမင်းအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်လာတာ။ ဖွင့်မပြောသေးဘဲ ရုတ်တရက်ပေးမလိုပါ။ အဲဒါ အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ဘာမှမပြောသေးဘဲ ကိုဆွေကို လှလားကြည့်ပါဦးပဲ ကြည့်ခိုင်းမိတယ်... ကိုဆွေက လက်စွပ်ကိုကြည့်ပြီး မင်းမင်းကိုလည်း ဒီလိုပစ္စည်း တစ်ခုခု လုပ်ပေးလိုက်ပါဦးတဲ့။ ပြီးတော့ ဆေ့ဖ်ထဲက သူ့အမေ ဝတ်ခဲ့တဲ့ တစ်လုံးနားကပ်တစ်ရုံလောက်လည်း ကောင်မလေးကို ပေးလိုက်ပါတဲ့... တစ်ခါမှ ဒီလို မပေးရ၊ မဆင်ရသေးလို့ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့...”

ဇေတု သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ကာ မမဝတ်ရည်ကို ကြည့်သည်။

“ငါ စေတနာနဲ့ သူ့အတွက်လုပ်ခဲ့တာ။ စေတနာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေ အဲသလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ရှေ့ရှေ့က အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်တွေ့ပြီး ငါ့ရင်ထဲအောင့်သွားတယ်။ ငါ ခဲစားရတယ် ဇေတု... ငါ အဲဒီလက်စွပ်ကို အိမ်သာထဲ ပစ်ချပြီး ရေဆွဲချပစ်လိုက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားတယ် အဲဒီလောက်အထိပဲ... ငါ မင်းမင်းကို စေတနာရှိပေမဲ့ ကိုဆွေ

စေတနာပိုလာတာကို မကြိုက်ဘူး။ ဒီလို လက်ဝတ် ရတနာ
လဲက်ဆောင်ဝယ်ပေးတဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာလည်း သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။
ခု ဒီနောက်ပိုင်း ဆယ်ရက်လောက်အတွင်းမှာမှ ကိုဆွေ
အမှုအရာပြောင်းလာတာ၊ ဒီအရင်က မင်းမင်း ဘယ်လိုပဲ
နေနေ ကိုဆွေက အေးအေးပဲ။ အခု ကိုဆွေ ဘက်ကပါ
မူပြောင်းလာတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ငါ သူ့မိန်းမပါ။ သူ အရိပ်
အကဲ သိတယ်။ ဒီထက်ကြာလာရင် ဒီထက်ဆိုးပြီး ထူးခြား
လာမလားလို့ ငါ ကြောက်နေတယ် ဇေတု..."

"လုပ်လို့ရတာ တစ်ခု ရှိမယ်..."

"ဘာလဲ ဇေတု..."

"ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခွဲနေဖို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်..."

ဒေါ်ဝတ်ရည် ငိုငွားကာ...

"ငါ ဒီလို ပြောလိုက်လို့ ဆိုတာသိရင် ကိုဆွေ ငါ့ကို
စိတ်နာမှာ အမှန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမင်းကို သိပ်ချစ်တာ ငါ
သိတယ်... လက်ထပ်ခါနီးတုန်းကဆို ရည်းစားချင်းလည်း
မဟုတ်။ သိပ်မရင်းနှီးသေးတဲ့ ငါ့ကို ဇေတုကို မောင်အရင်းလို
ချစ်ရမယ်။ သူ့ညီအရင်းလိုပဲ ခေါင်းထဲ မှတ်ရမယ်ဆိုတာ
တစ်ချက်ကို တောင်းဆိုခဲ့တာ ဇေတုရဲ့..."

ဇေတုသည် ဤစကားကြောင့် ရင်ထဲဆွတ်ယှုံ ဝမ်းနည်း
သွားပါသည်။ ကိုကိုကြီး သူ့ကို ချစ်ရှာတာ သူ ခံစားသိရှိပါ
သည်။ ကိုကိုကြီးဟာ လူကြောင်းလူတော် တစ်ယောက်ပါပဲ။

ကိုကိုကြီးလို လူတစ်ယောက်ဟာ ဖောက်ပြန်ယုတ်မာသော
သတ္တမဲ့စိတ် ရှိလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ပါ။ ကိုကိုကြီးရဲ့ စိတ်များ
မမဝတ်ရည် ပြောသလိုပဲ ယိမ်းယိုင်သည်ဆိုလျှင် ဘယ်လို
တွန်းအားမျိုးကြောင့်နည်း။

"ပြီးတော့... နင်တို့ အိမ်ခွဲဆင်းသွားရုံနဲ့လဲ ဒီကိစ္စပြီးဆုံး
အေးဆေးသွားပါ့မလားလဲ တွက်ရမယ်။ ငါတို့အိမ်ကို လာခွင့်
မရှိတာ ကျနေတာပဲ... သူ တစ်ချိန်လုံး လာနေမှာ သေချာ
တယ်..."

ကိုယ်ခနီးသည်တစ်ယောက်ဟာ ဤမျှလောက်အထိ
စည်းကမ်းလွတ်နေတာ အမှန်ပဲလားရယ်လို့ ရှက်နိုးကြောင့်ကျ
စွာ ဇေတု ရင်နာရပါသည်။

ဇေတုနှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပြီး မကြာမီ
တစ်ရက်တွင် ဇေတု အိမ်ခွဲဆင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။
သူတို့ ဆွေးနွေးအပြီး ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည်အထိ သူ
တစ်စေ့တစ်စောင်း စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ဤရက်အတွင်း
ဦးမင်းဆွေလည်း သိပ်နေမကောင်း။ ဒါကြောင့် ဦးမင်းဆွေ
နေကောင်းအောင် စောင့်ရင်း သူ့အချိန်တွေကို ဆွဲခဲ့ရသည်။
ဦးမင်းဆွေ နေမကောင်းသည့်အတွက် မမင်းဘုံမှာ ပျာ

နေသည်။ ဦးမင်းဆွေ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း မမင်းဘုံ အနားမရှိ လျှင်ပင် ရှာဖွေသယောင် ဖြစ်နေတာအမှန်တည်း။ ဇေတုသည် လိုအပ်တာထက်ပင် ပိုပြီး အကဲခတ်ခွင့် ရခဲ့ပါသေးသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ပြောသမျှ၌ တစ်လုံးမျှ အပိုမပါ။ ဦးမင်းဆွေ မျက်ဝန်းများသည် မမင်းဘုံကိုကြည့်လျှင် ရိုဝေဝေ ငေးဝိုင်းဝိုင်း

စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရခက်သည့် ကူကယ်ရာမဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး ထူးဆန်းသည်မှာတော့ ဦးမင်းဆွေရဲ့ ထူးခြားဆန်းသစ်သည့် ဤမျက်ဝန်းကြည့်တို့ကို လက်ပူးလက်ကြပ် မြင်တွေ့နေရပါ လျက် ဇေတုရင်ထဲ၌ ဦးမင်းဆွေအပေါ် ဒေါသဖြစ်မရခြင်း တည်း။ အဖြစ်အပျက်ကို ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရတာကလွဲလျှင် သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်လို့။

ကိုကိုကြီးကို လေးစားချစ်ခင်လှသလို... မမင်းဘုံကို လည်း သူက ငုံ့ထားရမတတ်ချစ်ပါသည်။ ခွင့်လွှတ်လိုက်တဲ့ သဘောလည်းမဟုတ်။ ဘာရယ်လို့ ရေရေရာရာမဟုတ်ဘဲ ဇေတုသည် အန္တရာယ်ကို အေးအေးချမ်းချမ်း ကာကွယ်ရှောင် ရှားဖို့ ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် ဦးမင်းဆွေ ထူထောင်လာသော နေ့တစ်နေ့ ရဲ့ ညစာထမင်းဝိုင်းအပြီး ထမင်းဝိုင်း၌ပင် ငှက်ပျောသီး၊ ဓပျစ် သီးတို့ စားနေကြစဉ် ဇေတုသည် ကောက်ကာငင်ကာ စကားစ လိုက်သည်။

“ဪ... ပြောမလို့နဲ့ ခုထိ မပြောဖြစ်သေးဘူး...”

ကိုကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်ရည်ကို ပြောစရာရှိလို့... ဒီရက်က ကိုကိုကြီး လည်း သိပ်နေမကောင်းတာနဲ့ မပြောဖြစ်တာ”

“ဘာများလဲ ဇေတု...”

“ကျွန်တော်နဲ့ မင်းမင်း အိမ်ခွဲနေမလားလို့ပါ...”

ဇေတုက အားယူပြောချလိုက်သည်။

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ဦးမင်းဆွေနှင့် မမင်းဘုံထံမှ အံ့အားတသင့် အသံနှစ်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကတော့ ဇေတုကို ပျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇေတု... အားလုံး အဆင်ပြေသားနဲ့”

“အဆင်မပြေလို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီး... ကိုယ်အိမ် ထောင်နဲ့ကိုယ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ သီးသန့်နေတာ ပိုကောင်းသလား လို့ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ခါစကတည်းက ပြောဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှက်တရက်ခွဲထွက်သလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ အချိန်ဆိုင်းရင်းဆိုင်းရင်း နဲ့ ခုထိ ဖြစ်လာတာပါ...”

“မင်းမင်းလည်း ဘာမှ မသိရပါလား ကိုဇေ...”

မင်းမင်းအသံ သြသြလေးက ဇေတုစကားကို ခပ်လော လော ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... မင်းမင်းကို ကျွန်တော် မပြောမိသေး တာပါ။ ခွဲနေမယ်ဆိုရင် အိမ်လည်း ရှာဖွေနေစရာ မလိုပါဘူး။

မင်းမင်းတို့ အိမ်ကိုလည်း ခြံစောင့် မာလီကြီးနဲ့ပဲ ထားပြီး
ပစ်ထားရတဲ့ တူတူ အဲဒီမှာ နေလိုက်မလားလို့”

“အို. . ဒီတိုင်း ခြံစောင့်နဲ့ ထားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
ဘာမှ စိတ်မချစရာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုဇေ. . .”

“အဲဒီအိမ်ကို စိတ်မချလိုချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချ
ရတာသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့. . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်
အိမ်သက်သက်ကလေး ခွဲနေချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်လာလို့ စဉ်းစား
တာ”

“အို. . ကိုဇေကလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေနေလျက်
နဲ့ အပြောင်းအလဲ ရှာနေပြန်ပြီ။ ဒီအိမ်မှာ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီနဲ့
နေရတာ ပိုကြိုက်တယ်။ ဟိုမှာ သွားပြီး ခွဲမနေချင်ပါဘူး။
အလုပ်ရှုပ်ရုံ သက်သက်ပဲ. . .”

“အလုပ်ရှုပ်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး မင်းမင်းရယ်”

“ဒီမှာက အန်ကယ်ရော အန်တီပါ ခေါင်သူကြီး ရှိ
တယ်။ ဟိုမှာကျ ကိုယ်ပဲ ခေါင်သူကြီးလုပ်နေရမှာကြီး. . .”

“ဒီလိုပဲ ဟိုအိမ်မှာ မင်းမင်းတစ်လျှောက်လုံး ခေါင်သူ
ကြီးလုပ်ပြီး နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အခု ဒီမှာနေတော့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အန်ကယ်က
လည်း သိပ်ကျန်းမာရေး ပြည့်စုံတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုဇေရော
မင်းမင်းပါ ဒီမှာရှိတော့ ကူဖော်လောင်ဖက်လည်း ရတယ်။
အရေးရှိ တစ်အိမ်ထဲမှာ လူစုံလူညီရှိတော့ ပိုကောင်းတယ်.”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်ရည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မရှိလည်း
အလုပ်သမားက သုံးယောက်တောင်၊ ဒီရိုင်ဘာလည်း ရှိ
သေးတယ် မင်းမင်း. . .”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က. . . သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိသည်။
ဇေတု တစ်ယောက်ကလည်း မင်းမင်းသဘောတူညီချက်ရ
အောင် အရင်ဦးစွာ ကြိတ်ဆွေးနွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုညှိခိုင်း
ဆွေးနွေးခြင်း မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ပြောချတော့. . . ကောင်း
လေးက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေပြီလေ။ ကိုယ်လင်ကိုယ်မယား
နှစ်ကိုယ်ကြား အရင်နားချထားနှင့်ပြီးဖို့ ကောင်းသည်။

“ဇေတု. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကိုကိုကြီး. . .”

“ဒီမှာနေရတာ မင်းတို့အတွက် မလွတ်လပ်တာ ကျဉ်း
ကျွတ်တာများ ရှိနေလို့လား. . .”

“မရှိဘူး. . . အန်ကယ်. . . အလကား. . .”

မမင်းဘုံ အသံက ဦးစွာထွက်လာသည်။ ဇေတုသည်
ထမဆုံးအကြိမ် မမင်းဘုံကို စိတ်ကွက်ကာ ခပ်တံ့တံ့
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို
ပြင်လိုက်ပါသည်။

“မလွတ်လပ်တာ မရှိပါဘူး ကိုကိုကြီး၊ အဆင်ပြေပါ
တယ်။ အဆင်မပြေလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် စကားခံ
ဖို့ပြီပဲ။ ကျွန်တော်ကိုက သီးသန့်နေချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ပါ”

“တကယ်ပဲ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်မရှိတာ သေချာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကြီး...”

ဦးမင်းဆွေက ဝိုင်တွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ဝတ်ရည် ဘယ်လို သဘောရလဲ...”

ဒေါ်ဝတ်ရည် အငိုက်မိကာ လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဝတ်ရည် မပြောတတ်ဘူး ကိုဆွေ... သူတို့ ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါစေ...”

“ငါ သဘောကတော့ ဒီမှာပဲ နေမြဲတိုင်း ဆက်နေစေချင်တယ် ဇေတု... အိမ်ခွဲနေဖို့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းရှိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဘာမှ အကြောင်းမရှိလှရင် ဒီလိုပဲ နေကြတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိနေပြီးမှ ခွဲသွားကြမှာ မကောင်းပါဘူးကွာ...”

ကိုကိုကြီးထင်တော့သာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စည်းစည်းလုံးလုံး...။ တကယ်တမ်း မမဝတ်ရည်နှင့် ကျွန်တော်မှာ မဖော်ရွှင်နိုင်တော့ဘဲ စည်းလုံးမှုလည်း မကြာခင်ပျက်ပြားဖို့ ရှိနေပြီဆိုတာကို ကိုကိုကြီး မသိရော့လား။

“ဟုတ်တယ် မင်းမင်းလည်း ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်...”

ဇေတု မမင်ဘုံကို ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း... မင်းမင်းဟာ ကျွန်တော် ဇနီး။ ကျွန်တော်

နေဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ နေရာမှာ မင်းမင်း နေရမှာပဲ...”

ဇေတုအသံက ရုတ်တရက် ပြတ်တောင်းသွား၍ မမင်းဘုံသည် တအံ့တဩ မျက်နှာကလေး ငယ်သွားပါသည်။ သူ့အပေါ်... တစ်ကြိမ်မှ မျက်နှာညိုညိုနှင့် မဆက်ဆံဖူးသော ခင်ပွန်းသည်ကို ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများက အားငယ်ရိပ်သန်းသွားလေသည်။

“ဇေတု... မင်းမှာ တစ်ခုခုများ ရှိနေရော့လားကွာ...”

ရှိတာပေါ့... သိပ်ရှိတာပေါ့ ဟု အော်ပြောလိုက်ချင်ကာ ဇေတုသည် အားလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။ ကိုကိုကြီးရော မင်းမင်းပါ အသေအလဲ ခုခင်းဆန်ကြ၍ စိတ်ထဲပို၍ အောင့်သက်သက်ဖြစ်လာပါသည်။ မမင်းဘုံလက်ထဲမှ မမဝတ်ရည် ဝယ်လာသော စိန်လက်စွပ်နှင့် မမင်းဘုံနားထဲမှာ ကိုကိုကြီး ထုတ်ဆင်လိုက်သော စိန်တစ်လုံး နားကပ်ကို လျှပ်ခနဲ ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ ရင်ထဲဆို့ကျပ်လာသည်။

“ဝတ်ရည်... မင်း... ဘာမှလည်း ဝင်မပြောတော့ပါလား”

“ဘာပြောရမှန်း မသိလို့ပါ ကိုဆွေ...”

“ဝတ်ရည်နဲ့ ဇေတုနား တစ်ခုခု စိတ်အခန့်မသင့်တာ ရှိလားကွာ။ ဥပမာ အလုပ်ခွင်ထဲက ကိစ္စတို့၊ ဘာတို့၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆန္ဒနှစ်မျိုး ဖြစ်နေတာမျိုး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်နှစ်မျိုးဖြစ်နေတာမျိုးနဲ့ ညီမရတဲ့ ပြဿနာရှိရင် ဇေတု ဆုံးဖြတ်

ချက်နဲ့ ဆန္ဒကို ဦးစားပေးလိုက်ပါ ဝတ်ရည်ရယ်... ကိုယ်ရှေ့
တင်ပဲ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ အလုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး တာဝန်ယူ
ထားရတဲ့သူရဲ စိတ်ပင်ပန်းမှုဟာ မနည်းဘူး။ ကိုယ့်လက်ကိုယ်
ခြေ ဖြစ်ရမှလည်း ဒီအလုပ်ဟာ ခရီးတွင်တယ်... အဲ... ဒီကိစ္စ
မျိုး ရှိရင်တော့... ဝတ်ရည် လျှော့ပေးလိုက်ပါလို့ ကိုယ်မေတ္တာ
ရပ်ခံပါတယ်...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဦးမင်းဆွေဘက် မျက်စောင်းတစ်
ချက် ထိုးမိကာ...

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကိုဆွေ... ဇေတုနဲ့ ဝတ်ရည် ဘာ
ပြဿနာမှ မရှိဘူး... အလုပ်ကိစ္စလည်း ဝတ်ရည် ဘာတစ်ခုမှ
ဝင်မစွက်ဘူး... ဇေတု မနိုင်ရင်ကား ဖြစ်ရင် ကူပေးတာပဲ ရှိ
တယ်။ အတိအကျ သေသေချာချာလည်း ဇေတုလောက် နား
မလည်ဘူး။ ဆန္ဒချင်း မတူတာရှိဖို့ ဝေးရော... ဝတ်ရည် ဘာမှ
သိပ်နားလည်တာမှ မဟုတ်တာ။ တခြားကိစ္စလည်း အခန့်မသင့်
တာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟုတ်လား ဇေတု...”

“ကိုကိုကြီး ပူဝရာမဟုတ်တာ ပူနေတာပါ။ မမဝတ်ရည်
က... အစ်မလိုမက အမေလိုပါ ကျွန်တော် သဘောထားတဲ့သူ
ပါ။ မမဝတ်ရည်လည်း ဘာမှဝင်မပါဘူး... ဝင်ပါရင်လည်း
ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မမဝတ်ရည် ဆူလို့၊ ဆဲလို့လည်း
ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခု... ဘာဆို ဘာမှ ပြဿနာ

“ဒါဖြင့်... ငါ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါလား...”

“အကြောင်းပြချက် မရှိပါဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ
ပဲ ကိုကိုကြီးရယ်... သီးသန့်နေကြည့်ချင်တာ သက်သက်ပါ”
ဦးမင်းဆွေက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ကာ...

“အမှန်အတိုင်းတော့ ငါ သဘောမတူဘူးပေါ့ကွာ...
မင်းတို့လင်မယားက ကိုယ့်သားသမီးလို ဖြစ်နေတော့ နီးနီး
နားနားပဲ နေချင်တာပေါ့... ပြီးတော့ ငါ့ကျန်းမာရေးကလည်း
မကောင်းတော့ ပိုပြီး အတူနေချင်တာပေါ့... အရေးရှိရင် လူ
များတော့ အားကိုးပိုရှိတာပေါ့ကွာ... ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်တာက
တော့ မင်းတို့ သဘောပါ...”

ကျန်းမာရေးနှင့် ကိုင်ရိုက်လိုက်၍ ဇေတုမှာ လည်ပင်း
ကြီးလိမ်ကာ နှုတ်ဆိတ်သွားရပြန်ပါသည်။ ရုတ်တရက်
မင်းမင်းက...

“ကိုဇေ... မင်းမင်းတို့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေမှ ဖြစ်မယ်...
ဒီမှာပဲ ငနကြရအောင်ပါနော်...”

ဇေတု... မမင်းဘုံကို မျက်စောင်းကြီးနှင့် မကျေမနပ်
ကြည့်သည်။

“အန်ကယ်လ်ကျန်းမာရေးက တစ်ချက်... ပြီးတော့
မင်းမင်း ကျန်းမာရေးလည်း ရှိသေးတယ်”

လာပြန်ပြီရယ်လို့... ဒေါ်ဝတ်ရည်က မှန်တေတေလှမ်း
ကြည့်သည်။ အရေးထဲ သူက ဒီလောက်သွက်လက် ဖျတ်လတ်

မိုးပျံနေပြီး ဘာကျန်းမာရေး မကောင်းပြန်ဘူးလဲ။

“မင်းမင်း နေကောင်းသားပဲ...ကိုကိုကြီး တစ်ယောက်ကိုပဲ ထည့်တွက်ရမှာ...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဇေ...မင်းမင်းကိုလည်း ထည့်တွက်ရမှာ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ...”

“မင်းမင်းကလေး နောက်တွစ်ပတ် အန်ကယ်လ်မွေးနေကျမှ ကြေညာမလို့...”

အန်ကယ်လ်မွေးနေ့ကိုလည်း အမှတ်တပြု ရှိရပြန်သည်။ သို့သော် ဒါကိုထက် မမင်းဘုံ ကြေညာမည်ရှိတာကိုသာ ပိုစိတ်ဝင်စားကာ မမင်းဘုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

“မင်းမင်းမှာ...ကလေးရှိနေပြီ...”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

မမင်းဘုံ မျက်နှာလေးသည် ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ဇေတုကို မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ခုလို အခြေအနေ၌ပင် ဤမျက်နှာပေးကလေးကို ချစ်မဝလွန်းကာ ပါးကလေးကို မွှေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာလေသည်။ ဇေတုသည် ခုနက သောကတွေ၊ ဒေါသတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ကာ မမင်းဘုံကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကျေးဇူးတင် ကြည့်နှုတ်ပြီး နှစ်နှစ်နှစ်တောက်တောက် ကြောင်ကြည့်နေမိရာမှ...

“မင်းမင်း...တကယ်လား...”

ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ကာ မေးလိုက်မိပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်း...ကိုဇေ...ဖြည်းဖြည်း တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်...နုနုနယ်နယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည်သာ ခံစားချက် ကိုယ်ဘာသာမသိ တတ်တော့သော ခံစားချက်နှင့် မျက်ရည်ပင်လည်ချင်လာကာ

“တကယ်လား...မင်းမင်း”

“ဪ...ဘယ်သူမှလည်း မယုံကြတော့ပါလား။ တကယ်ပေါ့ အန်တီ...တကယ်ကို ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ သေချာပါတယ်...”

ဇေတုသည် ဟားခနဲ ပါးစပ်မှ လေပူတွေ မှတ်ထုတ်ကာ သူ့ရင်ကို ရှင်းအောင် လှုပ်လိုက်ရပါသည်။ စိတ်ညစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် သည်းလျှောက်အူလျှောက်ပျော်ရကာ လူကရွေးမလိုပင် ခံစားနေပြီ။ ကလေးလေး...မင်းမင်းမိုက်ထဲမှာ ကလေးလေးတို့ မ...မင်းကိုတောင်မှ သူက ကလေးလေးလို့ပင် ထင်နေသေးတာ...ခုတော့။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်...ငါတို့အိမ် ပိုစည်ကား

ဦးမယ်ဟေ့...”

ဦးမင်းဆွေက အားရဝမ်းသာ ကျူးရင်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တုန်တုန်ရိုရိုဖြစ်မလောက် ခံစားပျော်ရွှင်နေတာကို လှည့်ကြည့်ကာ ဒေါ်ဝတ်ရည် အံ့အားသင့်ရသည်။ ချက်

ချင်းပဲ ဝမ်းလည်းနည်းသွားခဲ့ပါသည်။ ကလေး မွေးမပေးနိုင်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အတော်ပင် သိမ်ငယ်သွားမိကာ မျက်ရည်လည်လာပြန်သည်။

ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံ ရင်သွေးရတာကိုပင် ဤမျှပျော်ရွှင်နေသော သူ့ယောက်ျားဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကလေးရလျှင် ဘယ်လောက်များ ပျော်ရှာလိုက်လိမ့်မလဲ။ ညားကာစ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က စစ်ဆေးကြည့်ကြတော့ အားနည်းချက်က ဒေါ်ဝတ်ရည်ထံမှာမှ ဦးမင်းဆွေ ဘယ်လိုပဲ ချော့ချော့ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုခဲ့မိသေးတာကို အမှတ်ရသည်။

သူ့ယောက်ျားကို ဤမျှပျော်စေသော အဖြစ်မျိုး သူမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ခုတော့ မမင်းဘုံကြောင့် သူ့ယောက်ျား ပျော်နေလိုက်တာ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ရင်ထဲ၌ ခံစားချက်တွေ အမျိုးစုံအောင် နှစ်နဲ့ပြစ်ခဲကာ အလုံးကြီးဆို့လာသလိုပင်။ တစ်ထိုင်တည်း၌ မမင်းဘုံကို မနာလိုသကဲ့သို့သော ဝန်တိုခံစားမှု တစ်ခုဟာလည်း သူ့နှလုံးသားကို ထိုးခွဲသလို ဝင်လာသည်။

“ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း ဇေတု... ကွန်ကရက် ကျလေးရှင်း သမီးရေ...”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ဦးမင်းဆွေက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပါးစပ်ကိုတောင်မှပင် စေ့လို့မရတော့။

“ကဲ...ကဲ...ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီက ပြောင်းခွင့် မရတော့ဘူး ဇေတုရေ... မင်းမင်းရဲ့ မိုက်ကို လူစုံတက်စုံ စောင့်ရှောက်

ရမယ်... ငါတို့ မျက်စိကွယ်ရာသွားနေခွင့်ကို မရှိတော့ဘူးနားလည်လား ဇေတု...”

“ဟုတ်ကဲ့ မပြောင်းတော့ပါဘူး ကိုကိုကြီးရာ... ဟိုမှာနှစ်ယောက်တည်း အလုပ်သမားနဲ့ နေရရင် ကျွန်တော်ရုံးသွားရမှာတောင် စိတ်မပြောင့်ဘဲနေမှာ...”

“ဒါပေါ့ကွာ... ဟားဟား...”

အားလုံးတသောသော ဆူညံရွှင်မြူးနေကာ ဤပွဲ၌ မမင်းဘုံ သရဖူဆောင်းလေပြီ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် နှုတ်ခမ်းစွန်း နှစ်ခုကို ကုပ်မကျအောင် မနည်းကွေးကော့ထားရသည်။

အာစဉ်း ၈

ဦးမင်းဆွေသည် အိပ်ခန်းကို ပတ်ထားသော ဝရန်တာ၌
ရုပ်ကာ ခြံထဲသို့ ငေးမောနေသည်။ ခြံထဲမှာ ဇေတုက မမင်းဘုံ
ကို တွဲ၍ လမ်းလျှောက်ပေးနေတာကို ဒေါ်ဝတ်ရည်သိသည်။
မမင်းဘုံကိုယ်ဝန်မှာ လအတော်ပင် ရလာခဲ့ပေပြီ။ ဗိုက်ဖုံးအကျို
ကလေးတွေ ဝတ်ဆင်နေရပြီ။ ဆုတောင်းကောင်းသော မမင်း
ဘုံကား ဗိုက်ဖုံးအကျိုအောက်၌ အလှလျော့မသွား။ ပို၍ပင်
တစ်မျိုးတိုး၍ လှနေသေးသည်။

ထိုလင်မယား ညနေစောင်းလမ်းလျှောက်နေတာကို

အဖြစ်ကို ဒေါ်ဝတ်ရည် မွန်းကြပ်ခါးသီးလှလေသည်။ မတွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်ပေ...။

မမင်းဘုံကို ဦးမင်းဆွေ လှမ်းကြည့်တာ မြင်တိုင်း လှစ်ခနဲတစ်ချက်တည်းပဲ ဖြစ်စေ၊ အကြာကြီးပဲ ကြည့်တာဖြစ်စေ၊ ဦးမင်းဆွေ ဘာတွေ့လိုက်မိသလဲ ဆိုတာကို အဖြေရတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းရှုပ်ပင်ပန်းခံ၍ ဒေါ်ဝတ်ရည် စဉ်းစားကြည့်မြဲဖြစ်သည်။ ခုလည်းပဲ စဉ်းစားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဘယ်လိုများ စဉ်းစားလို့ ရပါမည်နည်း။

စဉ်းစားမရလေ လူကမွန်းကြပ်ပင်ပန်း ဒေါသထွက်လေ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထိုင်ဖတ်နေရာမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ခနဲ ဘေးချကာ ဝရန်တာသို့ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမင်းဆွေအနီး ဝင်ရပ်လိုက်လျှင် ခြံထဲက ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံကို ရှင်းရှင်းကြီး စီးကာ မြင်နေရလေသည်။

လက်ချင်းတွဲထားကာ ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်နေကြသည်။ မမင်းဘုံ၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ဝမ်းမိုက်ပေါ် သူ့အလိုက်သင့်ကလေး တင်ထား၏။ ဤတွင် စုပုံပြည့်တင်းသော ညီညာပြေပြစ်သည့် မိုက်ဖောင်းဖောင်းကလေးက ထင်းထင်းပေါ်လွင်နေသည်။ ခါးလောက်ရှည်ပြီးသော ဆံပင်ကို မွေးဖွားခါနီး စိမ့်ချက်နှင့် ကျောလယ်လောက်မရောက်တရောက်ကလေး တိဖြတ်ချလိုက်၍ မမင်းဘုံမျက်နှာကလေးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ခါထက်ကပင်ပို၍ နုနယ်ငယ်ရွယ်သွားလေသည်။

လမ်းလျှောက်လျှင်ပျော့ပြောင်းသော ဆံပင်အုပ်အုပ်ကလေးက လှုပ်ယမ်းသွား၏။ ဆံပင်များအောက်မှ မျက်နှာလှလှကလေးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရပြီးနောက်မှပင် ပို၍ လှပနုငယ် ချောမွေ့လာသေးသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။ ဖြူနှစ်ကာ ဖိုပိန်ကင်းလွတ်သော မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကလေး၌ ဖြူကျဲသော သနပ်ခါးပါးကွက် ပါးပါးကြီးကြီးကိုသာ ကွက်ထားသည်။

ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘဲ အလကားနေရင်း ဤမျှလှပနိုင်သူကလေးထံ၌ ဇေတုလည်း ကျဆုံးနေရသည်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ခုထက်ထိတိုင် အချိုးမပြုပြင်သော မမင်းဘုံကို ဇေတု ဘာမှ သွန်သင် ပြုပြင်နိုင်ခြင်း မရှိ။ အရင်ကတည်းက မပြောရက်မဆိုရက်ရသည်အထဲ အာဝေဏီက ဒုက္ခကို လွယ်ပိုးထားရသော အချိန်၌ ပိုလို့ပင် မပြောဆိုရက်ပြန်ဘူးထင်သည်။

ရံဖန်ရံခါ သူ့ဇနီးရဲ့ အပြုအမူတို့အပေါ်၌ ဇေတု မျက်နှာမူနိမိုင်း ပျက်ယွင်းတတ်ပါသည်။ ဇေတု ရင်ထဲ မချိဆန်တာတော့ အမှန်ပင်။ သို့ပေမဲ့ ဇေတု လက်လျှော့ထားသည် ထင်ပါသည်။

အင်း... ဒေါ်ဝတ်ရည်လည်းပဲ လက်လျှော့သည် မဟုတ်စေကာမူ... ရံဖန်ရံခါ၌ မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ မချိတင်ကဲ ရင်နာရသေးသည်။ ဘယ်အချက်မှာ ထပြီးပေါက်ကွဲမည် မသိဘဲ မနှစ်ခြိုက်လှပါလျက် မြို့သိပ်အောင်အည်း လှီးလွှဲ၍

မြင်သော်လည်း မမြင်သကဲ့သို့ တွေ့သော်လည်း မတွေ့သကဲ့
သို့ နေရချေသည်။

ဦးမင်းဆွေအပေါ် မမင်းဘုံက အရိပ်တကြည်ကြည်။
မမင်းဘုံအပေါ်လည်း . . ဦးမင်းဆွေက အပြန်အလှန် အရိပ်
တကြည်ကြည် . . ။

“ဇေတုကလည်း သိပ်အားပုံမရဘူးကွ . . .”

ရုတ်တရက် ဦးမင်းဆွေထံမှ အဆက်အစပ်မရှိ စကား
သံထွက်လာ၍ ဒေါ်ဝတ်ရည်က မျက်ခုံးပင့်ကာ လှည့်ကြည့်
ရင်း . . ။

“ကိုဆွေ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ . . .”

“အပြင်လေး ဘာလေးထွက် လိုတာ ဝယ်ခြမ်းဖို့ပေါ့
ဝနေ၊ တနင်္ဂနွေတောင် သူ့မှာ စက်ရုံသွားနေရတာ၊ ညနေလေး
လမ်းအတူလျှောက်ပေးနိုင်ရုံထက် ပိုမအားဘူးကွာ . . .”

“ဘာတွေ ဝယ်ခြမ်းစေချင်လို့လဲ ကိုဆွေ . . .”

“အစုံပေါ့ . . . ကလေးပစ္စည်းလေးတွေရောပေါ့!”

“တချို့က အယူရှိတယ်ကိုဆွေ မမေ့ခင် ကလေး
ပစ္စည်း ကြိုမဝယ်ရဘူး၊ အနီးပိတ်တောင် နီးမှ ဝယ်ရတယ် . .
ပြီးရင် အနားမလုံးရဘူး . . .”

“ဟုတ်လား . . .”

“ကလေးပုခက်တို့၊ အကျီလေးတွေတို့၊ ပေါင်ဒါနီဘူး
အစုံပဲ ဝယ်ချင်စရာတွေ တွေတယ်။ ဝတ်ရည်လည်း ဝယ်ချင်ပါ

ဘယ် . . . ဒါပေမဲ့ . . . ကြိုမဝယ်ချင်တာနဲ့ မွေးမှပဲ ပြုပြီး ဝယ်ဖို့
နေရာတွေတော့ မှတ်ထားတယ် . . .”

ဒါဟာ အမှန်ပင်။ ကလေးပစ္စည်း ကြိုဝယ်လျှင် ကလေး
မှာ ဘာဖြစ်တာ၊ ညာဖြစ်တာ၊ ထိခိုက်တာ၊ တချို့က အယူရှိ
ကြ၍ ကိုယ်အယူမရှိသော်လည်း ဒေါ်ဝတ်ရည်က မဝယ်လို့။
ကိုယ်က စေတနာဗရပွ ဝယ်ထားမိသော်လည်း မတော်တဆ
ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျီးနင်းလိုက်မိတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလေသည်။

“လူကြီးအကျီတော့ ဝယ်လို့ ရပါတယ်ကွာ . . .”

“လူကြီး အကျီ . . .”

“ဗိုက်ဖုံးအကျီလေ . . မင်းမင်းဝတ်တာတွေ လိုက်ရင်
ဒီအဝါနု၊ ပန်းနုကလေးနစ်မျိုးပဲတွေ နေရတယ် . . .”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဦးမင်းဆွေကို တအံ့တဩ လှည့်
ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံမှ ရှိရဲ့လား မသိဘူး . . .”

“ဗိုက်ဖုံးအကျီကို ဘယ်သူက . . . ရင်ရင့်ရင့် ကြောင်
ကြောင်ကျားကျားကြီးတွေ ဝတ်လို့လဲ။ အဖြူ၊ အဝါနုနု၊ ပန်းနု
နုကလေးတွေပဲ ဝတ်ကြတာပဲ။ မင်းမင်းမှာ ဗိုက်ဖုံးအကျီတွေ
ရှိပါတယ်။ သူက ဒီနှစ်ရောင်ပဲ ကြိုက်လို့ ဒီနှစ်ရောင်ပဲ ဝယ်နေ
တော့ ပုံစံလေးတွေ ကွာပေမဲ့ ဒီအရောင်တွေပဲ မြင်နေရတာ
ပေါ့ . . .”

“ဒီတစ်ပတ်ထဲ ကိုယ်ကို ဒေါက်တာစောဝင်းက ဆေး

ခန်းကို ခေါ်ထားသေးတယ်မို့လား... အဲဒီစိကျီလည်း ပြန်ချိကံ
ချင်သေးလို့ ဆိုတာလေ... အဲဒီနေ့အပြင်ထွက်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ
ဈေးဝယ်ရအောင်လား ဝတ်ရည်... လူကြီးအကျီရော ကလေး
အကျီရောပေါ့... ကလေးအတွက်လည်း ဝယ်ပြီးရင် ဖွက်ထား
တာပေါ့ကွာ။ ဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်နေတာ မဝယ်ဘဲ မွေးတဲ့ထိ
အောင်နေရအောင်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး..."

ဆေးခန်းသွားရသည့်အခါတို့တွင် ဦးမင်းဆွေ ပင်ပန်း
မည်စိုး၍ ဟိုဟိုဒီဒီ ကိစ္စတွေနှင့် ဘယ်တော့မှ တွဲပြီး မသွား။
ဆေးခန်းကို သွားပြပြီးလျှင်အိမ်ပြန်၊ ဒါပဲလုပ်နေကျ ဖြစ်ပါ
လျက် ဆိုင်တကာဝင်ပြီး ကလေးအတွက်ရော မိုက်ဖုံးအကျီပါ
ဝယ်ချင်နေသည် ဦးမင်းဆွေကို ဒေါ်ဝတ်ရည် ဆတ်ဆတ်တုန်
အောင်ပင် ဒေါသဖြစ်သွားပါသည်။

ပြောချင်ထလောက်၊ ပြောတတ်သလောက်သာပြောရ
လျှင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဦးမင်းဆွေ ဟုတ်အတက်ခံရသွားနိုင်
၍ ဒါကိုင်းညွှာကာ အမြဲပင် မျှီချအောင်အည်းခဲ့ရသည်။
ရောဂါကို ထောက်ထားရ၍ ကိုယ်စိတ်ကိုယ် အမြဲလျှော့ခဲ့ရပါ
သည်။ အပြိုင်အဆိုင်ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်ကြရလျှင် ကိုယ်
ယောက်ျားရောဂါတိုးရုံပဲရယ်လို့ ကိုယ်ဘက်မှ အမြဲညွှာတွေး
ကာ မျှီသိပ်နေရသည်ဘဝသည် တစ်ဖက်သတ် နိုင်ထက်
စီးနင်းခံနေရပုံဆန်လှသည်တကား။

သို့သော် လုံးလုံးကြီး ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ နည်းနည်း
ကလေးတော့ မကြိုက်ကြောင်းပြချင်၍...

"သူ့မိုက်ဖုံးအကျီဝယ်ဖို့ ကိစ္စထိတော့ ကိုဆွေအပူ ပါ
ရော မလိုပါဘူး..."

လေသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ကို အေးအေးထား၍ ပြောလိုက်
ရပါသည်။

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဝတ်ရည်ရယ်။ အိမ်မှာ
မိခင်လောင်း တစ်ယောက်ရှိနေမှတော့ တစ်အိမ်လုံး ဝန်တာ
ပေါ့..."

"တာဆိုင်လို့ တစ်အိမ်လုံး ဝန်တာ ဖြစ်ရမှာလဲ...
ဝတ်ရည်လည်း လိုလေသေးမရှိ ဝယ်ခြိမ်းပေးနေတာပဲ။ သူ့ဟာ
နဲ့သူလည်း ကြုံသလိုဝယ်တာပဲ။ လိုဖို့ဝေးလို့ ပိုတောင် ပိုနေပါ
သေးတယ်... မိုက်ဖုံးအကျီများ အထည်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပါ
တယ်။ အဝါနဲ့ ပန်းနုရောင်နှစ်မျိုးတည်း သူ့ကြိုက်လို့ ဝယ်တာ
တော့ မတတ်နိုင်ဘူး..."

"ဝတ်ရည်... မင်း ဘာကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ..."

"ကိုဆွေ ဝင်ပါနေတာကိုပေါ့... ကိုဆွေအနေသာကြီး
ပဲ။ ခဲအိုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့
အတွက် မိုက်ဖုံးအကျီကို ကိုဆွေကိုယ်တိုင် ဆိုင်တိုင်ရာ ရောက်
သွားဝယ်ချင်စရာကို မလိုဘူး..."

ဦးမင်းဆွေက ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို မျက်ခုံးပင့်ကာ အံ့အား
တသင့် စိမ်းစိမ်းကြည့်နေပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မျက်နှာ

ကို အမူအရာမပျက် ကြိုးစားထားသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများ
ပါများက တဆတ်ဆတ်တုန် ခုန်နေကြလေသည်။

"ဝတ်ရည်..."

"..."

"မင်းမင်းကို အနေအထိုင်ရင်းနှီးတာတစ်ခုနဲ့ မင်း တော်
တော် စိတ်ဆိုးနေတယ် ထင်တယ်... တော်တော်ကို
အဆောက်အအုံကြီးနေပြီ ထင်တယ်... ကိုယ် ဝတ်ရည်ကို
တစ်သက်လုံး အဆင်ကြီးခဲ့တယ်။ သဘောကောင်းတတ် နား
လည်တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ တာဝန်ကျေတတ်လွန်းတဲ့
စေတနာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီ
အထင်ထဲမှာပဲ မင်းကို အမြဲရှိစေချင်တယ်။ ဝတ်ရည်ဟာ
သဘောထားသေးသိမ်သူလည်း မပ... ဘဲဘဲနဲ့ ဒါလေးကို ဘာ
ကြောင့် ဒီလောက် အညှိုးကြီးနေရသလဲကွယ်..."

သူ့စကားကြောင့်... ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ရှက်ရတော့မလို
ပင်။ အထင်ကြီးခံဘဝမှ လျော့ကျရတော့မလိုပင်။ ငါ အတော်
သေးသိမ်စိတ်ပုပ်နေမိပါရောလားရယ်လို့ နောင်တတွေပင် ရှိ
တော့မလို ဖြစ်နေသည်။

"ဒါလေး မဟုတ်ဘူး ကိုဆွေ... ဒါကြီး... ဒါကြီး"

"ဒါကြီးပဲ ထားပါ... မင်းမင်းရဲ့ အနေအထိုင်ရဲတင်း
ရင်းနှီးမှုဟာ မင်းကို မျက်စိနောက်စေတာကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကို
မှ အကျိုးမယုတ်စေပါဘူး"

သြ... ဒီလိုလား...။

ဦးမင်းဆွေကိုတော့ အကျိုးတောင် ရှိနေစေသလား
ရယ်လို့ မေးချလိုက်ချင်တာ လည်ချောင်းဝ၌ ဆိုနှင့်နေသည်။

"ဒီရဲတင်းရင်းနှီးမှုဟာ သူ့စိတ်ထဲက ကိုယ်တို့အပေါ်
ရင်းနှီးလွန်းအားကြီးမှုကြောင့်ပဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆန်နေတာတွေ
ဟာ သူ့အရင်းအချာသဘောထားနေလို့ပဲ။ နေတာထိုင်တာ
တစ်ခုကလွဲရင် မင်းမင်းမှာ ဘာမှလည်း အပြစ်ပြောစရာရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီ နေပုံ ထိုင်ပုံကြောင့်လည်း ဘယ်သူ့အကျိုးစီးပွား
ကိုမှ ဖျက်ဆီးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြင်နိုင်ရင်ကောင်းပေမဲ့
မပြင်နိုင်တော့ရင်လည်း ဘယ်သူ့ကို ဘာများ ထိခိုက်သွား
သလဲ။ မင်း ပစ်ထားလိုက်ပါလား ဝတ်ရည်... ဘာကြောင့်
တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ နင်းကန်ထွက်နေလဲ..."

"ကိုဆွေက မင်းမင်းအပေါ် ကြက်မွေးနဲ့ သပ်လှချည်
လား..."

"မဟုတ်ဘူးလေ... ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမထိခိုက်၊ ဘာမှ
မနစ်နာ အကျိုးမမဲ့စေတဲ့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို မေ့
ထားလိုက်ရင် မင်း စိတ်သက်သာမယ်မို့လား"

"မေ့ထားလို့ ရမလား။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြင်နေတွေ နေရ
တာ။ ဒီနေ့ဟာကို မေ့ပစ်ရင် မနက်ဖြန်ဟာ အသစ်ထပ်ဖြစ်လာ
တာပဲ။ အကျိုး မထိခိုက်ဘူးလို့ရော ဘယ်သူပြောသလဲ...
ဝတ်ရည်ကို ထိခိုက်တယ်။ ထိခိုက်နေတယ်... ရှင်းရှင်းပြော

မယ်။ ဝတ်ရည်ယောကျ်ားကို ခုလို ဟက်အရောဝင် ပလူးနေ
တာ မကြိုက်ဘူး... သိရဲလား။ အများကြီး ထိခိုက်တယ်”

“မင်းကွာ... ဝတ်ရည်ရာ... မင်း ဒီမျက်စိနောက်မှူလေး
ကို လျစ်လျူ ရှုလိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ...”

“မျက်စိတစ်ခုတင် နောက်တာ မဟုတ်ဘူးကိုဆွေ့ စိတ်
ကိုပါ လာနောက်နေတာ။ ဟောဒီရင်ထဲကိုပါ လာနောက်နေ
တာ။ ဝတ်ရည်ဘက်ကိုတော့ မျက်စိနောက်စရာကို လျစ်လျူ
လိုက်ပါလို့ နားချပြီး နောက်အောင်လုပ်တဲ့ သူ့ကို ဆင်ခြင်ဖို့
တော့ ဘာကြောင့်မပြောသလဲ။ ကိုဆွေ့ဟာက တစ်ဖက်
စောင်းနင်း ဆန်လှပါလား”

“ဪ... သူက ကိုယ်တို့အပေါ် အားကိုးမှီခိုရတဲ့သူ
ကွာ။ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ အပြစ်မပြောချင်လို့ပေါ့...”

“ဘာမဟုတ်တာ... ဟုတ်လား။ ဒါလား ဘာမဟုတ်
တာ... ဝတ်ရည် ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ ဟိုကိုတော့ အပြစ်
မပြောချင်ဘူး။ ဒီကိုတော့... အပြစ်ပြောချင်တယ်။ ကိုဆွေ့
သဘောထားတွေကို ယှဉ်ကြည့်ဦး...”

“ဘာယှဉ်ကြည့်စရာလို့လဲ... မင်းက ကိုယ်မိန်းမမို့
ကိုယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောသာလို့ ပြောနေတာပေါ့...”

“ဒီတော့ ကိုဆွေ့ မိန်းမ ဖြစ်ရတာ တစ်ဖက်စောင်းနင်း
အဖိခံရဖို့လို့ ပြစ်နေပြီပေါ့...”

“တော်ပါတော့ ဝတ်ရည် စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ တော်

ပါတော့ကွာ... ကိုယ်ဟာနဲ့ကိုယ် ဒီမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေ
နေတာ စိတ်ကြည်နူးနေတာလေးတောင် ပျောက်ပျက်ကုန်
တယ်... မင်းတို့မိန်းမတွေဟာ စိတ်အခန့်မသင့်တာ သေးသေး
ကလေးကို တယ်ပုံကြီးချဲ့ကြတာကိုး... မင်းခုလိုဖြစ်နေတာ
တွေကို နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ကို မင်းမင်းက ရိုးတယ်
သူ့နေတတ်သလို နေနေတာ...”

“မင်းမင်းက ရိုးတယ်... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး...”

“ဪ... ကိုဆွေ့က ဒီမသိတတ်တာကလေးကိုပဲ
အမှတ်ပေးနေတာကို ပေးမှာပေါ့။ ဟိုက မသိတတ်လေ...
ပလူးပလဲလုပ်လေ ကြိုက်လေကိုး...”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...”

“ဒီလိုပဲ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြောနေတာ။ ခုမှပဲ ရှင်သဘော
ပေါ် ဝ်သွားလား။ ရှင် ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား ကိုဆွေ့။
ဟိုက အန်ကယ်... အန်ကယ်နဲ့ ဖက်လဲတကင်းလုပ်တာကို ရှင်
ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား... ဒါကို ကြည့်မရတဲ့ မိန်းမကိုတော့
ရှင်မကျေနပ်ဘူးလေ...”

“ဝတ်ရည်... မင်း ပြောလေ ဆိုးလေပါလား... မင်း

ငါ့ကို ဒီလိုပြောဝံ့တယ်...”

“အို... ဘာဖြစ်လို့ မပြောဝံ့ရမှာလဲ... ဘယ်နှယ်နော်
ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်... တစ်အိမ်သားလုံး မျက်စိရှက်နေရတာ
ရှင် မသိဘူးလား...”

“ဟာ...မင်း...ငါ့ကို ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ပြောတယ်လေ...ပြောချင်တာမှ ကြာလှပြီ...
ရောဂါသည်မှီ မပြောတော့ပါဘူးဆိုပြီး မြို့သိပ်ကြိတ်ခဲလာရ
တာ ဟောဒီရင်ထဲမှာ တောင်လိုမောက်နေပြီ။ ယောက်ျားကို
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ထိတော့ အောင်မထားနိုင်ဘူး”

“ဝတ်ရည်...ဇေတုကြားသွားပါဦးမယ်ကွာ...မဟုတ်
က ဟုတ်ကလျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကြားသွားရင် ဘာမှ
မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာတွေသာ ပူကုန်ကြရမှာ။ မင်းကွာ အဝိပ္ပာယ်
မရှိ အရူးချီးပန်းစကားတွေ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ဘာတွေ
ကြောင့် သဝန်ထကြောင်နေရသလဲ ဟင်...”

ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ...တဲ့။ ငြောက်...သူကတော့
ဟိုအရွယ်ကလေးကို အကြင်နာပိုနေပြီ ဖြစ်လေတော့ ဒီလိုပဲ
ပြောထွက်ပြီပေါ့။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဝဲလျှံကျလာသော မျက်
ရည်တို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ရင်း...

“ဇေတု ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး။ ကြားရုံမက၊
ဒါတွေကို သူလည်းပဲ မြင်တွေ့နေရတဲ့သူပဲ။ ရှင်ကိုကြောက်လို
သာ မပြောရဲရှိရမယ်။ သူလည်း မြင်တွေ့ကြားသိပြီး မချိမဆန်
ဖြစ်နေမှာပဲ...”

“တော်...တော်...မင်း ဆက်မပြောတော့နဲ့ ငါ့ကို
ဒီကိစ္စလုံးဝလာမပြောနဲ့။ အခြေအမြစ်မရှိ မဟုတ်မဟတ်တွေ၊
ရိုးသားတဲ့သူတွေအဖို့ နစ်နာတယ်။ ငါလည်း နစ်နာတယ်။

မင်းမင်းလည်း နစ်နာတယ်။ ငါ မင်းမင်းကို သမီးလေးလို ချစ်
တာဆိုတာ မင်းကို အခါခါ ပြောပြီးပြီ။ ငါ့သူ့ကို သံယောဇဉ်
ကြီးတယ်။ ချစ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီး တစ်
ယောက်လိုကွ...”

“ရှင် သမီးတကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်
ကို သမီးလိုချစ်တယ်...ချစ်တယ် ပါးစပ်က အော်ပြီး ဘာမှ
သံယောဇဉ်ကြီးနေစရာကို မလိုဘူး။ ရှင်ပါးစပ်က ဘာပြော
ပြော...အဲဒါ ရှင်ညီမိန်းမ...ရှင်ညီ မိန်းမ...ရှင် မမေ့နဲ့...”

“မင်း...မင်းကွာ...”

ဦးမင်းဆွေသည် အကြိတ်ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာပျက်ကာ
ရုံမဲလာလျက် ဝရန်တာမှ ခွာလာသည်။ သူ့ရင်ဝကို သူလက်နှင့်
ဖိ၍ ခုတင်စွန်းသို့ အသာအယာတက်ကာ လဲလျောင်းလိုက်
လေသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မျက်ရည်တွေကို ခါးသီးစွာ
ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်ပြီး ခုတင်အနား စိုးရိမ်တကြီးလိုက်
ကပ်လာရသည်။ ရင်ထဲ၌ ဒေါသအထူအထည်ကဖြင့် မောက်
အုံဖွဲ့နေသော်လည်း လေသံကို လျှော့လိုက်ရကာ...

“ဘာဖြစ်လဲ...ဆေးသောက်မလား ကိုဆွေ...”

“မသောက်ဘူး...မသောက်ဘူး...ရတယ်...သွား”

“ရင်ထဲက ဘယ်လိုနေလဲ ကိုဆွေ...မောလာလို့လား”

“မင်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူးဆိုရင် ဆေးသောက်
လိုက်တာထက် အကျိုးရှိမယ် ဝတ်ရည်...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ရင်ထဲ အောင့်သက်နာကြည်းစွာ ကျန်နေသေးသော မကုန်နိုင်မခန်းနိုင် စကားတို့ကို မြဲချလိုက် ရပါသည်။

* * *

ဒေါ်ဝတ်ရည်၏ တူမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် မင်္ဂလာ ဆောင်ရှိသဖြင့် ဒေါ်ဝတ်ရည် ပြင်ဆင်ဝတ်စားနေရင်း ခု တလော ထူထောင်လာပြန်သော ခင်ပွန်းသည် ဦးမင်းဆွေကို မှန်ထဲတစ်ဆင့် ကြည့်သည်။

ကိုဆွေကိုပါ ခေါ်သွားရင် ကောင်းမလားရယ်လို့ တစ် ချက်တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဟိုတယ် ဒည့် ခံပွဲဖြစ်၍ စားပွဲတွင် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေရုံသာပင်။ ဘာမှ ပင်ပန်း ဖို့ အကြောင်းတော့မရှိ။ ယောက်ျားမို့ ခုပဲ အဝတ်အစား ကောက်လဲ လိုက်လိုဖြစ်သည်ပင်။

အင်း... မခေါ်တော့ပါဘူးလေ...။

ကိုယ်က ဆတ်ဆော့ကာ ခေါ်သွားမိပြီး မတော်တဆ ပင်ပန်းမှုနောက်သွားပြီး အိပ်ရာထဲပြန်လဲမှ ကိုယ်ပဲစိတ်ဆင်း ရဲနေရဦးမည်။ မမင်းဘုံ ကိုယ်ဝန်မှာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရဲဖန်ရဲခါ စိတ်လို့သလို ဒရိုင်ဘာနှင့် အပြင် ထွက်ရှေးဝယ်... သူငယ်ချင်းတွေအိမ်လယ် စသဖြင့် လုပ်နေ

ဆဲပဲမို့ မနေ့ကတော့ မမင်းဘုံမင်္ဂလာဆောင်လိုက်မလားဟု မေး ကြည့်သေးသည်။

မမင်းဘုံက မလိုက်တော့ဘူးဆိုသဖြင့် အတင်းအကြပ် ခေါ်လိုလည်း မသင့်ပါ။

“အသန်းရေ... လက်ဖွဲ့ကို ရက်ပင်ပေပါနဲ့ ထုတ်ပြီး ပလား”

အပေါ်ထပ်စကြိမ်ဘက်ထွက်၍ အောက်ထပ်သို့ ငဲ့ အော်လိုက်ပါသည်။

“မမင်းမင်း ထုတ်ပေးနေပါတယ်... မမ”

“မင်းမင်းထုတ်ပေးနေတယ် အန်တီ... ပြီးပါပြီ၊ စာရေး ကပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

နေရှင်နယ်လ်ရိုက်စ်ကွတ်ကာ အကြီးစားဖြစ်၍ စက္ကူ တစ်ရွက်နှင့် မလောက်ဘဲ ဆင်တူနောက်တစ်ရွက်နှင့် ပိုးရ သေးသည်။ အသန်းလုပ်ပုံ မသပ်ရပ်၍ မင်းမင်းအမြင်မတော် ဘဲ လုပ်ပေးနေသည် ထင်ပါသည်။ မမင်းဘုံမှာ ဤသို့အလှအပ အနုအရွှကလေးတွေ၌လည်း လက်ဖြစ်၍ မမင်းဘုံထုတ်ပေး နေသည်ဆိုသည်နှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ်ချသွားရပါသည်။

“ကဲ... ကိုဆွေ ဝတ်ရည်သွားတော့မယ်”

“အေး... အေး”

“ကိုဆွေ ကိုပါခေါ်ချင်တာ ဟိုကလည်း စုံတွဲတက်စေ ချင်တာ။ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ မခေါ်တော့တာ မခေါ်တာနဲ့ တန်

အောင်နားနားနေနေလည်း နေဦးနော်”

“အေးပါ...ဝတ်ရည်ရယ်”

“ထူထောင်နေတယ်ဆိုပြီး အပေါ်တက် အောက်ဆင်း ခြံထဲဆင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်မနေနဲ့ဦး”

“အေးပါကွာ...မင်းနယ်...ငါ့ကို ကလေးကျနေတာ ပဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ဒီလောက် ပိုမှာနေရတာ ကလေး ဆိုရင် တုတ်ပြပြီး ဟင်းခနဲတစ်ချက်ဟန်ခဲရဲ့ပဲ...”

ဦးမင်းဆွေက ထိုစကားကိုဖြင့် သဘောကျသလိုရယ် မောနေပါသေးသည်။ အပြီးသတ်ပဝါကိုထုတ်ခြုံကာ ဒေါ်ဝတ် ရည်အောက်ထပ်ဆင်းလာလျှင် မမင်းဘုံသည် ဧည့်ခန်းတွင် ကတ်ကြေး ဆယ်လိုတိပ်ပံ၊ ထုတ်ပိုးစက္ကူအလှ ဖြတ်စ၊ ညှပ်စ ပဲကြိုးစ၊ နေတွနှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချကာ အားရပါးရထုတ် ပိုးနေသော လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီးတွင် မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင် စာတန်းနှင့် ဦးမင်းဆွေ ဒေါ်ဝတ်ရည်အမည်ကို ထိုးထားသော စာရွက်ဖြူကို ကပ်လှုံပြီးသွားလေပြီ...။

“အတော်ပဲ အန်တီ...ပြီးပြီ”

မမင်းဘုံက လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီးကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ကာ ထိုင်နေရာမှထ၊ သည်။ အကြာကြီးထိုင်နေ ချိ ရုတ်တရက် ထံ၊ မရဘဲ စားပွဲစွန်းကိုအားပြုသော်လည်း စား ပွဲက မှန်ချပ်စားပွဲမို့ ရဲရဲအားမပြုရဲ။

“အသန်းရေ...မင်းမင်းကို ထူပါဦး”

အသန်းက မမင်းဘုံကို ချိုင်းမှ လာဆွဲထူမ၊ ပေးရသည်။

“အမလေးနော်...ထ၊ ရခက် ထိုင်ရခက်...တကယ်ပဲ”

မမင်းဘုံက ရှုံ့မဲ့ရေရွတ်လိုက်သည်။ လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီး သည် နှင်းဆီပွင့်အနီရဲတွေကြား ရွက်စိမ်းပုပ်တွေ ကြာညှပ်နေ သောအဆင် ကြော့စက္ကူ၊ စဖြစ်ကာ လေးဘက်လေးတန် လျှော် ဖဲကြိုးအစိမ်းတောက်တောက်နှင့် ပတ်ပြီး ထိပ်၌ ဖဲပွင့်ကြီးဖော် ပြီးမှ လျှော်ဖဲကြိုးစတွေ အခွေအခွေအလိပ်လိုက် တန်းလန်းချ ထားကာ လှပကြွရွနေပါသည်။

“မင်းမင်းတို့ကတော့ လက်ဖြစ်တယ်ဟေ့။ ဒီလက်ဖွဲ့ ထုပ်ကိုဖြင့် ဆွဲဖောက်ရမှာတောင် မဖောက်ရက်စရာဘဲ။ ကျေးဇူးပဲ မင်းမင်းရေ...အသန်းသွား...ကားပေါ်သယ်သွား ချည်။ ဒရိုင်ဘာ ကိုလှ ရှေ့ရောက်ပလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

အသန်းက ကားဆီကို အထုပ်ကြီးသယ်ပို့သည်။ မမင်း ဘုံသည် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို အားပါးတရကလေးကြည့်ကာ...

“အန်တီကသိပ်လှတာပဲ အသက်လေးဆယ်လို့ ဘယ် လို့ ပြောပြောမယုံရဘူး...တကယ်ပဲ။ မင်းမင်းတော့ အသက် လေးဆယ်ကျရင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဝမယ် ထင်တယ်။ ခုတောင် ဝချင်နေပြီ”

“ဒါတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိတော့လှလည်း ပြည်လာတာပေါ့

"မဟုတ်ဘူး... အန်တီက ကိုယ်လုံးကို မပျက်တာ။
ကလေးမမွေးရလို့ ထင်တယ်နော်"

နောက်ဆက်တွဲ စကားကတော့ မွေးချင်ပါလျက် မွေး
ခွင့်မရခဲ့သော ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို အနည်းငယ်အရှိက်ထိ စိတ်
ဆင်းရဲသွားစေပါသေးသည်။

"ဟုတ်မှာပေါ့ကွယ်"

"သိပ်ကိုလှတာပဲ... ချိတ်နဲ့လည်း အန်တီနဲ့ သိပ်လိုက်
တာပဲ"

"ကဲပါ... တော်ပါအေ... မြောက်စရာမရှိ အိမ်သားထဲ
က လှည့်ပတ်ရှာ မြောက်နေပြန်ပါပြီ"

မမင်းဘုံသည် ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်မောကျန်ရစ်
ခဲ့ပါသည်။ ရယ်နေရင်းကပဲ အန်တီကားထွက်သွားချိန်လောက်
တွင်ပင် မမင်းဘုံမျက်နှာကလေးက နည်းနည်းရှုံ့မဲ့သွားရပါ
သည်။ တံခါးပိတ်ကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသော အသန်းက...

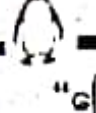
"မမင်းမင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တမျိုးကြီးပဲ... မင်းမင်းမိုက်ထဲက... နည်းနည်းမှာ
သလိုပဲ"

"ဟင်... မမင်းမင်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ"

"ဪ... နာပါတယ်ဆိုမှ မဖြစ်နိုင်တာတဲ့"

"ခြောက်လထဲရှိသေးတာကို..."

"ခြောက်လရှိရှိ... ခြောက်ရက်ရှိရှိပေါ့။ မွေးချင်ပြီလို့
ပြောတာမှမဟုတ်တာ နာတာကိုပြောတာကို..."

မမင်းဘုံက အနီးဆုံးကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ချ
လိုက်ပါသည်။

"ဒေါ်အေးစိန်ရော"

"နောက်ဖေးမှာ... မမင်းမင်း"

"ခဏခေါ်ပေးစမ်းပါ... အသန်းရယ်"

အသန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ နောက်ဖေးဝင်သွားပြီး
မကြာခင် နောက်မှာ ဒေါ်အေးစိန်လိုက်ပါ၍ ပြန်ထွက်လာကြ
ပါသည်။

"ဒေါ်အေးစိန်ရေ..."

"ဘာလဲ... မင်းမင်း"

"မိုက်ထဲက နည်းနည်းနာသလိုပဲ။ ခြောက်လလောက်
မှာ မိုက်နာတတ်လား"

ဒေါ်အေးစိန် မျက်ခုံးကြီးပင့်သွားကာ...

"အိုး... ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ မင်းမင်းရယ်။ ကျုပ်မှ
မိုက်မပူဖူးဘဲ"

ဒေါ်အေးစိန်မှာ အပျိုကြီးတစ်ယောက်မို့ မင်းမင်း
အမေးကို ကျွဲမြီးတိုစိတ်ကောက်သွားပုံပင် မမင်းဘုံမှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့
ကလေးနှင့်ပင် ရယ်မိကာ...

"ဒေါ်အေးစိန်ရယ်... မိုက်နာပူဖောင်းထင်လို့ မေးတာ"

မဟုတ်ရပါဘူး။ လူကြီးဆိုတော့ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတပိုများ
မယ်ထင်ပြီး မေးကြည့်တာပါ”

“နာတတ်တယ် မကြားဖူးပါဘူး။ ကျုပ်သိသလောက်
တော့ ပုံမှန်က မွေးဖွားခါနီးကျမှပဲ နာရမှာပေါ့”

“အမလေး...နည်းနည်းတောင်ပိုပြီး ထိုးနာလာတယ်”
မင်းမင်းမျက်နှာလေးရှုံ့တွ သွားပြန်၍ ဘေးမှ ဒေါ်အေး
စိန်နှင့် အသန်းမှာ ရောနှောရှုံ့မိကာ...

“ဟုတ်ရဲ့လား မင်းမင်းရယ်...အိမ်သာများတက်ချင်
သလား”

“ဒေါ်အေးစိန်ကလည်းလေ မဟုတ်ပါဘူး...ဆီးစပ်
ဘယ်ဘက်နားကနာတာ ဒေါ်အေးစိန်ရဲ့”

“ဟင်...အဲဒီ ဘယ်ဘက်က သားအိမ်ရှိတာမို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြည့်လုပ်ပါဦး မင်းမင်းရယ်။ အိမ်မလည်း နားလည်
တဲ့သူ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ခေါ်မလား...”

“ဘယ်သူခေါ်ရမလဲ...မင်းမင်းရဲ့အိုကျိကလည်း အိမ်
လိုက်ကြည့်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဆေးခန်းသွားမလား”

“အင်...သွားရင်ကောင်းမလားတော့ မသိဘူး။ ဒီ
အချိန်တော့ သူဆေးခန်းထိုင်ပါပြီ။ ပြနေကျဆေးခန်းမှာ ဒီ
အချိန်မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ဘယ်အချိန် ဘယ်ဆေးခန်းလဲတော့

မင်းမင်းမှာ အချိန်ဇယားရှိတယ်...”

“ဒါဖြင့် သွားမလား...မမ မသွားခင်ကတော့ မနာဘူး
တော်...”

“ဩ...ဒေါ်အေးစိန်ကလည်း နာရမယ်အချိန်ကို
ကိုယ်သတ်မှတ်တာကျလို့...အသန်းရေ ကိုစေ့ရုံးကို ဖုန်း
ဆက်ပေးစမ်းပါ။ ကိုစေ့များ ပြန်လာနိုင်မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အသန်းက ဖုန်းကို အပြေးအလွှားသွားဆက်ပါသည်။

“မမင်းမင်း...ကိုစေ့ရုံးမှာ မရှိဘူးတဲ့။ လွိုင်သာယာစက်
ရုံသွားတယ်တဲ့”

“ကဲ...ဒါဖြင့်စက်ရုံဆက်စမ်းပါဦး အသန်းရယ် နည်း
နည်းတောင်ပိုနာလာပြီ။ ဒုက္ခပဲ...ကြောက်လိုက်တာ
ဒေါ်အေးစိန်ရယ်”

ဒီလိုတော့လည်း ဒေါ်အေးစိန်မှာ သူ့မျက်စိနောက်
မနှစ်မြို့လှသူ မမင်းဘုံအတွက် စိုးရိမ်တကြီးမျက်လုံး မျက်ဆန်
ပြူးရပါသည်။ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်ရပါသည်။ သူတို့
မှာ အတွေ့အကြုံက ကိုယ်တိုင်လည်းမရှိ။ ဒီအိမ်ရောက်ပြီး
သော နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းမှာလည်း အိမ်တွင်ကိုယ်ဝန်
ဆောင်သော်လည်းကောင်း။ ကလေးမွေးဖွားမှုသော်လည်း
ကောင်း မရှိခဲ့၍ နားမလည် ပါးမလည်ရှိလှပါသည်။
“မမင်းမင်းရယ်...စက်ရုံမှာလည်း ကိုစေ့မရှိတော့ဘူး

ပြန်သွားတာကြာပြီတဲ့။ ကြည့်ရတာ ရုံးကိုပဲ ပြန်နေတုန်းလမ်းပေါ်လား။ တခြားတစ်နေရာရာ ဝင်သလားပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ...အား...နာလာပြန်ပြီ။ မဖြစ်ဘူး ဒေါ်အေးစိန် ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ်။ ကားငှားရတော့မှာဘဲ...အသန်းကားထွက်ငှားချည်ပါ။ ဘယ်တွေ့တာတွေ ပြောမနေနဲ့ ငှားသာငှားခဲ့။ ဒေါ်အေးစိန်ရယ် မရှိမသေ မင်းမင်းရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်တိုလက်ကိုင်ပဝါတို့ အပေါ်တက်ယူပေးပါဦး”

“မင်းမင်း ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာတုန်း”

“အသန်းနဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား။ အသန်းက အထူ အအ၊ ကျွပ်လည်းမထူးပါဘူး။ ဆေးခန်းတွေ့တာတွေ လိုက်ဖူး ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲပါ...ဒေါ်အေးစိန်ရယ် ကြည့်လုပ်ရမှာပေါ့။ တွဲဖော်ရရင်တော်ပါပြီ။ သွားပါ...မင်းမင်းပိုက်ဆံအိတ်ရယ် စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးစာအုပ်ရယ်...လက်ကိုင်ပဝါရယ်...သွားယူချည်ပါ။ အသန်းတောင် ကားသွားငှားနေပြီ”

“အေးပါ...အေး...အေး”

ဒေါ်အေးစိန်က အိမ်ပေါ်ထပ်ကို အပြေးအလွှားတက်ကာ မမင်းဘုံတို့အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး လိုအပ်တာတွေယူပါသည်။ အခန်းထဲက ပြန်အထွက်ဦးမင်းဆွေတို့အခန်းဝ၌ ဦးမင်းဆွေရပ်နေတာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေသည်။

“ဒေါ်အေးစိန်... ပျာပျာ ပျာပျာနဲ့ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

“ဟို...ဟို...မင်းမင်း မိုက်နာလို့ ဆရာ...”

“မင်းမင်း မိုက်နာလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဘယ်လိုနာတာလဲ...”

“မသိဘူးဆရာ... အိမ်သာဝင်ချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...မင်းမင်းကိုယ်ဝန်က ခြောက်လမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်နာလာသလဲ ဒုက္ခပဲ။ ဒါအရေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်လာမပြောသလဲ”

“ဆရာက နေသိပ်မကောင်းလို့ မင်းမင်းကလည်း ပြောဖို့ မမှာလို့ပါ”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော့်ပြောရမှာပေါ့။ ဇေတုကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သေးလား”

“ဆက်တယ်ဆရာ...ရုံးကို ဆက်တော့ စက်ရုံမှာဆိုလို့ စက်ရုံကို ဆက်တော့ ပြန်သွားပြီတဲ့။ တစ်နေရာရာဝင်နေသလားမသိဘူး။ ဆက်ထွယ်လို့ မရဘူး...”

“ဒုက္ခပါလား။ ကဲ...လာ...လာ”

ဦးမင်းဆွေသည် ဒေါ်အေးစိန်နှင့်အတူ လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းချလာသည်။ ညှော်ခန်းထဲ၌ မမင်းဘုံသည် မျက်နှာလေး ခပ်နူး ခပ်နူး နှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ဪ... ဒေါ်အေးစိန်က အန်ကယ်ကို ဘာကြောင့် သွား ပြောလိုက်ရတာလဲ”

“မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မင်းမင်း။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာ - မဟုတ်တာ။ အန်ကယ်မေးလို့ပြောရတာပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ သမီး သိပ်နာသလား”

“မခံရပ်နိုင်အောင် မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်... နည်းနည်းနာရာက နည်းနည်းတိုးလာလို့ စိတ်ပူလို့ပါ။ ဆေးခန်းသွား မလို့... အသန်းနဲ့ သွားလိုက်မယ် အန်ကယ်...”

“နေဦး... မဖြစ်သေးပါဘူး။ အသန်းက ဘာနားလည် လို့လဲ။ လူစိမ်းတွေ ရင်တောင် စကားဟဟမပြောတတ် ဆေးခန်းတွေ ဘာတွေလည်း ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်။ မင်းမင်းက ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေမှကောင်းမှာ မဖြစ်ပါဘူး... အန်ကယ်လိုက်ခဲ့ လိုက်မယ်”

“အို... အန်ကယ်မလိုက်ပါနဲ့... မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ။ ဇေတုလည်း မရှိ... ဝတ်ရည်လည်း မရှိတဲ့ဟာ အန်ကယ်လိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အို... အန်ကယ်က သိပ်နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲ...”

“ဟုတ်သားပဲ ဆရာရယ်”

“နေကောင်းပါတယ်... အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ လူမဟာမှ မဟုတ်ဘဲ... တစ်ခုခုလိုအပ်တယ်ဆိုရင် လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့ အသန်း”

က ဘာမှ မတတ်။ ဟော... ဘယ်ကကားဝင်လာသလဲ...”

ဒေါ်အေးစိန်က ပြေးကြည့်ကာ...

“အသန်းကားငှားတာရောက်လာပြီ...”

“ကဲ... ဒေါ်အေးစိန်တွဲ... တစ်ဖက်က၊ အသန်းရော ကျွန်တော်ရော လိုက်သွားမယ်။ ဇေတုနဲ့ ဝတ်ရည်တစ်ယောက် ယောက်ပြန်လာရင် အကျိုးအကြောင်းပြော... ဘယ်ဆေးခန်းလဲ မင်းမင်း”

မင်းမင်းက အခုသွားမည့် ဆေးခန်းအမည်နှင့် နေရာကို ဒေါ်အေးစိန်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ထူထူပူပူနှင့် ဒေါ်အေးစိန် တစ်ဖက် ဦးမင်းဆွေတစ်ဖက်တွဲကာ မမင်းဘုံကို ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကားထွက်သွားမှ ဒေါ်အေးစိန် ထူပူနေ တာလည်း ပျောက်သွားသည်။ အထူပူပျောက်မှပင် သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာပါသည်။

အင်း... ဦးမင်းဆွေတစ်ယောက်လည်း ပျာပျာသလဲ ထ,ကောက်လိုက်သွားလိုက်တာ... ဒေါ်ဝတ်ရည်ပြန်လာလျှင် တော့ သွေးငယ်ထိပ်ဆောင်ဦးတော့မှာပဲ။ ခုတလောတွင် ဒေါ်ဝတ်ရည်ဟာ ဦးမင်းဆွေနှင့် မမင်းဘုံအပေါ် ပို၍ ပို၍ ဒေါက်ထောက်ကြည့်ရှုလာတာ ဒေါ်အေးစိန်သတိပြုမိပါ သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လင်မယားနှစ်ယောက် အခြေအတင် စကားဆိုရသံ သဲသဲကိုပင် စောင်းပါးရိပ်ခြည် ကြားခဲ့ရဖူးပါ

သည်။ အင်း... ဦးမင်းဆွေကလည်း ဦးမင်းဆွေ။ မမင်းဘဲ နှလုံး
ဖြစ်တာအတွက် မျက်နှာပျက်နေလိုက်တာ ဖြူဖွေးလို့ပင်နေ
သည်။ သို့ပေမဲ့လည်း သူ့လိုက်ပါသွားသော အကြောင်းပြချက်
ကလည်း မှန်နေပြန်သည်။

မတော်တဆ ဆေးရုံတင်ရမည် ပြုရမည်ဆိုလျှင်ပင်
အသန်းဟာ ဘာစီစဉ်တတ်မလဲ။ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့တောင်
ဖုန်းရှာတတ်မှာမဟုတ်။ အိမ်ပြန်လာဖို့ဆိုရင်လည်း တစ်
ယောက်တည်း အငှားကား မစီးရဲဘူးလို့ ငြင်းမှာသေချာသည်။
ဒါကြောင့် နားလည်နှံ့စပ်သော ဦးမင်းဆွေပါသွားတာဟာ
သင့်တော်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း နားနားနေနေ နေစေချင်လွန်းလို့ သူ
မိန်းမက အိမ်မှာချန်ရစ်သွားတာ။ မဟုတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ကို
နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ချင်မှာပေါ့။ နားရအောင်
ထားခဲ့ကာမှ မနားရဘဲ မမင်းဘဲရဲမိုက်ကို အစောင့်ရှောက်
လိုက်သွားရသည်ဆိုလျှင် ဒေါ်ဝတ်ရည်ဘယ်လောက်အသည်း
ယား ပေလိမ့်မလဲ။

ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်တွေးနေသော ဒေါ်အေး
စိန်သည် မမင်းဘဲပြောပြခဲ့သည့် ဆေးခန်းအမည်ကို မေ့မှန်း
မသိ မေ့လျော့သွားလေပြီ။ အိမ်ကို ဇေတုအရင်ပြန်ရောက်လာ
ပါသည်။ ဇေတုပြန်ရောက်သည့်အခါ အဖြစ်အပျက်ကို ပြော
ပြပြီးသော် ဆေးခန်းအမည်ကို မေ့နေပြီဆိုတာ သတိပြုမိ
သည်။

“မောင်ဇေ... မင်းမင်းတို့သွားတဲ့ ဆေးခန်း ကျုပ်မေ့နေ
ပြီတော့”

ချက်ချင်းပြန်ထွက်ကာ လိုက်ဖို့ပြင်နေသော ဇေတုက
“ကျွန်တော်သိပါတယ်... ဆာကူရာပါ”

“ဆာကူရာက ခါတိုင်းသွားပြနေကျလေ... မဟုတ်
ဘူး။ ဒီနေ့ဒီအချိန် အဲဒီမှာ သူ့ဆရာဝန်မ မရှိလို့ဆိုပြီး ဆရာ
ဝန်မရဲ့ အချိန်ဇယားကြည့်ပြီးတော့ ရှိတဲ့ ဆီကို လိုက်တာ
ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ ဆာကူရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... ဒေါ်အေးစိန်ကလည်းဗျာ... ဆေးခန်းအာမည်
မှတ်မထားဘူးလား”

“မင်းမင်းပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ပါးစပ်ဖျားတင် မေ့သွား
လို့ မောင်ဇေရယ်”

ဇေတုသည် ရွှေဘုံသာလမ်းမှ သူ့ကြားဖူးသမျှ ဆေးခန်း
အမည်တွေကို တစ်ချင်းချင်း ရေရွတ်ပြကာ ဟုတ်မဟုတ် မေ
သော်လည်း ဒေါ်အေးစိန်က မဟုတ်ဘူးချည်းသာ။ ရွတ်ပြ
တဲ့အထဲ မပါလေသလား။ ဒေါ်အေးစိန်ပဲ မေ့လိုလား မသိနိုင်
ပါ။

“ကျွတ်... ဒေါ်အေးစိန်ကတော့ ဒုက္ခပဲဗျာ လိုက်ရှာ
ပြန်ရင်လည်း ဟိုက မတော်တဆ အရေးကြီးတဲ့ဖုန်း ဝင်လာရင်
လွဲဦးမယ်... သိပ်ခက်တယ်ဗျာ...”

ဇေတုသည် စိတ်မတိုစဖူးတိုကာ တောက်တခတ်ခတ်

နှင့် ခြံထဲမှာပင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေပါသည်။
စိတ်လည်း ပူသည်။ စိတ်လည်း ရှုပ်သည်။ မမဝတ်ရည် ပြန်
ရောက်လျှင်လည်း သူ့ယောက်ျားပါသွားသည်အတွက် တဖြစ်
တောက်တောက်ဖြစ်ဦးမှာကို သိသည်။ သူ့စိတ်မှာ နောက်ကျိ
ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

မကြာခင်မှာပဲ ဒေါ်ဝတ်ရည်ပြန်ရောက်လာပါသည်။
ခြံထဲမှာ လူးလာခေါက်တုံ့ ရတက်မအေးဖြစ်နေသော ဇေတု
ကို မြင်လျှင် အတော်ပင်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မျှော်လင့် စဉ်းစားလိုက်မိ
ဟန်နှင့် ရင်ဝဆောင်ကန်ခံရသလို အလူးအလဲ ပျာယာခတ်
သွားသည့် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကြောင့် ဇေတုမှာ သနားများပင်
သနားမိပါသေးသည်။

အဖြစ်အပျက်ကိုသိရမှ သွေးရောင်ကင်းသွားသော
ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်နှာက အနည်းငယ်ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသည်။
ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာတော့လည်း ဒေါသက ဝင်ရောက်လာပါ
သည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဆေးခန်းလိုက်ချသွားသည်အဖြစ်က အပြစ်
တင်ရလည်း ခက်၊ ခွင့်လွှတ်ရလည်း ခက်၊ ဒါကြောင့် မမင်းဘုံ
ကိုပါ ခွင့်မလွှတ်ချင်။

“မင်းမိန်းမဟာ ဖြစ်မှာပေါ့ ဇေတုရယ်... ပြောပြန်ရင်
ငါ့အပြစ်ဖြစ်မယ်။ အရာခပ်သိမ်းကို ပြောမနေနိုင်တော့လိုသာ
ငါ ငြိမ်နေရတယ်။ ပြောချင်တာ လျှာကိုယားနေတာပဲ... ကိုယ်
ဝန်ဆောင်ဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေရတယ်။ တတ်နိုင်

သမျှ အလေးအပင်မမရတူး။ မနေက ကိုဆွေ စာကြည့်ခန်းထဲ
က စာအုပ်စင် ရှင်းတယ်။ ပထမတော့ သူဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်
တစ်အုပ်ရှာတာပါ။ ရှာရင်းက ပွကုန်လို့ သူပြန်ရှင်းတာ။ သူ့ကို
တောင်မှ မရှင်းပါနဲ့ အသန်းတို့ရှင်းခိုင်းပါ့မယ်လို့ တားလို့မရတဲ့
ကြားက မင်းမိန်းမကပါ ပါလာတယ်လေ... ”

ဇေတုက ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို မှန်ကုတ်ကုတ်လှမ်းကြည့်
သည်။

“အန်ကယ်ရှင်းရင် သူပါရှင်းမယ် ကူမယ် ဖြစ်တော့တာ
ပဲ။ စာအုပ်စင်ရဲ့ ဟိုအပေါ်ဆင့်တွေက လူတစ်ရပ်မှီတာမှ
မဟုတ်တာ... ကုလားထိုင်ပေါ်တက်ရပ်ရတဲ့ကိစ္စ၊ ကုလားထိုင်
ပေါ်တက်တယ်။ စာအုပ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ် မယူတယ်။ ကုလား
ထိုင်ပေါ်က ဆင်းတယ်။ ကြမ်းပေါ်ချတယ်... အဲသည်လို
အကြိမ်ပေါင်းများစွာလုပ်တာ...”

“တောက်...”

ဇေတု ဒေါသဖြစ်လာမိသည်။

“လက်ထဲမှာ... ထိုက်သင့်တဲ့ အလေးပါတယ်ကွာ၊
ကုလားထိုင်ပေါ်က ဆင်းတယ်ဆိုတာလည်း ကုလားထိုင်ရဲ့
အမြင့်ကနေ စာအုပ်ထပ်မလျက်သား ခြေတစ်ဖက်ကို ညင်
ညင်သာသာချဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ခုန်ချတာ
မဟုတ်ပေမဲ့ ဆတ်ခနဲတော့ ဖြစ်သေးတာပဲ လက်ထဲလည်း
စာအုပ်တစ်ထပ်နဲ့ နောက်တစ်ခါ စာအုပ်ထပ် တစ်ထပ်ကြီးကို

မ, ကုလားထိုင်ပေါ်ပြန်တက် လက်ကိုမြှောက်ပြီး အပေါ်ဆင့် တန်းပေါ်လှမ်းတင် အဲသလိုမျိုးကလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်လုပ်သေးတယ်..”

“တောက်... သူ့မှာ ခေါင်းမရှိတော့ဘူးလား မသိဘူး ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်ပါတယ် မမဝတ်ရည်ရာ..”

“ခေါင်းမရှိတာလား... ဘာလား... ငါလည်း မပြောနိုင် တော့ဘူး ဇေတု... နေရာတကာမှာ ကာဆီးကာဆီး ဝင်ပြော ရပေါင်းတွေများလို့ ငါလည်း လုံးဝမပြောချင်တော့ဘူး။ ငါ သိပ်ကို ခံစားရခက်နေပြီ ဇေတု... ပြောရတဲ့သူက ရှက်ပြီး ဝန်လေးလာပြီ။ ကိုဆွေ တစ်ခုခုလုပ်ရင် သူပါရမှ သူ တစ်ခုခု လုပ်နေပြီဆိုလည်း ကိုဆွေက ပါနေပါပြီ... ဒါက ဘာဖြစ် နေကြတာတဲ့လဲ... မနေကဟာမျိုးက ကိုယ့်မိုက်ကိုယ် သိတတ်ရမယ့်ကိစ္စ။ ခုတော့ ဘာဖြစ်မလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ခုလိုဖြစ်တော့ ကောင်းသလား။ အားလုံးစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ ပူပန်ရုံတယ်။ ဟို နှလုံးရောဂါသမားလည်း ပါသွားပြီ... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး... ငါ ဘာမှကို မပြောချင်တော့ဘူး”

ဇေတုသည် ထူထူပူပူနှင့် အိမ်ပေါ်ကို တဝုန်းဝုန်းတက် သွားပါသည်။ ခြံထဲမှ ဆင်းစောင့်မနေတော့။ ဒေါသနှင့် လူ့က တုန်ရုံရှိပင် နေသည်။ တတ်နိုင်လျှင် မမင်းဘုံကို ဆွဲဆက် ဆောင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်

လိုက်ချင်သည်။ သူ့ရင်ထဲ သံည်းညည်းခံ မှတ်ကြိတ်နေရသည် များမှာ အတိုင်းအတာ လွန်နေပေပြီ...။

မုန်းလို့မရလိုသော။ သူ့ မမင်းဘုံကို မုန်းပစ်လိုက်ချင် သည်။ ဦးမင်းဆွေကိုလည်း မုန်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒီအိမ်က နေပင် သူထွက်သွားချင်စိတ် တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်သည်။ အားလုံးကို ချင်ချိန်ထောက်ထား ငဲ့ကွက်နေရလိုသာပင်...။

မိုက်ထဲက, ကလေး တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်စမ်း။

မင်းနဲငါ အတွေ့ပဲ။ မင်း ငါအကြောင်း အသိပဲ။ ကိုယ့် မိုက် ကိုယ့်ကလေးတောင် မငဲ့ညှာနိုင်တော့အောင် ကိုကိုကြီး အပါး တကပ်ကပ် အရောတဝင်လုပ်တာက လွန်လွန်းအားကြီး ကမ်းကုန်နေပြီ။ ဒီမိန်းကလေးကိုမှ ချစ်ရလွန်းသည့် သူ့ကိုယ် သူလည်း ဇေတု မုန်းတီးပစ်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

“မင်းမင်းတို့ ပြန်လာပြီ...”

အောက်ထပ်မှ ဒေါ်အေးစိန်အသံကြောင့် သူသည် အလောတကြီး အိပ်ခန်းဝပြေးထွက်မိကာ အိပ်ခန်းဝကျမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ဇေတုလိုပဲ တစ်ပုံစံတည်း အိပ်ခန်းဝ၌ ခြေ လှမ်းတွန့်ဆုတ်သွားသော ဒေါ်ဝတ်ရည်နှင့် နှစ်ယောက်သား မျက်ဝန်းချင်းဆုံကြသည်။ ထို့နောက်တော့ ဇေတုပဲ အရင် ရှေ့ က ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ပြန်ရောက်ကြပလား... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ...”

ဦးမင်းဆွေသည် ဟူးခနဲ လေပူကြီးမှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ

ဆိုတာမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် မှီထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ မမင်းဘုံကို ညွှန်ဆန်းရောက်တဲ့အထိ ဦးမင်းဆွေတစ်ဖက် အသန်းတစ်ဖက် တွဲဝင်လာတာကိုတော့ ဇေတုရော ဒေါ်ဝတ်ရည်ပါ မြင်လိုက်ရ ပါသေးသည်။

ဇေတုသည် အကြီးအကျယ် မောင်းတင်ထားသော် လည်း မမင်းဘုံရဲ့ ဝမ်းနည်းအားငယ်သော မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူ့ကို အားကိုးဝမ်းသာ ကြည့်လိုက်တာမြင်လျှင် စိတ်တွေ ပြေညွတ်သွားပြန်လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ မင်းမင်း...”

“အလုပ်အရှားများလို့တဲ့ ကိုဇေ... ဘာမှတော့ မဖြစ် ဘူး... အိပ်ရာထဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နှစ်ပတ်လောက်နေရမယ်တဲ့”

“ငါ မပြောဘူးလား...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဇေတုကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်း... တဆက်တည်း...

“မနေ့က မင်းမင်း စာအုပ်စင်ရှင်းတဲ့အထဲ ပါတာလေ အလေးမလိုက်၊ ခုံပေါ်တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ဆန်လိုက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ...”

“အဲဒါ... စာအုပ်နည်းနည်းလေး မ, တာပါ သိပ်မလေး ပါဘူး...”

“အချိန်တစ်ဆယ်လောက် မ, မှ လေးတာ မဟုတ်ဘူး သူ့အခြေအနေနဲ့သူ စာအုပ်တစ်ထပ်ဟာလည်း အလေးချိန်

“မမဝတ်ရည်ကို ဘာမှ စောဒကတက်မနေနဲ့ မင်းမင်း သူ လူကြီး သူပိုသိတယ်။ စကားနားထောင်ရမယ်... ခုံပေါ်ကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်စရာလား... လူက အလေးချိန်လည်း တိုးနေပြီ ဥစ္စာ... သက်သောင့်သက်သာ မရှိဘူးဆိုတာ သိရ မယ်... ဒီကလေးအတွက်က ကိုးလလောက် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေပေးရမှာကလေးကိုတောင် မင်းမနေနိုင်ဘူးလား မင်းမင်း”

“မင်းမင်း ဆင်ခြင်ပါတယ် ကိုဇေ... အပူအစပ်တွေ လည်း ရှောင်တယ်။ မကြိုက်တာတွေလည်း ကလေးအားဖြစ် ဖို့ ကြိတ်မှိတ်စားတယ်”

“မင်းမင်းလုပ်တာတွေကို မလုပ်ရင်တောင်မှ ကလေး က ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်းစေချင်လို့ ရှောင်တန်တာ ရှောင် ရ... စားတန်တာ စားရတာ၊ မနေ့ကလို ကိစ္စမျိုးက ကလေးမှာ အကျိုးမရှိရုံတင် မဟုတ်ဘူး... မိုက်ပါပြုတ်ကျသွားမှာ ကြောက်လို့ ပြောနေရတာ... ခုလိုဖြစ်တော့ ကောင်းသလား။ ခြောက်လထဲရောက်ပြီးနေမှ... တစ်ခုခုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုဆိုရင် အားလုံး ဘယ်လောက်စိတ်ဒုက္ခခံစားရမလဲ”

ဇေတုအသံက ဒေါသသံပါနေ၍ မမင်းဘုံသည် မျက် လုံးဝိုင်းကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုနေသည်။

“ဟေး... ကဲ ကဲ ကဲ... တော်ပါတော့ ဇေတုရာ လော လောလဟ်လတ် နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းကပြန်လာရတဲ့သူ ခုလည်း အိပ်ရာထဲ ပြည်ပြည်ဝဝနားဖို့ လိုအပ်တဲ့အခြေအနေ

ရှိတဲ့သူကို အိမ်ဝက ဆီးဆူတာကလည်းကွာ...တော်လောက် ပါပြီ။ မသကာ ညလောက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပျောင်းပျံ့ ပြောယူပါတော့လားကွာ”

ဦးမင်းဆွေသည် ဇေတုအသံကို ဆက်မကြားနိုင်သလို လက်တကာကာနှင့် ဝင်ပြီး တားမြစ်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့မှန်မှိုင်းကာ မမင်းဘုံကိုကား ကြင်နာစွာ လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး ကျွန်တော်ပြောပေါင်းများခဲ့ပြီ ကိုကိုကြီး။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ကို သူမနေနိုင်ဘူး။ မနေကဟာမျိုး ကို သူမလုပ်သင့်တာသိရမှာပေါ့...”

“မင်း... မင်းမင်းက အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်နှာက တင်းကာ...

“အမှန်က ကိုဆွေကိုယ်တိုင်ကို ဒီစာအုပ်စင်မရှင်းသင့် တာ... အလကားအလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ...”

“ဟာ... ရှင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှာရင်း အားလုံးချရာပစ်တာတွေ ပြန်စီရတာပါ... ဝတ်ရည်ရာ...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒေါ်အေးစိန်တို့ အသန်းတို့ စုစု တို့ကို သေချာပြောပြပြီး ခိုင်းရင်ရပါတယ်... ဒီနှလုံးရောဂါ သမားနဲ့ ဒီမဇိုက်နဲ့မှ လုပ်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါကွာ... ငါလုပ်မယ်ကြံတော့ မင်းလာကူလို့ လား... ဝတ်ရည်ရဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပါသည်။ ဦးမင်းဆွေ လှုပ်မည်ကြံသည်နှင့် နောက်က အပြေးကပ်ပါနေ သော မမင်းဘုံနှင့် လုယက်၍ ကူညီရမှာကို ဒေါ်ဝတ်ရည် ဝန် လေးသည်ဆိုတာကို သူ မသိပေဘူးလား။

“ဘယ်သူလာ ကူကူရသားပဲ... ဘယ်သူမှ လာမကူလို့ မင်းမင်းလာ ကူရတာက အပြစ်လားကွာ...”

“အို... ကိုဆွေ ခိုင်းလိုက်ရုံပဲဟာ... လာအကူကိုစောင့် နေစရာမလိုပါဘူး။ အခုကလည်း အဲဒီကူတာ မကူတာထက်ကို ဒီကိုယ်ဝန်ကြီးအတွက် မသင့်တော်တာကို လုပ်လို့ စေတနာနဲ့ ပူပန်လို့ ပြောနေကြရတာ ကိုဆွေရဲ့”

“ပြီးတာ တော်ပါတော့ကွာ... မင်းမင်းကို ဂရုစိုက်ဖို့ သာ စဉ်းစား...”

“ကိုဆွေမပြောလည်းဘဲ သူ့ယောက်ျားက ဂရုစိုက်မှာ ပါ”

“မင်းတို့ဟာက အပြင်က ပြန်ရောက်တဲ့သူတွေကို အမောပြေအောင် ဆီးမကြိုဘဲ အမောဆိုးအောင် ဆီးလုပ် သလိုပဲ။ ဟိုမှာကြည့်ဦး... မင်းမင်းမျက်နှာခမျာကို မျက်နှာ ကို ငယ်နေရှာပြီ... ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ မင်းမင်း ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ...ထ,ထ...ဟဲ့...တဲ့ကြလေကွာ။ အခန်းထဲပို့
ကြလေကွာ...”

ဦးမင်းဆွေက စိတ်မရှည်သလို အော်သည်။ တွဲတော့
မည်ပြုနေသော ဇေတုတစ်ယောက်ပင် ဦးမင်းဆွေက ထ,ထ
ဟု ပြောရင်း... မျက်နှာလေးငယ်နေရှာသော မမင်းဘုံရဲ့
တတောင်ဆစ်ကလေးကို လှမ်းပြီး ဆွဲကိုင်ပေးမလိုက်၍ တွန့်
ခနဲ ခြေလှမ်းတွေ နှေးတုံသွားရတာ ဦးမင်းဆွေကတော့ သတိ
ပြုမိပုံ မရ။ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေပုံရသော မမင်းဘုံမျက်နှာ
လေးကို ကြည့်ကာ မမင်းဘုံခေါင်းကလေးကိုပင် ပွတ်ပေး
လိုက်သေးသည်။

 အခန်း ၉

တစ်နေ့ကုန် အားအားရှိတိုင်း... ရက်သတ္တပတ် နေစုံ
ရက်စုံအတွက် မိန်းကလေးနာမည်တစ်မျိုး... ယောကျ်ား
လေးနာမည်တစ်မျိုး စုစုပေါင်း နာမည် ဆယ်လေးလုံး ဆန်ခါ
တင်ရရှိဖို့ အနည်းဆုံး နာမည်လေးဆယ်နှစ်လုံးလောက် ကြိုး
စားပမ်းစား စိတ်ကူးစီစဉ်နေသော ဦးမင်းဆွေကား စာရွက် တစ်
ရွက်ဘောင်လ်ပင် တစ်ချောင်းနှင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလုပ်ရှုပ်နေ
သည်။

အဲဒီအပြင် ထမင်းဝိုင်းမှာလည်းပဲ... မမင်းဘုံကြိုက်
တတ်သော ခံတွင်းလိုက်နေသော ဟင်းကိုချက်ထားလျှင်...

“ဟေ့... ဘယ်သူမှ ဝိုင်းမနှိုက်နဲ့ မင်းမင်းဖို့ ချန်ထား
လိုက်ကြပါဟေ့... မင်းမင်းခံတွင်း တွေ့ရှာလို့ပါကွာ”

ခံတွင်းပျက်သော ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်အတွက် သူ
 ခံတွင်းတွေ့တုန်းသခိုက် အားရပါးရစားဖို့အတွက် ကိုယ်တို့ဝိုင်း
 မနိုက်ဘဲ ဦးစားပေးရန် အားလုံးရင်ထဲ၌ အသိလည်းရှိ စေတနာ
 လည်းရှိလျက် နှုတ်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ထုတ်ပြောသော
 ဦးမင်းဆွေကြောင့် ကသိကအောက်ဖြစ်ကြရသည်မှာလည်း
 တစ်မျိုး...။

ထိုအခါတွေမှာ ထမင်းဝိုင်း၌ ဇေတုလည်းမျက်နှာပျက်၊
 ဒေါ်ဝတ်ရည်လည်း မျက်နှာပျက် ကိုယ်ဝန်သည်စားကောင်း
 သွားသော်လည်း ထိုနှစ်ယောက်မှာ အစားအသောက်ပျက်သွား
 ရလေပြီ။ ဇေတု၏ စိတ်မှာ တစ်နေ့တခြား တင်းကြပ်ရှုပ်ထွေး
 လာသည်။ အဘယ်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် မဆင်ခြင်နိုင်ကြ
 သနည်း။ ဖုံးဖိမရလောက်အောင် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်
 ယောက် ဂရုတစိုက်အကြင်နာ မေတ္တာပို့နေကြသည်မှာ...အိမ်
 ထောင်ဖက် အသီးသီးအပေါ် မငဲ့မညှာစော်ကားနေရာ မကျ
 ဘူးလား။

ဤဂရုတစိုက် အပြုအမူများကို မျက်စိရှေ့မှောက်
 မရှောင်နိုင် မလွှဲနိုင် တွေ့မြင်နေရသည်ထက်တော့ ဇေတုက
 ပို၍ သိရအောင် မစူးစမ်း။ သူ့မှာ စူးစမ်းနိုင်အားလည်း မရှိ
 တော့ပါ။ ဇေတုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးမင်းဆွေနှင့် မမင်း
 ဘုံနှစ်ယောက် အတူရှိနေလျှင် ထိုနေရာကို ရှောင်မိလာသည်။
 မမြင်သင့် မမြင်အပ်တာ တစ်စုံတစ်ရာကို သူမြင်တွေ့လိုက်မိ

မှာကို သူ့အလွန်ကြောက်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှောင်ရင်း
 ရှောင်ရင်းက သူ့စိတ်နှင့် ကိုယ်ကိုအလုပ်ထဲ ပိုမိုနှစ်မြုပ်ကာ
 အလုပ်မှ ပြန်ချိန်သည်ပင် တစ်နေ့တခြား နောက်ဆုတ်လာခဲ့ပါ
 သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း အိပ်ခန်းသို့တန်းတက်ကာ
 အခန်းအောင်းနေသည်က များသည်။ အိမ်သားတွေနှင့် စကား
 စမြည် လက်ဆုံကျခြင်းဆိုတာ ဇေတု၌ မရှိသလောက်ပင်
 ရှားပါးသွားပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ လောကကြီးကို မကျေမလည်
 မကျေမနပ်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာမှာ အမြဲတင်းမာမှုန်ကုပ်နေ
 သည်။

ဦးမင်းဆွေကပင်...
 “ဇေတု...အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြဿနာ
 တွေရှိနေသလဲ။ မင်းကြည့်ရတာ ခုနောက်ပိုင်း တလော...ထိုင်း
 မိုင်းလွန်းတယ်ကွာ”

“ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး ကိုကိုကြီး”
 သူက လိုရင်းတိုရှင်းသာ ဖြေသည်။ မမင်းဘုံအပေါ်
 လည်း သူ့...ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကယုကယင် ဆက်ဆံမှု
 တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မမင်းဘုံကို
 သူ့အသက်မက ချစ်ဆဲကတော့ ချစ်မြဲတည်း။ အဲသလောက်
 ထိ ချစ်လွန်းလို့လည်း သူ့ဒီလောက် ခံစားရတာပေါ့။ နို့မို့ရင်
 အပြတ်ပြောကာ ဖွင့်ရှင်းရုံပင်။

သူဘာကိုမှ စဉ်းစားမရခဲ့။

ငွေကြေးဥစ္စာကြောင့်လား။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ထင်သလို ဇေထုက တစ်စိမ်းသက်သက်ဖြစ်၍ တကယ်ပင်စည်းခြေကိုမှ ချိုင်လေသလား။ ဒါဖြင့်ရင် သူ့ကိုဘာကြောင့် လက်ခံခဲ့သေး သလဲ။ လက်ခံပြီးမှပဲ ဦးမင်းဆွေထံ အနီးအနားကပ်ခွင့်ရမှာမို့ လား။ မမင်းဘုံဟာ အဲသလောက်ထိတော့ စိတ်ဓာတ်အဆင့် မနိမ့်ကျဘူးလို့ သူထင်ထားသည်။

ဒါဖြင့် ဦးမင်းဆွေကို လင်ယောက်ျားထက်ပင် တဖြည်း ဖြည်း နေရာပေး အလေးထားသံယောဇဉ်တွယ်သည်မှာ... မေတ္တာစိတ် စစ်စစ်ကြောင့်လား။ စည်းစိမ်ဥစ္စာမပါလျှင် ဦးမင်း ဆွေဟာ ဇေတုထက် ဘယ်နေရာတွေများ သာနေပါသနည်း။ အိမ်ပေါ်၌ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်နှင့် ကြုံတွေ့နေရ သည်မှာ ရှက်စရာလည်း ကောင်း... နာကျင်စရာလည်း ကောင်းနေပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်ကတော့ ဇေတုလို မဟုတ်။

ဇေတုလို မရှောင်...။ တစ်ကောက်ကောက် မျက်ခြေ မပြတ် ချောင်းသောနည်းကို သုံးသည်။ ဇေတုလို မမြင်သင့်တာ ကို မမြင် ရလျှင် ပို၍စိတ်ချမ်းသာသည်ဟု သဘောမထားနိုင်။ တစ်နေ့နေမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိရ မည်ရယ်လို့ စိတ်ထဲသံသယ ခိုင်ခိုင်မာမာထားကာ အလစ် မှပေးစတမ်း စောင့်ကြည့်သည်။

ဤနည်းကမှ မှန်သည်ဟု ဒေါ်ဝတ်ရည်ကတော့ ထင် ပေသည်။ ဤသို့ မျက်ခြည်မပြတ်နေခြင်းဟာ မဖြစ်သင့်တာ ကို ထပ်မံဖြစ်အောင် အထိုက်အလျှောက် ကာကွယ်တားဆီး နိုင်သည်ဟု သူယုံသည်။ အပြင်ထွက်စရာကိစ္စကိုလည်း တတ် နိုင်သမျှ လျှော့ချပစ်သည်။ အိမ်ထဲနေခိုက်လည်း ဦးမင်းဆွေ အောက်ထပ်ဆို သူလည်းအောက်ထပ်။ ဦးမင်းဆွေ အပေါ်ထပ် ဆိုသူလည်း အပေါ်ထပ်။ ဦးမင်းဆွေခြံထဲဆို သူလည်းခြံထဲ။ တကောက်ကောက်ကိုလိုက်၍ နေသည်။

တကောက်ကောက်လိုက်သည့်အတွက် သူ့ရှေ့မှောက် မို့ ဆင်ခြင်သလားဆိုတော့ ဘာမှ သိပ်မထူးပေ။ ဒေါ်ဝတ်ရည် ရှေ့မှောက်၌ပင် သူတို့နှစ်ဦး၏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂရုစိုက် ကြင်နာမှုမှာ လျော့ပါးမသွား။ ဘာမှတကူးတက... ယုယမနေကြသော အခါမျိုး၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖျတ်ခနဲကြည့် လိုက်သောအကြည့် စကားပြောရင်း ပြုံးပြလိုက်သောအပြုံးတို့ ၌ အချစ်တွေ ပျော်ဝင်နေသည်ဟု ဒေါ်ဝတ်ရည် ထင်သည်။

ဤအကြည့် ဤအပြုံးတို့ကို ဒါဟာ လိုတာထက်ပိုနေ သည့် ချစ်ရည်ရွှန်းလဲနေသည် အကြည့်တွေ အပြုံးတွေရယ်လို့ ဘယ်လိုစွပ်စွဲရမလဲ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလိုရသည့်အရာ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ သိသည်။ ခံစား၍ သိသည်။ ဒါကို ရင်နာရပါ လျက် မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်ကြည့်နေရသည် မိမိ

အပြစ်ကိုလည်း မိမိယူကြားမရဖြစ်သည်။ လျစ်လျူရှုလည်း
မထား နိုင်ပေတကား...။

ပြဿနာပေါ်သည့်တစ်ရက်ကကား... မနက်မိုးလင်း
ကတည်းကပင် ဒေါ်ဝတ်ရည်စိတ်တွေ လေးနေပါသည်။ တစ်
ချက်တစ်ချက် မျက်ခုံးလှုပ်နေ၍လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ မနက်အစောကော်ဖီခိုင်းတွင် ဇေတုက...

“မမဝတ်ရည် ဒီနေ့ရုံးကို ခဏလိုက်ခဲ့ဦး။ စက်ရုံကို သွား
ဖို့ကိစ္စရှိလို့... မမဝတ်ရည်ပါမှ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဘာရှိလို့လဲ ဇေတုရယ်... အားလုံး မင်းဟာမင်းသာ
ကြည့်လုပ်လိုက်စမ်းပါဟယ်...”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီနေ့ စက်မှုစုံထုကို လေ့လာရေးအဖွဲ့
တွေ လာစရာရှိတယ်။ ဌာနဆိုင်ရာလူကြီး တချို့လည်း ပါလာ
မယ်။ လူကြီးတွေပါတယ်ဆိုတော့ လုပ်ငန်းရှင်အနေနဲ့ ကြိုဆို
မှ သင့်မယ်။ ကျွန်တော်ကို အားလုံးကိုယ်စားလှယ်လွှဲထားပေ
မဲ့ ကျွန်တော်က အထွေထွေမန်နေဂျာအဆင့်ပဲလေ။ လိုက်ပြ
တာတွေ ရှင်းပြတာတွေ ဘေးကနေ ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ။ မမ
ဝတ်ရည်ကတော့ ဘေးကလိုက်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်အနေနဲ့ ရပ်ရုံပါ
မပါလို့တော့ မဖြစ်ဘူး... မသင့်တော်ဘူး”

ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ... စိတ်မပါလှသော်လည်း...

“အေးလေ... လူကြီးတွေပါမှာဆိုတော့လည်း လိုက်ရ
တော့မှာပေါ့။ တခြားကော...”

“ကျွန်တော်အားလုံး စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း ငါ သွားပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ ဇေတု
လည်း စားသောက်ပြီးလျှင် ရေချိုးဖို့ တက်လာပါသည်။ ဦးမင်း
ဆွေနှင့် မမင်းဘုံသာ စားပွဲမှာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး
သား စကားကောင်းနေကြသည်မှာ မမင်းဘုံနှစ်ပတ်မျှ အခန်း
အောင်း အိပ်ရာပေါ် အနားယူလိုက်ရ၍ ပြောစရာတွေပုံနေ
သလိုပင်။ မမင်းဘုံ အိပ်ရာထဲနေရသည့်ရက်တိုင်းလည်း ဦးမင်း
ဆွေမှာ မမင်းဘုံဘယ်နှယ်နေလဲကို သတင်းမေးတစ်ရက်
မပျက်သလို မမင်းဘုံကလည်း အိပ်ခန်းထဲမှ နေ၍ အန်ကယ်
နေကောင်းသလားလို့ တစ်ရက် အမေးမပျက်။

“မမဝတ်ရည်... ဒီမှာ ဒါလေ့လာရေးအဖွဲ့တွေကို ရှင်း
ပြ ပြောပြဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှာ ကုန်ကြမ်းကနေ
ကုန်ချောထွက်လာတဲ့အထိ အဆင့်ဆင့် လုပ်ရကိုင်ရတဲ့ နည်း
အဆင့်ဆင့်ပဲ။ ကျွန်တော်စကားချောအောင် ရေးချပြီးမှ ပြန်
အဖတ်ကျင့်ထားတာ။ မမဝတ်ရည်လည်း သဘောလောက်
တော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ငါက ဘာမှမပြောရဘူးမို့လား”

“မပြောရပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုဖြတ်
မေးလိုက်ရင်... အိအဲနဲ့ ထစ်ငေါ့နေမှာစိုးလို့... အကြမ်းဖျင်း
တော့ အဆင့်ဆင့်သိထားရမယ်။ ပြောနိုင်ရမယ်။ ဘာရယ်

မဟုတ်ပါဘူး။ မမဝတ်ရည်လည်း သိပြီးသားတွေပါ။ နည်းနည်း
ဖတ်ကြည့်လိုက် ပြီးတာပါပဲ။ ပြီးရင် ဒီစာရွက်တွေ ပြန်ထည့်ယူ
ခဲ့နော်။ ကျွန်တော်ရုံးကျ ထပ်ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်။ စကားမသွက်
မှာစိုးလို့... ညကချရေးနေတာ ညဉ့်နက်သွားလို့ သေချာ မဖတ်
ရသေးဘူး..."

"ဟေ့...ဟေ့"

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဆံထုံးထုံးရင်း စာရွက်တွေကို တစ်
ခေါက်နှစ်ခေါက်ဖတ်ကြည့်သည်။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းမို့ အကြမ်း
အားဖြင့်တော့ နားလည်သိရှိပြီးသားပင်။ သို့သော် မေးခွန်း
ထုတ်မည်သူကို ပြန်ဖြေတတ်ဖို့ကလည်း နှုတ်သွက်ဖို့ ချက်ကျ
ဖို့ လိုပါသေးသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဒဂုံကံဘာနှင့်မလိုက်တော့ဘဲ ဇေတု
ကားနှင့်ပဲ လိုက်ပါသည်။ စက်ရုံက အပြန်ကျ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို
အိမ်ပြန်ချပြီးမှပဲ ဇေတုက ရုံးခန်းကို ပြန်မည်။ သူတို့ထွက်ခွာ
လာတုန်းက ဦးမင်းဆွေနှင့် မမင်းဘုံတို့ ထမင်းစားပွဲမှ မထကြ
သေးပါ။ ထွက်လာခဲ့ကြအပြီး ခရီးတစ်ဝက် မရှိတရှိကျမှပင်
ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် သူ့အခန်းထဲ ခုနစ်စာရွက်ကြမ်းများ ကျန်ရစ်
ခဲ့တာ သတိရပါသည်။

"ဇေတုရယ်...ငါလည်း လောလောနဲ့ စိတ်ထွေထွေနဲ့
ခုတ်လော အမေ့မေ့အလျော့လျော့ သိပ်ရှိတာပဲဟယ်...။
အချိန်နီးနေပါလား..."

"မနီးပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပါ။ ပြန်ယူလိုက်တာ
ပေါ့..."

လမ်းတစ်ဝက်မှ လှည့်၍ အိမ်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်ဝင်မိ
ခြင်းကား အမှားတည်း။ ဤလိုမှန်းကြိုသိရင်ဖြင့် ဇေတုသည်
ဤစာရွက်တို့ကို ပြန်ယူဖြစ်မည်တောင် မထင်ပါ။ ခြံတံခါးက
ဖွင့်ထားမြဲမို့ ကားကို ဝင်လာကာ အိမ်ရှေ့ရပ်ပြီးလျှင် ဒေါ်ဝတ်
ရည်တစ်ယောက်သာ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး ဇေတုက ကား
ထဲမှာ ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည် အိမ်ထဲရောက်တဲ့အခါ ထမင်းစားပွဲ၌ ဟို
နှစ်ယောက် မရှိတော့။ ဒေါ်ဝတ်ရည်အပေါ်ထပ် တက်ကာ
အခန်းထဲဝင်၌ စာရွက်ယူသည်။ ဦးမင်းဆွေအခန်းထဲလည်း
မရှိ။ စာကြည့်ခန်းလား... ခြံထဲလား... တစ်ခုခုပဲဟု စဉ်းစား
ပြီး ပြန်ဆင်းလာပါသည်။ ရေပူလင်းယူသွားဖို့ ထမင်းစားခန်း
ထဲ ပြန်ဝင် ဒေါ်အေးစိန်မျက်နှာကြီးက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၍
ဒေါ်ဝတ်ရည် စိတ်ထဲ ထင်သွားပါသည်။

"ရှင်ဆရာတို့ရော..."

ဒေါ်အေးစိန်သည် စာကြည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ စာကြည့်ခန်းတံခါးက ခါတိုင်းလို ဖွင့်ဟမနေဘဲ ဧရဇေ
ပိတ်နေပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ရုတ်တရက်ပင်
တဖောက်ဖောက်နှင့် ပြည်အောင်ရင်ခုန်လာပြီး ခြံထဲက ကား
ပေါ်က ဇေတုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဇေတုကလည်း ဒေါ်ဝတ်

ရည်ရှိရာ လှမ်းကြည့်နေရာမှ အမှုအရာဆန်းတွေကြောင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ဘာလဲ... မမဝတ်ရည်...”

အိမ်ထဲဒရောသောပါး ဝင်လာသည့် ဇေတုမျက်နှာပျော့တော့နေပုံကို ဒေါ်ဝတ်ရည် သနားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းကိုယ်တောင်မှ အနှစ်နှစ်ဆယ်သက် ရှိသည့်အိမ်ထောင်အတွက် ဤမျှလောင်ရသေးလျှင် ဇေတုအဖို့ကား တစ်နှစ်တာမျှ မပြည့်ချင် ပြည့်ချင်ရှိသေးသည့်အိမ်ထောင်သက်မို့ ဘယ်လောက် မီးတောက်ရခြိမ်မည်နည်း။

“ဟိုအခန်းထဲမှာလား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... မမ”

တံခါးပိတ်ထား၍ ဒေါ်အေးစိန်လည်း ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေပုံပင်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မျက်နှာကိုရော စိတ်ကိုပါ တင်းလိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်းသို့လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့သလို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားပါသည်။ ဇေတုလည်း နောက်မှ ခြေလှမ်းတုံ့တုံ့နှင့် လိုက်ပါလာသည်။ စာကြည့်ခန်းသို့ ဒေါ်ဝတ်ရည်နှင့် ဇေတု ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်မိလျှင် ဒေါ်ဝတ်ရည်က အချိန်မဆိုင်းဘဲ တံခါးကို ဆတ်ခနဲ လက်ကိုင်မှ လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဦးမင်းဆွေက ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်မှာ မမင်းဘုံက ကြမ်းပေါ်မှာ... မမင်းဘုံသည် ဦးမင်းဆွေရဲ့ ညာဘက်ဘေး ကြမ်း

မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ ဦးမင်းဆွေရဲ့ ညာဘက်ရင်ဘတ်ခြမ်းပေါ် ပါးကလေးမှေး၍ ခေါင်းမှိုထားသည်။ ဦးမင်းဆွေရဲ့ ညာလက်မောင်းကို မမင်းဘုံက ဖက်ပိုက်ထားကာ ထိုညာလက်ဖဝါးက မမင်းဘုံကျောပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေသည်။ ဦးမင်းဆွေရဲ့ ဘယ်လက်တို့က မမင်းဘုံခေါင်းကလေးပေါ် ကြင်ကြင်နာနာသပ်ပေးလျက်သား ရှိနေသည်။

ဇေတုသည် ဖျတ်ခနဲ ဤအနေအထား အသွင်သဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်မြင်ချင်း မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်ရှောင်ထွက်လိုက်ပါသည်။ အနီးရှိ နံရံတစ်ခု၌ နဖူးနှင့်တိုက်၍ မှီလိုက်ရကာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့လက်ဖဝါးတို့ကို နံရံ၌ ထောက်ကန်ထားရသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်ကတော့ ရုတ်တရက် သေငယ်စောထဲ မျောသွားသလို မျက်လုံးကြီးပြူး၍ မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေမိကာ စကားမပြောနိုင်ပေ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို ဦးမင်းဆွေကအရင်လှမ်းမြင်သွားကာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် လန့်ဖျတ်သွားသလို မမင်းဘုံခေါင်းကလေးကို ရင်ဘတ်မှ တွန်းခွာလိုက်လေသည်။

“ဟင်... အန်တီ...”

မမင်းဘုံသည် မျက်နှာပျက်၍ လူးလဲထရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ကြမ်းမှ ထ၊မရ။ ဦးမင်းဆွေက ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်မှ အရင်ထလိုက်နိုင်ကာ... သူ့ထ၊ပြီးမှ ထ၊ဖို့ အားထုတ်နေသော မမင်းဘုံကို ငုံ့၍ ဆွဲထူဖေးမပေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ...

“ရှက်တယ်... ကျွန်မသိပ်ရှက်တယ်။ ရှင်... ယုတ်မာလှချည်လား... ဦးမင်းဆွေ။ နင်ကကော အရှက်နည်းလှချည်လား ဟင်... နင်... ပက်စက်လှချည်လား”

“အန်တီ... အန်တီ... မင်း... မင်းမင်း”

“မထိနဲ့... နင်ငါ့ယောက်ျားကို ဖက်ထားစရာမလိုဘူး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်အောက်တန်းကျလှချည်လား... ဦးမင်းဆွေရယ်။ ရှင်ကျွန်မမျက်နှာ မထောက်ရင်တောင် ဇေတုမျက်နှာကို တော့ ထောက်ဖို့သင့်ပါသေးတယ်”

မမင်းဘုံသည် ဦးမင်းဆွေကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရင်ခွင်ထဲတိုးကာ ကြပ်ကြပ်ဖက်ထားမိရာမှ ဦးမင်းဆွေကိုယ်ခန္ဓာ တုန်ရီလာတာကို သတိပြုလိုက်မိကာ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ်... အန်ကယ်”

ဦးမင်းဆွေ မျက်နှာကပွေးပျော့ကာ နှုတ်ခမ်းများ တရွရွ လှုပ်ပြီး အသံထွက်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ခုထိ ဦးမင်းဆွေကို ဖက်ထားနေဆဲ မမင်းဘုံထံ တစ်ဟုန်ထိုးကပ်ကာ ထိမိထိရာ ပါးနားရိုက်ပစ်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့... မင်းမင်းကို မလုပ်နဲ့”

ဦးမင်းဆွေလက်တစ်ဖက်က ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို ဆောင်တွန်းလိုက်ပါသည်။

“ဟင်... ရှင်က ကျွန်မကိုလုပ်တယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ် အောက်တန်းစားတွေ... ဒါ... အဖေလို ချစ်တာ ဦးလေးလို ချစ်တာလား။ ဒါသမီးလိုချစ်တာလား... ဟင်”

“ဟုတ်တယ်... အန်တီ”

“ဘာ... အဖေလို ဦးလေးလိုချစ်တာ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဖက်နေစရာလား...”

ဇေတုသည် အခန်းဝသို့ လှုပ်တစ်ပြက် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူက ရှိုက်တာမဟုတ်ဘဲ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် တဆတ်ဆတ်ရှိုက်ငင်နေမိသည်ထိ လူက တုန်နေပါသည်။ သို့သော် ဇေတုသည် စကားကိုတော့ အကြိတ်၍ တိုးတိုးသက်သာပင်...

“မင်းမင်း... မင်း ဘာပြေရှင်းမလဲ။ ပြေရှင်းလေ... ပြေရှင်းပါ။ ငါနားထောင်ပါ့မယ်။ မင်းဒီလို ဘာကြောင့်လုပ်ရတယ် ဒီအခြေအနေဘာကြောင့် ရောက်ရတယ်။ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ ငါနားမလည်နိုင်လွန်းလို့ပါ...”

“ကိုဇေ... ကိုဇေရယ်... ကိုဇေ မကျေနပ်ရင် မင်းမင်းကို ရိုက်လိုက်ပါ။ ကိုဇေသတ်ချင်ရင်တောင် သတ်ပစ်လိုက်ပါ ကိုဇေရယ်။ မင်းမင်း... မင်းမင်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး”

“မပြောတတ်စရာလား... ညည်းတို့ ဘယ်တုန်းက တည်းက ဖောက်ပြန်နေသလဲ”

“မင်းမင်းတို့ကို အဲသလို ရက်ရက်စက်စက် မပြောပါနဲ့”

အန်တီ... မကြားပါရစေနဲ့။ ရိုးသားပါတယ် အန်တီ... အန်တီ
နားမလည်ပေမဲ့ မင်းမင်းတို့ ရိုးသားပါတယ်..."

မမင်းဘုံသည် တဖြည်းဖြည်း ငိုရှိုက်စပြုလေပြီ။ ဦးမင်း
ဆွေကား မဟန်နိုင်တော့၍ သူ့ရင်ဝသူ လက်နှင့်ဖိကာ ဒရင်းမိ
ဘက်ဒ်ပေါ် ပြန်ထိုင်ကျသွားပါသည်။

"အန်ကယ်... အန်ကယ်... ကိုဇေ... လုပ်ပါဦး"

မမင်းဘုံက ဇေတုလက်မောင်းကို ဆွဲခါလှုပ်ယှမ်းလိုက်
ကာ ဇေတုက ဆောင့်ရှုန်းလိုက်ပါသည်။

"ဒေါ်အေးစိန်... ဆရာဝန်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်..."

"အေး... အေး"

ဇေတု မမင်းဘုံကို ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာသည် နီရဲ
၍ ချွေးသီးချွေးပေါက်ပျံ့ကာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ထိတ်လန့်ဟန်နှင့်
ပျက်ယွင်းနေသည်။

"မင်းဘာပြောမလဲလို့ ငါမေးနေတယ်"

"မင်း... မင်းမင်း ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး ကိုဇေ"

မမင်းဘုံသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ
တလှုပ်လှုပ်ငိုချလိုက်သည်။ ဇေတုသည် တစ်သက်နှင့်တစ်
ကိုယ် ဤမျှ မရှက်ကြောက် စိတ်မဆင်းရဲဖူးပြီတည်း။

"ကောင်းပြီ... ငါမင်းမျက်နှာကိုကြည့်ရမှာ ကြောက်
သွားပြီ မင်းမင်း။ မင်းရှေ့မှာ ငါမနေပါရစေနဲ့တော့ ငါသွား

တော့မယ်။ ငါ ဒီက ထွက်သွားမယ်။ ငါတို့ ဘယ်လိုမှ ဆက်နေ
လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဇေတု... မင်းထွက်သွားလို့ မရဘူး။ ငါ့ကို ဒီနှစ်
ယောက်နဲ့အတူတူ ငရဲထဲပစ်ထားခဲ့မလို့လား။ နင်ဒီအိမ်က
ဆင်းရင် ငါလည်း ဆင်းမယ်။ ငါလည်း ဒင်းတို့မျက်နှာကြည့်ပြီး
မနေချင်ဘူး။ နင်အစ်ကိုကိုလည်း ငါ ဆက်ပတ်သက်မယ်
မထင်နဲ့ ဇေတု။ မင်းမင်း... နင့်မျက်နှာကို ငါလုံးဝမကြည့်ချင်
ဆုံး။ ရွံတယ်... နင် ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား..."

မမင်းဘုံသည် နံရံ၌ မှီကာ ငိုရှိုက်နေရာမှ...

"ဟုတ်ပါတယ်... ကိုဇေအိမ်ကနေ ကိုဇေဆင်းဖို့ မလို
ပါဘူး။ ဆင်းချင်းဆင်း မင်းမင်းဆင်းရမှာပါ ကိုဇေ..."

"အေး... ညည်း အဲဒါကို နားလည်ရင် ခုချက်ချင်း
ဆင်း။ ငါ့မောင်ကို ငါအဆင်းမခံနိုင်ဘူး။ နင်ပဲ ထွက်သွား။ နင်
လောက် ယုတ်မာပက်စက်တဲ့မိန်းမ ငါ့တစ်သက် တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးဘူး။ ညီကိုယူပြီး... မယားကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ အစ်ကိုကို
လည်း..."

"တော်... တော်ပါတော့ အန်တီရယ်... တော်ပါတော့"

မမင်းဘုံသည် အကြီးအကျယ် ငိုရှိုက်အော်ဟစ်ကာ
အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားပါသည်။ ခေါင်းပြုချောင်းကြည့်နေ
သော အသန်းသည် မမင်းဘုံကို ဖေးမကူညီဖို့ နောက်မှ ပြေး
လိုက်သွားပါသည်။ အသန်းလည်းပဲ မမင်းဘုံကို ရွံကြောက်ကြီး

တော့ဖြစ်မိသည် အမှန်ပင်။ သို့ပေမဲ့ ဤကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် အိမ်က ဆင်းရုရှာတော့မည်ကိုဖြင့် စိတ်မကောင်းလှသည်တည်း။

မမင်းဘုံသည်... အိမ်သော့၊ လက်ပွေ့အိတ်၊ ပိုက်ဆံတိုလီမိုလီအနည်းငယ်နှင့် အဝတ်သုံးလေးစုံကို တွေ့ရာအိတ်တစ်ခုထဲ ငိုရင်း ရှိုက်ရင်းပစ်ထည့်ကာ...

“အသန်း... အသန်းရယ်... ကိုဇေကို ငါသိပ်ချစ်ပါတယ်လို့... ပြောလိုက်ပါနော်...”

အသန်းက ဇေတုကို တက်၍ ဤစကားမျိုး ဘယ်သို့ ပြောရဲရမည်နည်း။

“အန်ကယ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ။ အထူးဂရုစိုက်ပါနော်။ အန်ကယ်ကို အန်တီပစ်ထားရင်တောင် နင်တို့ပစ်မထားပါနဲ့ ဂရုစိုက်ပြုစုပေးကြပါ... နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မမင်းမင်းရယ်”

မမင်းဘုံသည် အိတ်ကိုဆွဲ၍ ဤအိမ်ထဲ ဤခြံထဲမှ အဖုတစ်ပိုင်းပမာ ငိုကာရှိုက်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့ရတော့သည်တည်း။

အဲဒီကတည်းက ရင်ဝကိုဖိ၍ ပစ်ထိုင်ကျသွားလိုက်သည်မှစ၍ ဦးမင်းဆွေကို စကားမေးမရတော့ပြီ။ ဆရာဝန်ရောက်လာသည်အချိန်တွင် ဦးမင်းဆွေကို သတိပြန်လည်လာအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း လည်လာသော သတိဟာ အကောင်းပကတိ မဟုတ်တော့ပြီ။

သတိသာရလာသော်လည်း ဦးမင်းဆွေသည် စကားလည်း ပြောလို့မရတော့... ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း လှုပ်ရှားလို့မရတော့ပါ။ အိပ်ရာထက်ပက်လက်မှ မထူနိုင်မကြာနိုင်... ဘာမှလဲ မပြောနိုင်တော့ဘဲ... အခြေအနေဟာ ရုတ်ချည်းပင် အတော်ဆိုးဝါးသွားပါသည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည်လည်း ဤအခြေအနေကြီးကို မြင်ရသည့်အခါ မပတ်သက်ဘဲ မျက်ကွယ်ပြု၍ မနေနိုင်ပါ။ ဇေတုသည် အားလုံးကို ခတ္တထားရစ်ခဲ့ရကာ... စက်ရုံကို မသွားမဖြစ်တခဏ ပြန်ထွက်သွားရပါသေးသည်။ သူ့ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြပ်ခဲပူထူနေကာ ရင်ဝကိုမီးစနှင့် ထိုးထားသလို ပူဆိုးနေ၍ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ ဆိုသမျှလည်း အမှားအယွင်းကြီးပင်။

စက်ရုံမှ စက်ရုံမှူးတာဝန်ရှိသူက ဘေးမှ ကူညီထောက်ပေးရကာ လူကြီးများကိုလည်း ဒီမနက်ပဲ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ဟာ စထရတ်ခံရ၍ အိပ်ရာထဲလဲသွား၍ မပါနိုင်ကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆိုရပါသည်။

ဇေတုရုံးကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ အိမ်သို့ပြန်ရောက်

လာသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဧည့်ခန်း၌ သံသံမဲမဲငိုကြွေးနေ
လေသည်။

“မမဝတ်ရည်... ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“မင်းအစ်ကိုလူမိုက်ကြီး... လှုပ်မရတော့ဘူးလေ။ တစ်
ကိုယ်လုံးသေသွားပြီ။ ဦးနှောက်ကြောထိသွားတယ်လို့ မြေ
တာပဲ။ သူ့နာပြုဆရာမလည်း ခေါ်ထားပြီးပြီ။ ရောက်နေပြီ
အခြေအနေမကောင်းလှဘူး”

ဧတုသည် ဦးမင်းဆွေအနီး လာခဲ့ရသည်။ ဦးမင်းဆွေ
သည် ဧတုကိုတွေ့လျှင် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံတွေ ရွေ့လှုပ်
ကာ မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်စီးကျလာသည်။ ဧတု
ကို လှမ်းခေါ်ချင် တစ်စုံတစ်ရာပြောချင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်
ဘာမှ တတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါတကား...။

ဧတုသည် သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဦးမင်းဆွေကို ဤပုံစံနှင့်
မြင်တွေ့ရသည်အတွက် ရင်နာယူကြုံးမရ ဖြစ်လှပါသည်။
မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးရင်း...

“ကိုကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်။ ဘာမှ စိတ်
မကောင်းမဖြစ်နဲ့... ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့ သိလား။ နေပြန်ကောင်း
လာမှာပါ”

ဦးမင်းဆွေမျက်ရည်များက တားဆီးမရ။ သုတ်ပေးလို
ရပ်သည် မရှိပေ။ နှုတ်မှကား ‘ဟင်း’ နှင့် ‘အင်း’ အကြား ဗျည်း
သုံးဆယ်သုံးလုံးထဲမပါသော အသံထွက်တစ်မျိုးနှင့် တအင်း

အင်း ဆက်တိုက်သည်။ ညှုန်နေသည်။ မင်းမင်းကိုပဲ ခေါ်နေတာ
လေလား မသိနိုင်ပါ။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီး...”

ဦးမင်းဆွေလက်ကို ဧတုဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် ဦးမင်း
ဆွေရဲ့လက်ချောင်းများက... သူ့ကိုပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုဟန်
မပီမသ လှုပ်ရှားလာသည်။ ညာဘက်လက်က ရွေ့ရုံကလေး
လှုပ်ရှား၍ ရနေပါသေးသည်။

ဦးမင်းဆွေကို ဤအခြေအနေနှင့် တွေ့ရ၍ ဧတု
ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ပါ။ ဧတုရဲ့လက်ကို တတ်နိုင်
သမျှ ရွရွကလေးထိတို့နေ၍ တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုချင်သော
ဆန္ဒရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကိုကိုကြီးပြော
ချင်တာကို သူဘယ်လိုသိနိုင်ပါမည်လဲ။ အဖြစ်အပျက်တွေကို
တောင်းပန်ချင်တာလား... မွေ့မယူစေချင်တာလား။ ဘာကို
ပြောဆိုချင်မှန်း မသိ။

အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဧတုလုံးလုံးပြန်မစဉ်းစားချင်ပါ။
အားလုံးကို မတွေ့မမြင် မကြားမသိခဲ့ရသလို မေ့ပျောက်ပစ်
လိုက်ချင်သည်။ ဤမနက်အချိန်တစ်ပိုင်းကလေးကို သူ့ဘဝထဲ
မှ လှီးဖဲ့ပြီး အကွင်းလိုက် ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးက အားအင်များကို စုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ခံရသလို
လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံးချိနွမ်းနယ်နေပါပြီ...။

ကိုကိုကြီးနှင့် မင်းမင်းအပြစ်အတူတူရှိကြသည်ဆိုလျှင်

တောင်မှ ကိုကိုကြီးကို ဤကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးနှင့်ဖြင့် သူမတွေ
ချင်ပါ။ ဤအခြေအနေထိ ဖြစ်သွားရှာသော ကိုကိုကြီးကို
တော့ သူဘယ်လိုမှ အာယာတ မထားရက်။ ထားဖို့လည်း မဖြစ်
နိုင်ပါ။ ဇေတုဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ဤအခြေအနေမျှ ဟန်
ဟန်ပန်ပန် တင့်တင့်တယ်တယ်နှင့် လူရှိသေ ရှင်ရှိသေအဆင့်
တစ်ဆင့်၌ ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းဟာ ကိုကိုကြီးမိဘများနှင့်
ကိုကိုကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့် ချည်းသာပဲမို့လား။

သူ့ကိုကိုကြီးလက်ကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး ဖြုတ်ထားခဲ့ရစ်ကာ
ဆရာမကို အခန်းထောင့်သို့ ခဏခေါ်ယူလိုက်ပါသည်။

“ဆရာမ... ဒေါက်တာက အခြေအနေကို ဘယ်လို
ပြောသွားပါသလဲ”

“အခြေအနေကတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သိပ်
မကောင်းလှဘူးလို့ ပြောရမှာပါပဲရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာက
တော့ လိုအပ်တာ အားလုံးလုပ်ပြီး ကြိုးတော့ ကြိုးစားမှာပေါ့”

“ဒီအနေအထားကနေ ပြန်ကောင်းမလာနိုင်တော့ဘူး
လားဗျာ...”

“ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။ တစ်ထစ်ချမှပြောနိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်
ဗဟုသုတမရှိတော့ ဆရာမတို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာပါခင်ဗျာ။
ကိုကိုကြီးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကယ်ပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချပါ။ တာဝန်လည်း ရှိပါတယ်။ ဇေတုမှာလည်း

ရှိပါတယ်ရှင်။ လူနာက ပြင်းပြင်းထန်ထန်စိတ်လှုပ်ရှားထိခိုက်
ပြီး စထရုတ်ခ်ရတာမျိုးဆိုတော့... အတတ်နိုင်ဆုံး သူ့ကို
စိတ်မဆင်းရဲအောင် ဝိုင်းပြီး ဂရုတစိုက်ထားပေးကြဖို့တော့ လို
ပါတယ်”

“ထားပါ့မယ်... ဆရာမ။ ကိုကိုကြီး စကားသာပြန်
ပြောလာနိုင်ပါစေဗျာ။ ကိုကိုကြီး ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒအားလုံး ဖြစ်
ရပါစေမယ်။ သူတောင်းဆိုတာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းမှာပါ”

“အားလုံးဝိုင်းကြိုးစားကြတာပေါ့ရှင်။ အခုတော့ သူ့ကို
ခဏနားခိုင်းထားလိုက်ပါဦးမယ်။ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုရင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ ပြဿနာကို သူ့ရှေ့မှာအစ ဖော်ဖော်
ပြီး ပြန်မပြောပါနဲ့တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ...”

ဇေတုသည် ကိုကိုကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲစွာ တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ကိုယ်
အခန်းထဲကိုယ်ဝင်လို့နေမိကာ အကြီးအကျယ်စိတ်ထိခိုက်မိ
သည်။ ဘာဝင်ကြွေးကြောင့် ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံ
တွေ့ ရင်ဆိုင်ရပါသနည်း။

ခါတိုင်း သူ့အိမ်မှာရှိနေတိုင်း သူ့နံဘေးနား မမင်းဘုံ ရှိ
သည်။ ခဏတဖြုတ်ရှိမနေရင်တောင် မမင်းဘုံရဲ့အသံလွှင့်လွှင့်
ဩဩကလေးဟာ သူ့ကြားရလောက်သောနေရာမှ ထွက်ပေါ်
နေတတ်ပါသည်။ အငြိမ်ရယ်လို့ မနေတတ်ဘဲ ဗိုက်တစ်ခွဲသား

နှင့် တစ်အိမ်လုံး သူ့ခြေရာချည်းသာ ထပ်နေတတ်တဲ့ မမင်းဘုံ။

ခုတော့ မမင်းဘုံ သူ့အနားမရှိတော့ပြီ။ သူ့ဘဝထဲ မရှိတော့ပြီ။ ဤသို့ခွဲခွာလိုက်ခြင်းက တစ်ခဏလား တစ်ဘဝတလား သူ့ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါ။ ကိုကိုကြီးနှင့် တကယ်ပဲ ငြိစွန်းခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် သူ့ဟာ မမင်းဘုံကို ပြန်ပေါင်းသင့်ပါသေးရဲ့လား...။

မင်းမင်း... မင်းမင်းရယ်...။

ရက်စက်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာများ စိတ်ပျက်စရာအဖြစ် တွေ့လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးဆိုရင်ကော ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုမှုကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသလဲ။ ခုတော့ သူ့ဘယ်လိုဖြေရပါမလဲ။ ဆင်းသွားသော မမင်းဘုံ၌ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နှင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ မာလီတစ်ယောက်တည်းနှင့် မင်းမင်းဘယ်လိုများနေရှာမလဲ။

အလုပ်သမားအဖော်ခေါ်လိုရသော်လည်း နေမကူးဘဲတော့ အလွယ်တကူရမည် မထင်ပါ။ အားငယ်နေရှာမလား။ ငယ်ချင်လည်း ငယ်ပလေ့စေတော့။ ဒင်းအပြစ်ဒဏ်နှင့်ဒင်းခံပစေ။ သူပြုမှုခံတဲ့အပြစ်ဟာ မိုက်ရိုင်းဆိုးသွမ်းလှသည်ဖြစ်သည်အတွက် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခွင့်လွှတ်သင့်သော အမှုကိစ္စမဟုတ်ပါ။

သူ မမင်းဘုံကို ဘယ်လောက်ထိအောင်ပဲ ချစ်ချစ်။ ခွင့်

လွတ်နိုင်ဖို့ကတော့ ခက်လှပါသည်။ ဒီမျက်နှာကို သူ့ဘယ်လိုဆက်ကြည့်ရမလဲ။ ကြည့်လိုက်တိုင်း အသစ်ဖြစ်လာမည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို သူ့ဘယ်နည်းနှင့် လျစ်လျူရှုရမလဲ။ အသလောက်ထိ ဖြစ်လိမ့်မည်ရယ်လို့ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ ဦးမင်းဆွေကိုမှ ဂရုစိုက်အရေးပေးလှတဲ့ မမင်းဘုံ စိတ်သဘောကို ရိပ်စားမိပြီးသည်တိုင်အောင်ပင် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လိမ့်မည်တော့ သူမထင်။ ဒီနေ့မနက်လို့ မြင်ကွင်းမျိုးကို သူ့ဘဝတစ်သက်၌ တွေ့ရလိမ့်မည် ကြုံရလိမ့်မည်ရယ်လို့ သူ့ဘယ်လိုမှ ကြိုတင်စိတ်မကူးဘူးပါ။ သူကဆိုးလှပါကလား။

သူသည် မမင်းဘုံအပေါ် ဘာမှ မမှားယွင်းခဲ့။ သူ့ဘက်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိခဲ့။ လက်ထပ်ခဲ့သည်မှစ၍ မမင်းဘုံအပေါ် တစ်ရက်မပျက် သူညာတာလိုက်လျောခဲ့သည်။ မမင်းဘုံစိတ်တိုင်းကျချည်းသာ ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။ မမင်းဘုံမျက်နှာကိုလည်း တစ်ချက်အညှိုးမခံခဲ့သလို သူ့မျက်နှာကိုလည်း နည်းနည်းလေးပင် မမင်းဘုံအပေါ် မညှိမိခဲ့ပါ။

ဒီကိစ္စမျိုးဟာလည်း ကိုယ်အပေါ်အပြစ်မြင်လိုချည်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ အကြောင်းပြချက်ရှာမရတတ်သော စိတ်ရဲ့ ဖောက်ပြန်ကစားမှုကြောင့်သာပဲ မဟုတ်လား။

“ကိုဇေ... ကိုဇေ”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အပြင်မှ မရဲတရဲ ခေါ်သံကြောင့် ဇေတု ကုတင်ပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းထသည်။ အသန်းအသံမှန်းသိ

သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးက မရဲတရဲနှင့်ပင်
 “ကိုဇေ... မမက ထမင်းစားမလား မေးကြည့်ခိုင်းလို့
 ပါ...”

ခုမှပင် ထမင်းစားချိန် ညနေစောင်းတိုင်နေကြောင်း သူ
 သတိပြုမိပါတော့သည်။ မစားချင်တော့ဘူး ငြင်းလိုက်မည်ပြု
 ပြီးမှ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားစိတ်နှင့် သူ့အတွေး
 ကို ပြင်လိုက်ရပါသည်။

သူတောင်မှ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဤမျှခံစားနေရလျှင်
 မမဝတ်ရည်ခမျာ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ သူ့ယောက်ျားတစ်
 ယောက်လုံးလည်း သေမလို ရှင်မလိုဖြစ်သွားရချိန်မှာ မမဝတ်
 ရည်အဖို့ အားပေးပေးမမှု လိုအပ်ပါသည်။ အပြစ်မကျူးလွန်ရ
 ပါဘဲ ခံစားလုံးလဲ ကျန်ရစ်ရသူချင်းတူတူတွင် သူကမှ
 ယောက်ျား။ ဒေါ်ဝတ်ရည်က မိန်းမသား။

“အင်း... လာခဲ့မယ်လေ...”
 “ဟုတ်ကဲ့...”
 အသန်းက လှည့်ထွက်သည်။
 “အသန်း...”
 “ရှင်...”
 “မနက်က... မင်းမင်းထွက်သွားတော့ သူ့အနားမှာ နင်
 ရှိတယ်မို့လား”
 အသန်းသည် ကြောက်လန့်စွာ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”
 “သူပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေပါရဲ့လား... နင်တွေ့လား”
 “ဟုတ်ကဲ့... အံ့ဆွဲထဲက ပိုက်ဆံဘယ်လောက်လဲ
 တော့ မသိဘူး တစ်ထပ်ယူသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆေး
 စာအုပ်၊ ပြီးတော့... မမင်းမင်းလွယ်တဲ့အိတ်ရယ်... အကျီလုံ
 ချည်ကတော့ သုံးလေးစုံလောက်ပဲ ပြီးတော့... အားဆေးရယ်။
 နောက်... သော့တို့ ဘာတို့ ဟိုကောက် ဒီကောက် နည်းနည်း
 ပဲ ပါသွားပါတယ်”

နည်းနည်းပဲဆိုပေမဲ့ ပြောသလောက်မှာ လိုအပ်ချက်
 ပြည့်စုံနေပြီ...။ တော်ရုံနှင့် ပြန်လာဖို့သူလည်းဘဲ မရည်ရွယ်
 လို့သာ ဆေးစာအုပ်တွေ ဘာတွေ ထည့်ယူသွားတာပင်။

“အေး... အေး... ဒါပဲ...”
 “ဟို... ဟို... ဟို... မမင်းမင်းက မှာသွားတာ... ဟို...
 သူ... ခိုဇေကို... ဟိုဒင်းပြုပါတယ်တဲ့... ပြောလိုက်ပါတဲ့”
 “ဘာဒင်းပြုတာလဲ”
 “ဟို... ဟို... ကိုဇေကို... ချစ်... ဟိုဒင်း”
 “အင်... သိပြီ... တော်တော့... နားလည်ပြီ။ ဒါပဲလား
 တခြားဘာပြောသေးလဲ”
 “အန်ကယ်ကို သေချာဂရုစိုက်ပါတဲ့... ဒါပါပဲ”
 “အေး... သွားတော့...”
 အသန်းသည် ခုမှပဲ အသက်ချောင်ချောင်ရှုကာ ထွက်

ပြေးသွားပါသည်။ ဇေတုသည် အောက်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း
ဆင်းလာခဲ့၏။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဒေါ်ဝတ်ရည်က နီရဲမို့အမ်း
သော မျက်နှာနှင့် ထိုင်နေပါသည်။ ဇေတုက ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ဆရာမကျွေးပြီးပြီလား... မမဝတ်ရည်”

“ခုပဲ စားသွားပြီ...”

“ကိုကိုကြီးရော... ဘာကျွေးရလဲ”

“ဘယ်ကျွေးလို့ရမလဲ။ နှာခေါင်းပိုက်တပ်ရမယ်။
ဒေါက်တာစောဝင်း ညနေတစ်ခေါက်လာရဦးမယ်။ အဲဒါ မင်း
ကို မေးမလို့ ဒေါက်တာစောဝင်းက အိမ်မှာပဲ ထားမလား
ဆေးရုံတင်မလား မနက်ကမေးတယ်”

“မမဝတ်ရည် သဘောကဘယ်လိုလဲ”

“ငါမဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး... မင်းဘယ်လိုသင့်တော်မယ်
ထင်လဲ ဇေတု”

“ဘယ်ဟာက ကိုကိုကြီးအတွက်ပိုကောင်းမယ်
ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ဆရာဝန်ကိုမေးမှ သိမယ်”

“ဒေါက်တာစောဝင်းရော ဆရာမရော ပြောတာက
တော့ မထူးပါဘူးတဲ့ အိမ်မှာပဲ ထားချင်လည်း ထားပါတဲ့။ မင်း
သဘောတူရဲ့လားလို့”

“သဘောတူပါတယ် မမဝတ်ရည်ရယ်။ အတူတူပဲ
မထူးဘူးဆိုရင် အိမ်မှာက ပိုပြီး အနီးကပ်အချိန်ပြည့် မြင်ရတာ
ပေါ့။ ဆေးရုံဆိုရင် လာလိုက်သွားလိုက်နဲ့ လမ်းမှာကို အချိန်
မနည်းကန်နေတယ်”

“ထမင်းထည့်မယ်နော် မောင်ဇေ...”

ဒေါ်အေးစိန်က ပန်းကန်တစ်ချပ်လှန်ကာ ထမင်းခပ်
ထည့်သည်။

“နည်းနည်းပဲ...”

ဇေတုသည် အိမ်ဖော်များအပေါ်တွင်ပါ မျက်နှာပူနေ
ပါသည်။

“ဇေတု...”

“ဗျာ...”

“မင်း ငါ့ကို စိတ်မချပါနဲ့နော်”

“ဘာအတွက် စိတ်ချရမှာလဲ မမဝတ်ရည်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်က မျက်ရည်ပြည့်လျှံကျလာပြန်သည်။

“ငါ... ငါ... မင်းမင်းကို နှင်ချမိတဲ့အတွက်...”

“မမဝတ်ရည်နေရာမှာ လူတိုင်းနှင်ချကြမှာချည်းပဲပေါ့။

မမဝတ်ရည်ထူးပြီး ဆိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မငိုပါနဲ့တော့ တစ်နေ့
ကုန်ငိုရတာ မျက်နှာတွေလည်း ကွဲထွက်မတတ်ဖြစ်နေပြီ...”

“ငါ... ငါ... ငါ... ယူကြုံးမရလွန်းလို့ပါ ဇေတုရယ်”

“ဖြေပါဗျာ... ကိုယ်မှားလို့ ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါ... သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကြေကို မကြေဘူး။

ငါမှန်းတယ်။ သိပ်မှန်းတာပဲ... သိလား။ နင်စိတ်ဆိုးချင်ဆိုး
တော့ လုပ်ရက်ကြပါပေရဲ့... ဒီလိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ကို မျက်

ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်တယ်။ ဒီကြားထဲက ပြဿနာဖြစ်

ဖြစ်အောင်ဖြစ်ရတယ်။ ခုတော့...ခုတော့...မင်းအစ်ကိုကို ငါဆုံးရှုတော့မယ် ထင်ပါတယ် ဇေတုရယ်။ ကိုဆွေ့ကို ငါဆုံးရှုံးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ဟယ်..."

"ဆရာဝန်က မျှော်လင့်ချက် မကုန်သေးဘူးလို့ပြော သွားတယ် မဟုတ်လား..."

"ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာချည်းပေါ့။ အသက်မထွက်သေး သရွေ့ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ဘယ်ကုန်ဦးမလဲ။ ငါတို့မိသားစု သုံးယောက်ရဲ့ အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ ဘဝလေးကို ဒီကောင် မလေးလာ ဖျက်ဆီးသွားရက်တယ်။ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ...မှန် တိုင်းလို့ ဝင်မွေ့သွားတာပဲ"

ဇေတုက ထမင်းတစ်လုပ်ကို ခပ်စားလိုက်သည်။ ဟင်း ထည့်ဖို့မေ့နေပြီး အဖြူထည့်ချည်း ဝါးနေမိသည်။

"ဒါကြောင့်...ဒင်းတို့သားအဖကို စမြင်ဖူးကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲ တထင့်ထင်ပဲ။ တကယ်ကို စိတ်ထဲက တစ်မျိုးဖြစ် ခဲ့တယ်။ ဟေးလားဟားလားနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီးအိမ်ပေါ်တက် လာပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးလိုက်ကြတာ ဇွတ်တရွတ် တစ်ခုခုပဲလို့ တော့ ငါတွက်မိပါရဲ့ ဒီလိုအဖြစ်တွေ ဆိုးရလိမ့်မယ်အထိတော့ မထင်ခဲ့မိလို့ဟဲ့..."

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ရှိုက်ကာ ငိုသည်။ မမင်းဘုံဘက်က ကာကွယ်ပြောပလောက်သောစကား ဇေတု၌မရှိလှ။ သူ့ငဲ့ခံ နားထောင်ဖို့သာ ရှိပါသည်။

"ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ...နင်ရလိမ့်မယ် မထင်လို့ သူ့ အပိုင်ကြံတာပဲဖြစ်မယ်။ စောစောလူမိသွားလို့ အခြေအနေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ရတာ။ ခုကိုပဲ သူ့မှာ စိန်တစ်လုံးနားကပ်ရယ် စိန်လက်စွပ်ရယ်၊ ဆယ်လေးငါးသိန်းဖိုးပါသွားသေးတာပဲ လေ"

ဇေတုသည် မမင်းဘုံကို ငွေမက်သည်ရယ်လို့တော့ ဘယ်လိုမှ ထင်လို့မရပေ။ ဆိုးဝါးသော အပြစ်ကြီးတွေ မမင်း ဘုံ၌ ရှိနိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ မမင်းဘုံပုံစံဟာ ငွေမက်ပုံတော့ တစ် စက်ကလေးမှ မရခဲ့ပါ။ သို့ပေမဲ့ သူမချေပသာ။

"ခုလိုအထိ ဖြစ်လာရအောင် စ,တာလည်း ဒင်းဘက် က စ,တာပဲ။ ကိုဆွေ့ဟာ နောက်မှ လှုပ်ရှားလာတာ။ ပထမ တုန်းက သူ့ရှောင်ဖယ်ပါတယ်။ ဒင်းပဲ စ,ခဲ့တာ...ငါဖြင့် သူ့ ကို သမီးကလေးလိုသဘောထားချစ်လိုက်ရတာ ဇေတုရယ်။ သူကတော့ လုပ်ရက်ပါပေရဲ့ ငါတို့ဘဝကို ဖျက်ဆီးရက်ပါပေ ရဲ့..."

"တော်ပါတော့...မမဝတ်ရည်...ထပ်မပြောကြပါနဲ့နဲ့"

"နင်ဘာလုပ်မလဲ ဇေတု။ သူ့ကိုကွာမလား"

"ကျွန်တော်ဘာမှ မဝဉ်းစားနိုင်ဘူးဗျာ။ ပြန်ပေါင်းဖို့ မသင့်ဘူးဆိုတာကိုတော့ နားလည်ထားတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတာ က သူ့သမီးမွေးခါနီး ဖွားခါနီးကျမှ ပြဿနာဖြစ်ပြီးနင်ချခံရ တာဟာ...ဦးလင်းနောင်အမြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရိုင်းနေမလား ဆိုတာ..."

“ဘာလိုရိုင်းရမှာလဲ... သူတောင်ယုတ်မာသေးတာ။ သူလုပ်ပုံက ယုတ်ကို ယုတ်မာပက်စက်တာ။ ဒုာလဲ နင်ကပါ သွားတဲ့ကိုယ်ဝန်အတွက် သံယောဇဉ်မကင်း ဖြစ်နေသေးတာ ပေါ့လေ ဇေတု...”

ဇေတု ငိုငင်နေမိပါသည်။

“နင်က စိတ်မပြတ်ဘူးကိုး။ အေး... နင်စိတ်မပြတ်လို့ ဒီကိုယ်ဝန်ကို သံယောဇဉ်တကြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေရင် အရင်ဦး ဆုံး... သူ့ကိုတစ်ခုတော့ သေချာအောင် ပွင့်မေးပါဦး ဇေတု။ ဒါကိုမေးပြီးမှ ဆက်စဉ်းစားပေါ့”

“ဘာကိုလဲ... မမဝတ်ရည်”

“ဘာကိုရမလဲ... ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ... ဘယ်သူ့သွေးလဲ ဆိုတာ သေချာအောင်ပေါ့”

“ဟာ... ဗျာ”

ဇေတုသည် ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်နှာကို တုန်လှုပ်စွာ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဇေတုမျက်နှာမှာ နိရဲထွတ်သွားကာ အမြင်တွေ ပြာနှမ်းသွားသည်။ သွေးတွေတဖောက်ဖောက်တိုး ကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး လဲပြိုမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“နင်... ဒီစကားကို စိတ်မဆိုးနဲ့ဇေတု... ငါတမင်သက် သက် နာအောင်ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပထမ မမင်းဘုံက စပြီး ကိုဆွေကို အရောဝင်ခဲ့တာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့မှ ကိုဆွေ ဘက်ကပါ အမှုအရာပျက်လာတာ။ နှစ်ယောက်လုံး အမှုအရာ

ပျက်လောက်အောင် မျက်လုံးချင်းတွေပါ စကားပြောပြီး နောက်မှ ဒီကိုယ်ဝန်က ရှိလာတာ...”

ဇေတုသည် ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။ ခုမှပင် အနာ ပေါ်တုတ်ကျသလို သူ တဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်မှာ ဒေါသအလျှောက် ထင်ရာ စွတ်ပြောပြီးမှ မျက်နှာငယ်သွားကာ...

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဇေတုရယ်...”

“မဆိုးပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လောက်ထိ လှည့်စားခံရမှန်း ကိုယ်ဟာကိုယ်ဘယ်လောက်ထိ ညံ့မှန်း တောင် အတိအကျမသိရတာကို ရင်နာလွန်းလို့ပါဗျာ”
ဇေတုမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ဝဲအိုင်လာခဲ့ပါသည်။

* * *

ဦးမင်းဆွေမှာ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းမသိဘဲ သူ့လက်
တစ်ဖက်ဟာ မြောက်မြောက်ဘက်ကာ တစ်နေရာကို ညွှန်ပြ
ညွှန်ပြနေတာမို့...

“ကိုကိုကြီး...ဘာပြောချင်တာလဲဟင်...ဘာလိုချင်
သလဲ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် နောက်ပါး၌ရပ်ကာ ငြိမ်သက် တွေ
စိုက်နေရာမှ...

“သူ...မီးခဲသေတ္တာကို ပြနေတယ်ထင်တယ် ဇေတု”

ဇနီးပီပီ သူ့ယောက်ျားဆိုလိုချင်ရာကို မှန်းဆနိုင်ပုံရပါ
သည်။ ဇေတုက ထိုင်ရာမှ ထ၊ သွားကာ မီးခဲသေတ္တာကို ညွှန်ပြ

“ဒါကိုပြောတာလား ကိုကိုကြီး”

ဦးမင်းဆွေထံမှ တအင်းအင်းအသံဟာ သွက်သွက်ကြီး ဆက်ခါ ဆက်ခါ ထွက်လာပါသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်တဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မီးခံသေတ္တာရဲ့ သော့ကို ဇေတုထံ လှမ်းပေးလိုက်ကာ...

“ဘာကို လိုချင်နေလဲ မသိဘူး။ မင်းပဲ မေးချည်ပါတော့ ဇေတုရယ်...”

ဇေတုသည် သော့ဖွင့်ကာ စာရွက်စာတမ်းအထပ်ကို ပြ သည်။

“ဒါလား...ကိုကိုကြီး”

ဦးမင်းဆွေက မျက်မှောင်ကုတ်ယောင်ပြုသည်။

“မဟုတ်ဘူးတဲ့... သူမကြိုက်ရင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြ တတ်တယ်”

ဆရာမစကားကြောင့် ဇေတုက ငွေတချို့ကို ဆွဲယူ လိုက်ပြန်သည်။

“ပိုက်ဆံလား...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် စိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာလာ သည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ပိုင် လက်ဝတ်လက်စားတွေ မဟုတ်ဘဲ ဦးမင်းဆွေ အမေလက်ထက်က လက်ဝတ်လက်စားများထည့်

သိမ်းထားသည့် ယွန်းဘူးတစ်ဘူး မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ရှိပါသည်။ ရှေးတုန်းက ပုံရိုးရိုးဟောင်းဟောင်းကြီးတွေဖြစ်၍ သူ့ဟာနှင့် သူ တန်ဖိုးရှိသော်လည်း ဒေါ်ဝတ်ရည်က ထုတ်မဝတ်ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ကတည်းက စပြီး ဤအတိုင်းဘူးထဲ ရှိနေပါ သည်။

ဤလက်ဝတ်လက်စားဘူးကိုများ မမင်းဘုံကို ပေးချင် သလားပဲ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် နှမြောစိတ် လိုချင်စိတ် လုံးဝ မရှိဘဲ ဝမ်းနည်း၍သာ လာပါသည်။

“ဇေတု...ဟိုယွန်းဘူးပြလိုက်ပါဦး”

“ဒါလား...ကိုကိုကြီး”

“အင်း...အင်း...အင်း...”

မျက်မှောင်တွန့်ပြေကာ တအင်းအင်းဆက်တိုက်အော် နေတာမို့ ဇေတုက ယွန်းဘူးကို ထုတ်ယူကာ... မီးခံသေတ္တာ ကို သော့ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ယွန်းဘူးကို ဦးမင်းဆွေခုတင် အနားယူလာလျှင် ဆရာမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အလိုက်တသိ ထွက်သွားပေးပါသည်။

သော့မပါသော ယွန်းဘူးကို ဇေတုက ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ရွှေအတုံးအတစ်လိုက်နှင့် လက်ရာဟောင်းဟောင်း ထုဆစ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာအချို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ ဘယက်၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ ဒွာရယာ မျိုးစုံကို ဦးမင်းဆွေမြင်အောင်ပြရင်း...

“ကိုကိုကြီး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အင်း...အင်း...”

“အားလုံးရှိပါတယ် ကိုကိုကြီး။ ဒီလိုပဲ သိမ်းထားမယ်လေ။ ကိုကိုကြီးဘာမှမပူနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှ ဆေးကုစရာတွေလည်း အလုံအလောက်ရှိပါတယ်”

“ဪ...ဇေတုရယ်...နင်အတော်ခုံးဝေးတာပဲ”

“ဘာလို့လဲ...မမဝတ်ရည်”

“ငါထင်တာတော့...မင်းအစ်ကို ဒါတွေကို မမင်းဘဲကို ပေးချင်သလားမှ မသိဘဲ”

ဇေတုမျက်နှာမှာ ညိုသွားရကာ ဦးမင်းဆွေလည်း မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ရင်း...

“အူး...အူး...အူး...”

ငြင်းကွယ်သော အမူအရာဟု ယူဆရပါသည်။ ဦးမင်းဆွေကား မျက်မှောင်ကုတ်လျက်...အင်းအင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တအူးအူး ရေရွတ်နေကာ စကားတွေများစွာ ပြောနေပုံပင်တည်း။ စုပုံထည့်ထားသောပစ္စည်းအရောရော အထွေးထွေးကို ကြည့်ကာ ဘာကိုဆိုချင်မှန်းလဲ ဇေတုရော ဒေါ်ဝတ်ရည်ပါနားမလည်။ ဦးမင်းဆွေကား တအူးအူး တအားအားနှင့် ကြိုးစားပမ်းစားတော့ ပြောနေရာပေသည်။

သို့သော် သူဆိုလိုချင်တာကို သူ့ဟာသူလည်း ရေရာခဲအင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မပြတတ်။ ဇေတုတို့ကလည်း နားမ

လည်။ ဦးမင်းဆွေများတော့ အမောဆိုမတတ် တအူးအူး တအားအားပြောရာပါသည်။ မမင်းဘဲကို ပေးချင်သလားမေးတော့လည်း မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကာ ငြင်းဆန်သည့်သဏ္ဍာန် ပြုရာပြန်သည်။ သူ့ဘယ်လောက်ပြောပြော ဘယ်သူမှ နားလည်နိုင်တာမဟုတ်လေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဦးမင်းဆွေများ မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျကာလာသည်။

“ကိုကိုကြီး...စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့...ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ကိုကိုကြီး ပြောနိုင်တော့မှ ပြောပေါ့။ ကျွန်တော် အားလုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဇေတုအား ကရုဏာကြီးစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မွေးစားရကျိုး နပ်လွန်းတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ။ သူ့အစ်ကိုအပေါ် ရိုသေကျေးဇူးသိတတ်သည်မှာ ကမ်းကုန်ရောပါပဲ။ သူ့ဇနီးသည်နှင့် မရောက်သင့်သည့် အခြေအနေမျိုးရောက်နေတာကို လက်ပူးလက်ကြပ်သူကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ပါလျက်နှင့် သူ့အစ်ကိုအပေါ် မငြိုငြင်ရှာ။

သေကောင်ပေါင်းလဲ...အိပ်ရာထဲလဲနေသော အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိပြုစုစောင့်ရှောက်ရှာသည်။

“သိမ်းလိုက်မယ်နော် ကိုကိုကြီး...နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် ကိုကိုကြီး စကားပြောဆိုနိုင်ပါပြီ။ အဲဒီကျမှ ဘာလုပ်ရမယ် ကျွန်တော်ကိုပြောနော်...ကျွန်တော် အားလုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဇေတုက ယွန်းဘူးလေးကို မီးခဲသေတ္တာမှာ ပြန်သိမ်းသည်။ ဦးမင်းဆွေကား အားမလိုအားမရလက်မိုင်ချကာ... မျက်ရည်တွေသာ တွေ့တွေ့စီးဆင်းလျက်သား...။

* * *

“မင်းမင်းရယ်... နင်ဒီလိုချည်းငိုနေလို့ပဲတော့ မဖြစ်သေးဘူးလေဟာ။ ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့ကိုဇေတုနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်။ လင်နဲ့မယားပဲဟာ ရန်ဖြစ်တာအဆန်းလား။ ခုမခေါ်... တော်ကြာပြန်တည်းမှာပေါ့။ နင်ဗိုက်ထဲလည်း သူ့ကလေးပါလာတဲ့ဟာ သူ့အကြာကြီးသံယောဇဉ်ပြတ်ရက်ပါ့မလား”

သူငယ်ချင်းများသည် မမင်းဘုံကို ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ဖျောင်းဖျနေကြရပါသည်။

“ပြတ်ပြီဟ... ကိုဇေ ငါ့ကို မုန်းသွားပြီ”

“ကိုဇေတုက နင်ကိုဒီလောက်ချစ်တာ နင်လုပ်ချင်တာလုပ်... ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်တတ်တဲ့ဟာ နင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မုန်းနိုင်မှာတဲ့လဲ...”

“သူ... မုန်းသွားပြီ... ငါ့သိလယ်... သူ့ငါ့ကို သိပ်ပြီးဒေါသဖြစ် စက်ဆုပ်သွားပြီ”

“အဲသလောက်ဖြစ်ရအောင် နင်ကဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ။

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာလဲ ပြောမပြတော့ ငါတို့လည်း ကြားက ဘယ်ဖြစ်ပြေလို့ရပါ့မလဲ”

“ဘယ်သူမှ ပြန်ပြေလို့မရတော့ဘူး။ ငါသိတယ်... ငါ့ကို သူမုန်းသွားပါပြီ...”

စန်းစန်းထွေး၊ ရီရီလွင်နှင့်ဖြူလဲ့တို့သည် ဘယ်လိုဆက်နှစ်သိမ့်ရမည်မသိဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငိုငင်သွားကြရပါသည်။ ဟိုအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာလို့ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေဆီဖုန်းဆက်တော့ အလန်တကြား ရောက်ခဲ့ကြရပါသည်။ အိမ်ဖော်ရဖို့လည်း သူတို့သုံးယောက်ပဲ ဝိုင်းကူရှာဖွေပေးခဲ့ကြရသည်။

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ရသည့်တိုင်အောင်လည်း မမင်းဘုံကို ပစ်မထားရက်ဘဲ ကိုယ့်အိမ်တွေကိုယ် ခွင့်ပန်ကာ မမင်းဘုံအိမ်မှာ လာနေပေးနေကြပါသည်။ ခုထိကိုပဲဖြစ်လာသော ပြဿနာကို မေးလို့မရ။ ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုသည်ကို လုံးလုံးမပြော။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်... တင်ငိုနှင့်သာ အချိန်တွေကုန်ခဲ့သည်။

မမင်းဘုံမှာ အအိပ်ပျက် အစားပျက်ကာ ငိုလိုချည်းသာနေ၍ မျက်နှာတွေကျကာ လူတောင် ကိုယ်ရေစစ်သွားရပါပြီ။

“ဒီလိုချည်းနေလို့မရဘူး... မင်းမင်း... မိုက်ထဲမှာကလေးက ရှိသေးတယ်။ ကိုဇေတုကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးရမလား ပြောဟာ...”

“မခေါ်နဲ့... မခေါ်နဲ့... သူလည်းလာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“နင်ဘာလုပ်ချင်လဲ...”

“ငါဘာလုပ်လို့မှမရဘူး...”

“ဘာမှလုပ်လို့မရရင် ငိုမနေနဲ့တော့လေ။ ဘာထူးသေးလို့လဲ”

“အန်ကယ်လည်း နေမှကောင်းရဲ့လားမသိပါဘူးဟာ”

“နင်တို့ ပြဿနာထဲ အန်ကယ်ပါ ပါလို့လား...”

“ပါတယ်... အန်ကယ်တော့ အိပ်ရာထဲ လဲသွားမှာ သေချာတယ်။ နာလန်မှထူပါ့မလား မသိပါဘူး။ ငါအန်ကယ်နဲ့ လည်း တွေ့ချင်တယ်”

“ကိုဇေတုနဲ့ ထက်ပဲ ပိုတွေ့ချင်သေးလား”

“ကိုဇေကိုလည်း တွေ့ချင်တာပဲ။ အန်ကယ်ကိုလည်း တွေ့ချင်တာပဲ။ အန်ကယ်နေကောင်းရဲ့လား သိချင်လိုက်တာ အန်ကယ် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ”

“ဖုန်းဆက်မေးပေးရမလား”

“မမေးပါနဲ့တော့ နင်တို့အဟောက်ခံရမှာ သေချာတယ်...”

“ဘာတွေလဲ... မင်းမင်းရယ်... ပြောပါဦး။ ပြဿနာက ဘယ်လောက်တောင်ကြီးထွားလို့လဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦးဟာ ရင်မောလိုက်တာ”

မမင်းဘုံကား အချိန်ပြည့် ငိုကြွေးမျက်ရည်ကျလျက်

သာ ငိုရုံအပြင်သူ ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ပါ။ သူ့ဘဝ သူ့အဖြစ်က ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့်မသာသော မဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား။ သူ့မှာတစ်ယောက်တည်း ငိုကြွေးဖို့ အခွင့်အရေးသာ ရှိပါသည်။ ကိုဇေတစ်ယောက်လည်း သူ့အပေါ် စိတ်အနာကြီးနာသွားပြီဆိုတာ သိသာလှပါသည်။

ကိုဇေလိုက်လည်းမလာ... ဖုန်းသော်မျှမဆက်။ မမင်းဘုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုဇေခေါင်းထဲ ရင်ထဲက အပြီးအပိုင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူနှင့်ကိုဇေတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

သူ့ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့အဆုံး ဖေကြီးဆီကိုတော့ စာတစ်စောင်ရေးထည့်လိုက်ပါသည်။ ဖေကြီးဟာ မမင်းဘုံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အပွင့်လင်းဆုံးတိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် မဟုတ်လား။ ဖေကြီးသာ ခုနေ့ရှိနေလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု ဖေကြီးကိုလည်း တမ်းတမ်းတတမျက်ရည်ကျရပါသည်။

ဦးလင်းနောင်ထံ ထည့်လိုက်သော စာဟာလည်း ဦးလင်းနောင်လက်ထဲကို ဘယ်အချိန်ကျမှ ရောက်နိုင်မည်ဆိုတာ အတိအကျပြောလို့မရပါ။ သဘောပေါ်လိုက်ပါနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ထိုသဘောကမ်းမကပ်မချင်း စာရဖို့အခွင့်အလမ်း မရှိ။ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုခုသို့ ကပ်ပါမှ အေးကျင့်က ယူလာမည် စာတို့ကို လက်ခံရရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီအခါ ဖေကြီး ဖုန်းဆက်ချင် ဆက်ပေလိမ့်မည်။

ဤမျှ မမင်းဘုံအလူးအလဲ ဖြစ်နေတာအတွက် သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ စဉ်းစားလိုလည်း မရ။ စိတ်လည်း မကောင်း။ အကြံရကြပ်နေကြပါသည်။ သူတို့ စိတ်ကူးအတိုင်းသာဆိုပါက ဇေတုထံဖုန်းဆက်လိုက်ချင်ပါသည်။ ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံအကြားမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည့် ပြဿနာ မရှိစကောင်းဘူးဟု သူတို့ယူဆရာ... မမင်းဘုံက ဖုန်းဆက်ခွင့်မပေးတာအတွက် စိတ်ထဲမကျေမနပ်။

သူတို့နားလည်သလောက်မှာ လင်နှင့်မယားဆိုတာ လျှာနှင့်သွားလိုပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်အခန့်မသင့်ခြင်းဆိုတာ ဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပေါ်ပေါက်နိုင်တာမျိုးပင်။ ဇေတု နှင့် မမင်းဘုံတို့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားတွေဟာလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို ကလေးကစားသလို ပေါ့တီးပေါ့ဆသဘောထား၍ တစ်ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်ပြောင်းဟု အလွယ်တကူ တစ်မျက်နှာပြောင်းနိုင်မည့် လူစားမျိုးတွေ မဟုတ်ကြပေ။

ပြဿနာဖြစ်သော အခိုက်အတန့်သာ မာနလေးတွေ နှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်းဝန်ချဖို့ ဝန်လေးတုံ့နေနေကြမည်ဖြစ်ပြီး... ကြားက ဖြန့်ဖြေစပ်ဟပ်သူရှိလျှင်တော့ အလွယ်တကူ ပဲပြီးပျောက်ပြေလည်သွားနိုင်မည့် ပြဿနာမျိုးဟုသာ ထင်မိပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တစ်ရက်... မမင်းဘုံ ငိုကြွေးပြီး မောကြီးပမ်းကြီး နွမ်းနယ်အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခိုက်... သူတို့သုံးဦး သား ဇေတုအိမ်သို့ ဖုန်းခိုးဆက်ကြပါသည်။

“ဟယ်လို့...”

တစ်ဖက်မှ ထူးသော မိန်းမသံဟာ နွမ်းနယ်တိုးပျော့နေပေသည်။

“ကိုဇေတုရှိပါသလားရှင်”

“ဇေတုပြန်မရောက်သေးပါဘူး။ ဘယ်သူလဲ မသိဘူးရုံးကလား”

“ရုံးက မဟုတ်ပါဘူး”

ရီရီလွင်သည်... ဒေါ်ဝတ်ရည်ပဲဖြစ်ရမည်ဆိုတာ တွက်မိကာ...

“အန်ကယ်လ်နေကောင်းပါလား အန်တီ...”

တစ်ဖက်အသံက ခဏတိတ်သွားကာ...

“ခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလိမ့်... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... အန်ကယ် နေကောင်းလား သိချင်လို့ပါ”

“ဟေ့... ဒီမှာ”

တစ်ဖက်မှ ဒေါ်ဝတ်ရည်အသံက မာဆတ်သွားကာ

“မင်းတို့... မမင်းဘုံသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ပါတယ် အန်တီ”

“မင်းတို့ အိမ်ကို ဘာမှ ဖုန်းဆက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ မမင်းဘုံနဲ့ ဒီအိမ်ဟာ ဘာမှပတ်သက်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ... သူက မင်းတို့ကို ဖုန်းဆက် စနည်းနာခိုင်းတာ မဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ သူ့ကိုပြောလိုက်... ဘာမှ လာဆက်သွယ်မနေနဲ့လို့... ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့အပူကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့... မင်းတို့လည်း နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မဆက်ပါနဲ့... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်မပါကြနဲ့... ဒါပဲ”

ဂွပ်ခဲနဲ့ ဖုန်းဆောင်ချသွားသံကြောင့် ဖုန်းပြောနေသူ ရီရီလွင်မှာ နားအူရှုံ့မဲ့သွားရကား... ဖုန်းကိုပင် မယုံနိုင်သလို စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုဇေတုက ဟောက်တာလား... ဟုတ်လား”

ခဏနေမှ ရီရီလွင်က ဖုန်းကိုချကာ... အံ့ဩဒေါသဖြစ်

လျက်...

“ကိုဇေတု မဟုတ်ဘူး... သူ့မရီးဟဲ့...”

“ဪ... ဒေါ်ဝတ်ရည်လား... ဘာတဲ့လဲ”

“ငါ့ကို ဟောက်တယ်...”

“ဟင်... သူက နင့်ကို ဟောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... အကြီးအကျယ်ကိုဟောက်တာ။ ကိုဇေတုနဲ့ မင်းမင်းပြဿနာဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့ ကိစ္စမှာ သူကဘာကြောင့် အကြီးအကျယ်ဝင် ဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ။ တော်တော်ရင့်တဲ့ မိန်းမကြီး။ မင်းမင်းဟာ ဒီအိမ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူးတဲ့ ဖုန်းဆက်စရာမလိုဘူးတဲ့”

“အောင်မယ်... သူကကြားက ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ မင်းမင်း ယောက်ျားက ဒေါသဖြစ်နေရင် ဟုတ်တုတ်တုတ် သူက ဘာတွေဝင်ဖြစ်နေရတာလဲ...”

“အေးလေ... သူ့များလင်မယားကြားထဲ သူက ဝင်ခြယ်လှယ်နေတယ်... မုန်းစရာကြီး”

သူတို့သုံးယောက်သား ဒေါသပုန်ထကာ အဆည်းတယားယားမကျေမချမ်း ဖြစ်နေရပါသည်။ မမင်းဘုံနီးလာတော့ မခံချင်မှုကြောင့် သူတို့ဖုန်းဆက်တာကို ပြန်ပြောပြဖြစ်သည်။

“မဆက်ပါနဲ့လို့ ပြောရက်နဲ့ဟယ်... နင်တို့ကလည်း ငါစိတ်ညစ်ပါတယ်”

“နင့်အတွက် မကြည့်ရက်လို့ပါဟယ်... ဒီမိန်းမကြီးက ဘာဖြစ်နေရတာလဲ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ နင်ပြဿနာက...”

“သူ့အတွက်တော့ဆိုင်နေတာပေါ့ဟယ်... အားလုံးထဲမှာ ငါ့ကို အမုန်းဆုံးက အန်တီပဲဖြစ်မှာပါ...”

မမင်းဘုံမှာ တစ်ချို့တစ်မောင်းငိုရပြန်ပါသည်။

တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ငိုကြွေးခြင်း သံသရာထဲ၌သာ အပြောင်းအလဲမရှိ နှစ်မြှုပ်နေသော မမင်းဘုံကို သူငယ်ချင်းတစ်စု ဖေးမနှစ်သိမ် အဖော်ပြုနေဆဲပင်... တစ်ရက်သော နံနက်ခင်းမှာ ခြံဝသို့ ရောက်လာသော သတင်းစာကို မာလိကယူကာ အိမ်တံခါးဝ သို့ လာပေးပါသည်။

မိန်းမငယ်တို့ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးစာမျက်နှာမှ စလှန်ကာ သာရေးနာရေးကို အရင်ဦးစားပေး ကြည့်မိသော ဖြူလဲ့သည်။

“ဟင်... ဦးမင်းဆွေတဲ့”

နာရေးမှ အမည်ကြောင့် အလန်တကြားနူးရရွတ်မိပြီးမှ အောက်က စာသားတွေကို အလောသုံးဆယ် ဆွဲကပ်ဖတ်လိုက်ရပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်အမည်... ဇေတုအမည်နှင့်တွဲလျက် မမင်းဘုံအမည်ပါ ကြွင်းမကျန်ရစ်ဘဲ ပါလာတာတွေ့ရလျှင် ရင်တလှုပ်လှုပ်တုန်သွားရကာ...

“စန်းစန်းထွေးရေ... မရှိလွင်ရေ...”

အိမ်ရှေ့မှ ကမန်းကတန်း ကုန်းအော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ခေါ်လိုက်သူနှစ်ဦးနှင့်အတူ နောက်မှ ကပ်ပါလာတာက မမင်းဘုံ။

ဖြူလဲ့သည် သတင်းစာကို ကျော့နောက်လက်ပစ်ပို့ထားရင်း ပြူးကြောင်ကြောင်လုပ်နေမိသည်။ အတိအကျမသိရပေမဲ့ ဇေတုနှင့် မမင်းဘုံဖြစ်ခဲ့သော ပြဿနာရဲ့နောက်မှာ

ဦးမင်းဆွေအိပ်ရာထဲလဲသွား နေမကောင်းဖြစ်သွားမလားလို့ မမင်းဘုံ စိုးရိမ်ခဲ့တာကိုတော့ သိနေတာမို့ သတင်းကို ရုတ်တရက် မပြရဲဘဲဖြစ်နေလေသည်။

“ဖြူလဲ့... သတင်းစာထဲမှာဘာလဲ... ကိုဇေက ငါ့ကို ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ပြီလားဟင်...”

မမင်းဘုံက ညှိုးငယ်စွာ စ၊မေးပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး...”

“မဟုတ်ရင် ဘာပါလာလို့လဲ”

“ဟိုလေ... ဟိုဟာ... တခြားပါ...”

မမင်းဘုံသည် စိတ်ထင်သွားကာ သတင်းစာကို ဖြူလဲ့လက်ထဲမှ ဇွတ်သွားယူ ဆွဲလှလိုက်ပါသည်။ ဖြူလဲ့သည် သတင်းစာကို ဆက်၍ပဲ လှည့်ဆွဲထားရမလို ဆုတ်ပြဲရမလို... ပေးလိုက်ရမလို ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေပြီးမှ မထူးပါဘူးဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ...

“မင်းမင်း... နင်... စိတ်ဖြေဟာ... ကိုဇေတုအစ်ကို

ဆုံးသွားပြီ...”

“ဘာ...”

မမင်းဘုံမျက်နှာမှာ တအားကြီး သွေးဆုတ်ဖြူဖွေး ထွက်သွားကာ ရုတ်တရက် အရှိုက်ထိုးခံလိုက်ရသလို ပါးစပ် အဟောင်းသားဟာ၍ ကြက်သေသေသွားလေသည်။

“ဦးမင်းဆွေလေ... အန်ကယ်ဦးမင်းဆွေ ဆုံးပြီတဲ့... ”

နာ... နာရေးပါလာတယ်”

“ဟယ်... ဟဲ့... ဟဲ့... မင်းမင်း မင်းမင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းမင်းရေ...”

ပျော့ခနဲခွေခေါက်မှုးမိုက်ကာ လုံးလုံးသတိလစ်ကျသွားသော မမင်းဘုံကို မိန်းကလေးသုံးယောက် ပြေးပွေ့ကာ... စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်ခေါ်ငင်သံတွေကလည်း ဆူညံသွားရပါသည်။

လူတန်းကြီးရဲ့ ရှေ့နားခပ်ကျကျနေရာမှ လျှောက်လာသော ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ရေခွေးပျောခံထားရသော ပန်းတစ်ပွင့်နှယ် ပျော့ဖတ်ခွေခေါက်၍ ပါလာပါသည်။ ဆွေမျိုး... မိတ်ဆွေထဲမှ ရွယ်တူအမျိုးသမီးနှစ်ဦးက တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တွဲလာသည်အကြားတွင် ကိုယ်ခြေလှမ်းကိုယ်မသိဘဲ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ရှေ့တွင် အခေါင်းကို ထမ်းသွားကြသူများထဲ၌ ဇေတုနှင့် ရုံးကလူများ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ မြန်ဆန်လွန်းလှ၍ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဟိုက်ခနဲနေအောင်

အရှိက်ထိ အလုံးဆို့လိုက်ရတာ ဆက်တိုက်ဖြစ်၍... လူက အကောင်းပကတိမကျန်တော့သလိုပင်။

သေပြီ...

ကိုဆွေသေသွားပြီ...

ကိုဆွေ မရှိတော့ဘူး...

စိတ်ထဲ၌ အဆက်မပြတ်ရေရွတ်နေမိကာ ဤအသိကို လက်ခံယူနိုင်ဖို့ကား အတော်ကြီးကို မလွယ်ကူလှပါ။ ကိုဆွေ့၌ နှလုံးရောဂါအဆောက်အအုံရှိနေပြီဆိုတာ စပြီးသိလိုက်ရတာသည်ပင် တစ်နှစ်ခွဲသာသာမျှရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ ဒါကို စသိရစဉ်က နောင်တစ်နှစ်ခွဲကျော်ကျော်တွင် ကိုဆွေ သေမည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က နမိတ်ဖတ်ခဲ့ပါက ဒေါ်ဝတ်ရည် အဘယ်ကဲ့သို့များ ယုံကြည်နိုင်ပါအံ့နည်း။

နှလုံးရောဂါသည် ရယ်လို့အလုပ်က အနားယူလိုက်ရခါစ၌ပင် မမင်းဘုံဆိုသည့် မိန်းကလေး သူတို့ အသိုက်အမြှူကလေးထဲသို့ ဘွားခနဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘာမှ သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာပင် ဇေတုနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်သွားကြတာ။

အဖြစ်အပျက်တို့သည် ဒေါ်ဝတ်ရည်မျက်စိထဲ ရုပ်ရှင်ပြသလို တစ်ကွက်ချင်းတစ်ကွက်ချင်း ပျက်ခနဲ ပျက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ညားခါစပင် စတင်၍ လင်ယောက်ျား ဇေတုထက် ဦးမင်းဆွေကို ပိုအရေးပေးအရိပ်ကြည့်ခဲ့ပုံတွေ... ။ တစ်စ

တစ်စ ဦးမင်းဆွေဘက်ကပါ အမှုအရာပြောင်းကာ မမင်းဘုံ အပေါ် စိတ်ဝင်စားသည်များဝန်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ...။

အဲဒီနောက်တော့ ဘယ်ကိုထွက်ဖို့မှ စိတ်မချနိုင်တော့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ အကဲတခတ်ခတ် အရိပ်တကြည့်ကြည့် အလစ်မပေးရဲတော့တာ။ အတုံ့အပြန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော သူတို့ရဲ့မျက်ဝန်းများ... ပြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နောက် မြင်ကွင်း...။

အဲဒီနောက်... အိပ်ရာထဲက မလှုပ်ရှားနိုင်တော့တဲ့ ဦးမင်းဆွေရဲ့ နောက်ဆုံးနေရက်များ... ပြေသိမ့်မရအောင် စိတ်အဆင်းကြီး ဆင်းရဲခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်များ။ ခုတော့... ခုတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပေါင်းသင်းခဲ့သော သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည်ဟာ သူ့ကို လောကကြီး၌ ရက်ရက်စက်စက်ထားရစ်သွားပြီ...။

မထားရစ်ခင် တကယ့်ကို ရက်စက်သွားခဲ့သေးသည်ပဲ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဘယ်လိုမှ ငိုရှိုက်လို့မရဘဲ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်နေသည်။ မိဘတွေကြည့်ဖြူကာ သူတို့ချင်းကို တွေ့ပေးခဲ့ကြတာဖြစ်သော်လည်း တွေ့တွေ့ချင်း မြင်မြင်ချင်းပဲ 'မင်းဆွေ' ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ဝတ်ရည်တစ်ယောက် အတွယ်တာကြီး တွယ်တာသွားခဲ့တာ... သူကတော့ မသိပါဘူး။

ရင်သွေးကလေးတွေ မပေးနိုင်ခဲ့တာ တစ်ခုက လွဲပြီး ဘာဖြစ်ချက်မှမရှိခဲ့အောင် လင်ယောက်ျားကို မျက်နှာအညို

မခံခဲ့သူပါ။ ဤတစ်ခုတည်းသော ပြစ်ချက်ကပဲ ဦးမင်းဆွေကို ဖောက်ပြားသော အဖြစ်သို့ တွန်းပို့ခဲ့တာလား။ ဒေါ်ဝတ်ရည် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ အချစ်ကြီးချစ်... စိတ်အနာကြီးနာကာ ပစ်ပယ်လိုက်လိုခြင်းနှင့် မပစ်ပယ်ရက်ခြင်း ဒွိဟလွန်ဆွဲခဲ့သော ဒေါ်ဝတ်ရည်အား... သူက ဧဝံဧဝါဖြစ်ခွင့် မပေးတော့...။

သူကပဲ စတင်၍ စွန့်လွှတ်ထားပစ်ခဲ့ပြီတကား...
“ဝတ်ရည်... ငို... ငိုလိုက်ကွယ်...”
“တင်းမထားနဲ့ မဝတ်ရည်ရယ်... ငိုလိုက်ပါ”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အသက်မဲ့သူလို ခေါင်းကိုသာ အသာယမ်းသည်။ သူ့ငိုလို့မရပါဘူး။ ဘာမှငိုလို့မရပါဘူး။ အရိုးအရေ အသွေးအသား၊ အကြောအချဉ် ဘာမှမရှိတော့သလို သူ့ဘာမှကို လုပ်လို့မရတော့ပါဘူး။

နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်လာသော ဒေါ်အေးစိန်နှင့်အဖွဲ့သည် တရိုက်ရှိုက်ငိုကြွေးကာ ပါလာသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို လည်း နောက်ဖက်မှ ယပ်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပေးလျက်သား။

“မမ... ငိုလိုက်ပါ မမရယ်”

ဒေါ်အေးစိန်ကား ဒေါ်ဝတ်ရည်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ခံစားချက်တို့ကို အသိဆုံးသူပီပီ... သူပါ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြားသာကြားနေရ မြင်သာမြင်နေရပြီး... ဘာမှတုံ့ပြန်လို့မရ။ သတ်မှတ်ထားသော မြေနေရာ၌ အသင့်တူပြီးသော မြေကျင်းထဲသို့ ခေါင်းကိုချကြပေတော့မည်။

“မမဝတ်ရည်...”

ဇေတု... ဒေါ်ဝတ်ရည် ပခုံးကို လာဖက်သည်။

မမဝတ်ရည်ခံစားချက်ကို သူသိ၍ ကြင်နာထိခိုက်လှပါသည်။ ပခုံးကို ဖက်ထားရာမှ အနည်းငယ်ယမ်းလှုပ်ရင်း...

“ကန်တော့မလား... မမဝတ်ရည်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် မဖြေနိုင်ဘဲ ဝိုင်းဝန်းပေးမမှုကြား၌ ကျွံ့ကျွံ့အမှုအရာဖြစ်သွားရပါသည်။ ဇေတုကား ဦးမင်းဆွေကို ကျကျနနထိုင်၍ တရိုတသေ ကန်တော့နေပေပြီ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို အားယူမကာ လက်အုပ်ကိုချီသည်။

ရုတ်တရက် အပြေးအလွှားခြေသံတချို့နှင့် လူတချို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ခပ်ရှဲရှဲဖြစ်သွားပါသည်။ ဒေါ်အေးစိန်က ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... မင်းမင်း...”

ဒေါ်ဝတ်ရည် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပါသည်။ လက်အုပ်ချီပြုတ်ကျ၍ လက်များကို မြေတွင်ထောက်ကာ ကျွံ့ကျွံ့ထိုင်လျက်မှပင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လူပရိသတ်ထဲမှ မမင်းဘုံကို သိသူတချို့က လမ်းရှင်းဖယ်ရှားပေးကာ ကိုယ်ဝန်ကြီး ပြည့်အပ်လေးပင်နေသော မိန်းမသားအပေါ် ကြင်နာဂရုစိုက်ခြင်းဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပေးမကာ ရှေ့သို့ ဆွဲသွင်းပေးလိုက်ကြပါသည်။

မမင်းဘုံသည် သူငယ်ချင်းတစ်စု ဝိုင်းတွဲထားသည်ကြား၌ မချိမဆန် ကြေကွဲနာကျင်သည့် မျက်နှာနှင့် ပါလာသည်။ မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်စီးကာ လိမ်ကာ ကျနေကာ သူလည်းပဲ ဘာမှပြောဆို ငိုကြွေးနိုင်ဟန်မတူ။

ဒေါ်ဝတ်ရည် မမင်းဘုံကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခပ်တင်းတင်းကြည့်နေမိသည်။ မမင်းဘုံကို တွဲထားသော သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို ကြောက်လန့်သလို ကြည့်နေကြ၏။ ဇေတုလည်း မမင်းဘုံကို မြင်သွားလေပြီ။ မမင်းဘုံက ဇေတုကို ဆွေးမြေ့ နာကျင်သော မျက်လုံးကြီးအစုံနှင့် မျက်ရည်တွေတွေကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော် ဇေတုသည် မျက်နှာကို လွဲကာ... ဦးမင်းဆွေရဲ့ ခေါင်းဆီသို့ အကြည့်ကို ရွှေ့ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း... ကန်တော့ချင်လို့ဆို... ကန်တော့လေ”

မမင်းဘုံလက်ကို သူငယ်ချင်းတို့က ဝိုင်းဝန်းလက်အုပ်ချီပေးလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က ထိုလက်အုပ်ချီသော လက်ဖဝါးထဲ နှင်းဆီပွင့် တစ်ပွင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ရုတ်တရက် ဘယ်ကရမှန်းမသိသော ခွန်အားများနှင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“နင်မကန်တော့နဲ့... နင်ကန်တော့စရာလည်း မလိုဘူး။ နင်လာစရာလည်း မလိုဘူး။ နင့်မှာ အရှက်မရှိတော့ဘူးလားဟင်...”

စူးစူးဝါးဝါးကြုံးအော်လိုက်သံသည် လူစုရဲ့အသံတွေကို တိခနဲဖြတ်တောက်တိတ်ဆိတ်သွားစေကာ အာမေခိုတ်သံမျိုးစုံကို ထွက်ပေါ်လာခဲ့စေသည်။ ဘာကိုမှ သေချာမသိကြသော ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတစ်စုသည် အံ့အားတသင့်နှင့် အပြစ်အံ့ပျက်ကို ပြူးကြောင် ငေးငိုင်းနေကြသည်။ ဇေတုသည် ဒေါ်ဝတ်ရည်လက်မောင်းကို တွဲလိုက်ရင်း...

“မမဝတ်ရည်...စိတ်ထိန်းမှပေါ့...”

“နင်ထွက်သွား...နင်ခုထွက်သွား...ငါ့ယောက်ျားသေရတာ နင်ကြောင့်”

“မမဝတ်ရည်...ကိုကိုကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးလေ။ စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ဗျာ...”

“ရွယ်တူတန်းတူ လင်ငုတ်တုတ်ရှိရဲ့သားနဲ့”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

“မမဝတ်ရည်...”

လူအုပ်ထဲမှ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်စပြုလာလေပြီ။ မမင်းဘုံကား မျက်ရည်တွေတွေကျလျက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့...ခေါင်းကို ဦးချဖြစ်အောင် ဦးချလိုက်ပါသည်။

“ဖအေအရွယ်ကိုတက်ပြီး ပြစ်မှားတဲ့ သစ္စာဖောက်မ။ အောက်တန်းစား... နင်ခုထွက်သွား နင်မကန်တော့နဲ့... နင်ထွက်သွား...နင်...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်ကား ဘယ်လိုမှ မချုပ်တီးနိုင်တော့ပြီတည်း။ ခွန်တွေ အားတွေက အပြည့်ထွက်လာကာ ခုပင် မမင်းဘုံကို ပြေး၍ လုပ်မလို တရုန်းရုန်းတကန်ကန် ဖြစ်လာသဖြင့် ဇေတုရော အားလုံးပါ ဆွဲလွဲကြရပါတော့သည်။

ဤမျှ ကြားလိုက်ရုံနှင့် ဤမိသားစုရဲ့ အိမ်တွင်းရေးကို အားလုံးသဘောပေါက်နားလည်လိုက်နိုင်ပြီ။ အားလုံးသော လူတို့သည် မမင်းဘုံထံ ဒေါ်သတကြီးရွံ့ရှာစွာ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မမင်းဘုံအား တွဲလာသော သူငယ်ချင်းများကား သိလည်းမထား... မျှော်လင့်လည်းမထားသည်တို့ကို ကြားလိုက်ရ၍ အံ့ဩကာ လဲသေချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

မမင်းဘုံ သွားကန်တော့ချင်လွန်းလှချည်ရဲ့ဆို၍ အားပေးဖေးမကာ လိုက်လာခဲ့မိကြတာ။ ဤသို့သော နောက်ကြောင်းဇာတ်ရုပ်ကို လုံးလုံးမထင်ထားမိခဲ့ကြပါတကား...။

“သွား...သွား”

“မမဝတ်ရည်...”

ဇေတုကိုယ်တိုင် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကိုသာ ဆွဲနေသည်။ သူ့မိန်းမနားမကပ်...။ လူပရိသတ်တို့၏ အကြည့်သည် မမင်းဘုံအပေါ် အထင်တသေး စူးရဲပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လျက်နေလေတော့ပြီ။

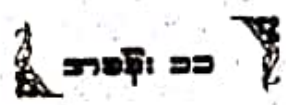
မမင်းဘုံသည် လက်ထဲက နင်းဆီပွင့်ကို ခေါင်းပေါ်

လှမ်း၍ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်တော့ အံကို တင်းစွာ ကြိတ်၍ မှီနိုင်မနင်း လူးလဲထကာ... ကိုယ့်ဘာသာ ဖြည်းဖြည်း ထိန်း၍ လှည့်ထွက်လာပါသည်။

“ဟဲ့... မင်းမင်း”

သူငယ်ချင်းတွေသည် မမင်းဘုံနောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်ပါကြကာ မမင်းဘုံကို ဝင်တွဲကြရပါသည်။ မမင်းဘုံကား ဘယ်သူ့အတွဲကိုမှလဲ အားကိုးတကြီး မမှီခိုတော့... ပရိသတ် နှင့် ဝေးရာသို့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း အပြေးထွက်ခဲ့ရပါ တော့သည်။

အစဉ်း ၁၁

စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ပိရာမှ စတင်ခဲ့သော အစာ အိမ်ရောဂါကြောင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုသို့ တက်ရောက်နားနေ ဆေးကုသခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဟိုးငယ် ငယ်ကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးသော အစာအိမ်ရောဂါဟောင်း က အခုမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပြန်ထလာတာ ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာပဲ နေကာ ကုလို့လည်းရပေမဲ့ အိမ်နှင့် ဝေးရာ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားနားနေနေ စိတ်သက်သာသလို နေ ချင်၍ တမင်တကာ ဆေးရုံတက်လာခြင်းပင်။

အိမ်က အလုပ်သမားတွေ တစ်လှည့်စီ ထမင်းဟင်း စား သောက်စရာပို့ ပေးကြကာ စေတုကတော့ ညနေရုံးဆင်းတို့၌ ဝင်ကြည့်ပါသည်။ စိတ်သက်သာရာရလို၍ ဆေးရုံတက်နားပါ

သည်ဆိုမှပဲ စိတ်မသက်သာစရာက ကြံဖန်ဖြစ်လာသည်ကို
ကား ဒေါ်ဝတ်ရည်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။ သူသည်
စိတ်ဓာတ်အတော်ကျနေကာ... ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ရန်လုပ်လို
အား မရှိပါ။ ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

ကိုဆွေမရှိပြီး တစ်လအတွင်းဆံပင်တွေ အတော်ဖြူ
ထွက်လာသည်ကို ဒါ့ပြင်တရားကျနေမိကာ... ဘုရားတရားကို
သာ အချိန်ပေးအာရုံပြုနေ၍ အတန်ငယ်သော ငြိမ်းအေးချမ်း
သာမှုကိုတော့ ရခဲ့ပါသည်။ ဆေးရုံမှာလည်း အားလျှင် ပုတီး
သာ စိပ်နေခဲ့တာပင်။ ပျင်းလို့စာဖတ်လျှင်ပင် တရားစာအုပ်ကို
ပဲ ဖတ်မိတော့သည်တည်း။

ဆေးခန်းကို ရောက်လာသော လူသစ်ကြောင့် စိတ်
မသက်မသာဖြစ်နေသော ဒေါ်ဝတ်ရည်အား ညနေရုံးဆင်းချိန်
၌ ရောက်လာသော ဇေတုက ရိပ်မိပါသည်။

“မမဝတ်ရည်... ဒီနေ့ နေမကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းပါတယ်...”

“ဒီနေ့ မျက်နှာသိပ်မရွှင်လို့...”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် အသန်းနှာပေးနေသော ပန်းသီး
တစ်စိတ်ကို စိတ်မပါလှစွာ ကောက်ယူ၍စားလိုက်ရင်း...

“ဟိုဘက်ခန်းကို ဘယ်သူ့ရောက်လာတယ်လို့ထင်လဲ
ဇေတု...”

“ဘယ်သူလဲ... မမဝတ်ရည်မိတ်ဆွေလား။”

“ဟုတ်တယ်... မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး မင်းမိန်းမလေ”

“ဟင်...”

ဇေတုသည် ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရသလို တုန်ခနဲ ကျင်
တက်သွားပါသည်။ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာကာ ဇောဇွေး
တို့ ပြိုက်ခနဲစိမ့်တက်လာသည်။ မင်းမင်း... မင်းမင်းဆေးရုံ
ရောက်လာရခြင်းဟာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ရှိဦးမလဲ မီးဖွားဖို့
ပေါ့။ ဒီရက်ပိုင်းဟာ ဟိုးအရင်းကတည်းက မင်းမင်းရဲ့အိုကျီက
ပေးထားသော မွေးရက်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ဆိုတာ သူ့သတိရရ
နေတာ လေးငါးရက်ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဇေတုက... ဟန်မပျက်အောင် ဣန္ဒြေဆယ်ရင်း...

“မမဝတ်ရည်... အခန်းပြောင်းချင်လို့လား။”

ကိုယ်အတွက်ကိုယ် ကော်ဖီထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲယူဖျော်
သောက်ရင်း... မေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်က မျက်ခုံး
တွန့်ကာ စိတ်မရှည်သလို...

“တော်ပါပြီ... ငါလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်နေ ဆင်းရဲ
တော့မှာ... သူလည်း... အခန်းအားရင် ပြောင်းသွားရမှာပါ။

မွေးလူတွေထားတာ... ဟိုဘက်နားမှာ... အခန်းမလွတ်လို့
ဒီဘက်ကလွတ်တဲ့ဆီ သူ့ကိုပို့ရတာတဲ့။ နက်ဖြန်တော့ မွေးပြီး
ကလေးအမေတစ်ယောက် ဆင်းဖို့ရှိတယ် ပြောတာပဲ။ ဆင်း
ဆင်း မဆင်းဆင်း... သူ့ဟာသူ ဟိုဘက်ခန်း နေနေ... ဘယ်

နေနေ... ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့ပါဘူးဟယ်... ဒီဒဏ်တွေလည်း ပိလှပါပြီ..."

ဇေတုသည် ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်ကာ အပြင်ကိုငေးလျက် ငိုငံနေသည်။

"မမွေးသေးဘူး... မိုက်တော့နာနေပြီ"

ဒေါ်ဝတ်ရည်က ထပ်ပြောလိုက်၍ ဇေတုသည် အူထဲ အသည်းထဲကပင် စိမ်းကျင်သွားသလို ထပ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဇေတုကို အကဲခတ်ကာ ကြင်နာစွာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

"ငါဒီဘက်မှာရှိတာလည်း သူ့သိမှာပါ..."

"ဘယ်သူသွားကြည့်လဲ..."

"မနက်က ငါ့တံခါးပွင့်ထားတော့ ဆေးရုံတက်လာတဲ့ အုပ်စုကို လှမ်းတွေ့တာပေါ့။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တွေ့လို့ အသန်းကိုသွားကြည့်ခိုင်းတာ... သူပဲ ပြစ်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လာတင်ပေးတယ်"

ဇေတုရင်ထဲ နှင့်သွားရပါသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆေးရုံလိုက်တင်ပေးသတဲ့။ မွေးဖွားခါနီး မင်းမင်းဘယ်လောက်များ အားငယ်နေမလဲ။ ဦးလင်နောင်ကလည်း မရှိ။ တကယ်တမ်းတွက်စစ်တော့ မမင်းဘုံလေးအသက်ဟာ ခုမှ နှစ်ဆယ်နှစ်ပဲရှိတာပါသေးသည်။ ငယ်ငယ်ကလေးသာ ရှိသေးတာ။ အားငယ်နေရာမှာ အမှန်ပင်။

ရင်ထဲအောင်ကျင်ခါ... ခံစားရလွန်း၍ ဇေတုမျက်သားများပင် နီလာပါသည်။ မျက်ရည်ကျလိုက်မိချင်လောက်အောင် သူ့ရင်ထဲ ထိခိုက်လှပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဇေတုကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းထပ်ချလိုက်ရင်း...

"ဇေတု... မင်းတို့လင်မယားကိစ္စဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ မင်း သူ့အပေါ် ကြေအေးခြင်း မကြေအေးခြင်းဟာ ငါနဲ့ မပတ်သက်ပါစေနဲ့။ မင်းစိတ် မင်းသဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်စမ်းပါ။ ငါလည်း အားလုံးကို တရားနဲ့ ပြောနေပါတယ်"

ဇေတု ငြိမ်နေမိသည်။

"သူငယ်သေးတာပဲ... လူဆိုတာ ငယ်တုန်းခါမှာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း မိုက်မှားတတ်ဖူးကြတာပဲ။ အဲဒီအမှား အဲဒီအမိုက်ကို တစ်သက်လုံး ဆက်ပြီး ထပ်ကာထပ်ကာ ကျူးလွန်နေလိမ့်မယ်လို့တော့ ယတိပြတ်ပြောလို့ မရပေဘူးပေါ့..."

ဇေတုဆက်၍ ငြိမ်နေဆဲပင်...။

"ငါတစ်ခုတွေ့မိတယ်။ နှင်စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ ဇေတု"

"ဘာကိုလဲ..."

"ဒီနေ့ သူ့ဆေးရုံတက်လာတာ သိကတည်းက စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး တစ်နေကုန် ငါ့လျှောက်တွေးနေမိတာ... နှင်စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ဟယ်။ ငါတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး

ကြရအောင်လား..."

"ပြောပါဗျာ..."

"ကလေးဟာ နင်ရင်သွေးဆိုရင် နင်အပိုင်းပဲ။ ကလေးဟာ တကယ်လို့ ကိုဆွေ့ရင်သွေးဆိုရင်... ငါ... ငါ... ကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိမယ် ထင်တယ်။ ငါ ဆက်ဆံချင်တယ်"

ဇေတုမျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားရပါသည်။ ဤစကား ဤအတွေး ဤသံသယဟာ မမဝတ်ရည်က စတင်သွင်းလာတာ။ သူ့၌ ဤသံသယမျိုးရှိနိုး မရှိနိုး... သူပင်သေချာမသိ။ ဤစကားမျိုးကြားရလျှင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပျက်ဆီးပေါက်ကွဲပစ်ချင်အောင် သူဒေါသုပုန်ထပေသည်။ ကိုကိုကြီးရင်သွေးဆိုရင်... မမဝတ်ရည်က မင်းမင်းကို ပြန်ဆက်ဆံပတ်သက်မည်ပေါ့။

"ဒါပေမဲ့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ငါထိုင်စဉ်းစားကြည့်နေတာ... နင်ရင်သွေးကလေးပဲဖြစ်မှာပါလို့... ငါထင်ပါတယ်။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဟိုရှေ့က သမိုင်းကြောင်းကိုပါ ပြန်တွေးယှဉ်စဉ်းစားရင် ကိုဆွေ့ဟာ ညီလုပ်သူဇနီးကို ပစ်မှားမဲ့လူစားမဟုတ်ပါဘူးလို့ပဲ ငါလက်ခံချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါသွေးပူခဲ့တယ်လေ... အတတ်လည်း မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဟယ်"

"တော်တော်ဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ်... ဘာမှာဦးမလဲ"

"နင်သွား မကြည့်ချင်ဘူးလား..."

"သိပ်ကြည့်ချင်တယ်... ကြည့်လိုက်မိပြီးတာနဲ့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မိလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလို့ သွားမကြည့်ရဲတာ"

"နင်ကခွင့်မလွှတ်ချင်လို့လား... အေးလေ နင်သဘောပါ..."

ထိုအခိုက် တံခါးခေါက်သံ တစ်ခုပေါ်လာ၍ အသန်းက အပြေးထခါ တံခါးဆွဲပွင့်လိုက်ပါသည်။ တံခါးဝ၌ပေါ်နေသော မျက်နှာကလေးကား ဖြူလဲဟု ဇေတုမှတ်မိနေသော မျက်နှာကလေးပင်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သွေးဆုတ်နေသည်။

"ဘာကိစ္စလဲ..."

ဇေတုက ခပ်တိမ်တိမ်မေးလိုက်ပါသည်။

"ဟို... ဟို... ဟိုဟာပါ။ မင်းမင်း... မိုက်... မိုက်ခွဲမိုက် ကျွန်မလက်မှတ်ထိုးလိုက်ခွင့် ရှိသလားဟင်... ကျွန်မထိုးလိုက်ရမလား..."

ဇေတုသည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ ချွေးစေးတွေ ထွက်လာသည်။ သူ့ပါးပြင်နှုတ်ခမ်းတို့ဟာ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေကာ... မျက်လုံးများလည်း ပြာဝါးလာသည်။

"မိုက်ခွဲရမယ်တဲ့လား..."

"ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... လက်မှတ်တော့ လိုက်ထိုးပေးလိုက်ပေါ့ ဇေတု... သဘောတူလိုက်ပေါ့။ ဒီမှာကလေးအဖေ"

နာမည်ပေးတော့လည်း မင်းနာမည်ပဲ ဖြစ်မယ်ဟာ... ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဒီကောင်မလေးကို ခေါင်းညိတ်လိုက်။ ဟိုမှာ ခွဲမယ်အရေး ကြာနေမယ်...

ဇေတုသည် အလိုအလျှောက် ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျား မိကာ ဖြူလဲနောက်မှ လျှောက်လိုက်လာမိပါသည်။ ဖြူလဲ ကား ဇေတုကို ကြောက်ကြောက်နှင့် ရှေ့က တက်သုတ်ပြေး နေသည်။

“သူ့အပေပြန်လာမယ့် သတင်းကြားသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သန်ဘက်ခါရောက်မယ်လို့ ဖုန်းရပြီပါ ပြီ”

“ဪ...”

ရုတ်တရက် အခန်းဝတစ်ခုသို့ ရောက်သည်တွင် ဇေတု သည် မမင်းဘုံကို ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဖို့ ဆေးရုံဝတ်စုံကြီးနှင့် ထရော် လီပေါ်ပက်လက်လှမ်းမြင်လိုက်ရကာ... ဤအဝတ်နှင့် မမှတ် မိချင်သလို ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားရယ်လို့ မနည်းကြည့်ယူရပါ သည်။ မမင်းဘုံသည် အကြိတ်ညည်းညူနေရာမှ ဇေတုကို မြင် လျှင် ငေါက်ခနဲထထိုင်တော့မလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကဲ... ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူ့သဘောတူ လက်မှတ် ထိုးမှာလဲ”

သူနာပြုတစ်ယောက်က ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်မေး လိုက်လျှင် ဖြူလဲသည် ‘ဒီမှာ...’ ဟု ဇေတုကို လက်ညှိုးညွှန်

လိုက်၏။ ခုမှရုတ်တရက်ရောက်လာသူကို သူနာပြုက အကဲ ခတ်ရင်း...

“ဘာတော်သလဲ...”

“ယောက်ျား...”

“ဪ... ဒါဖြင့်လည်း ဒီမှာထိုး... သဘောတူတဲ့ အကြောင်း”

ဇေတုသည် မမင်းဘုံကို မျက်နှာနီနီနှင့်... တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ရပါတယ်... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထိုးလည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား...”

မမင်းဘုံရဲ့ ညည်းညူရင်းပြောစကားကြောင့် သူနာပြု ရဲ့မျက်လုံးတွေက သွက်သွက်အကဲခတ်လှုပ်ရှားသွားကာ... ဇေတုကို ဘောလ်ပင် တစ်ချောင်းကမ်းလိုက်ရင်း...

“ကဲ... ထိုးမှာဖြင့် ထိုးတော့...”

ဇေတုသည် ဘာမှမပတ်ဘဲ ဘာမှလဲ ဂရုမပြုမိဘဲ ခပ် သွက်သွက် လက်မှတ်တစ်ချက်ထိုးလိုက်လေသည်။ ဤပုံစံမျိုး နှင့် မင်းမင်းကို မြင်ရသည်အတွက် ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ခါ သူ့ စကားအတိုင်း ခွင့်လွှတ်လိုစိတ်က ခေါင်းပြုနေပါသည်။ နာ ကြည်းစိတ်ကိုလည်း သူမေ့လို့တော့မရ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ နှာပင်ပန်းအဆင်းရဲဆုံးအချိန်ဖြစ်နေ၍ သူ့ရဲ့ ကြင်နာ သနားမှု ကို သူ့ကို တို့ကာတို့ကာ သတိပေးနေသလိုပင်။

ဇေတုသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မမင်းဘုံ အနား ကိုင်းငံ့လိုက်မိကာ...

“ဒီမယ်... ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူ့သွေးလဲဆိုတာ မှန် မှန်ပြောစမ်းပါ မင်းမင်း”

တိုးဖွသော်လည်း သဲကွဲစွာကြားလိုက်ရ၍ မမင်းဘုံ မျက်နှာက သွေးဆုတ်သွားကာ ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်တွေ သီး လျှံလာသည်။ အံ့ကိုဖိကာ ကြိတ်ပစ်လိုက်ရင်း... မျက်စိကိုမှိတ် ၍ပင်...

“သူ့မှာ ဦးမင်းဆွေသွေးလည်း ပါတယ်၊ ဦးဇေတု သွေး လည်းပါတယ်၊ ဒါအမှန်အတိုင်းပဲ...”

သူ့စကားဆုံးလျှင် ထရော်လီတွန်းသူက စတုန်းလိုက် ပါသည်။ ဇေတုသည် မှောင်မှိုက်အတိကျသွားကာ အနီးဆုံးနံရံ ကို ဣပ်မှီလိုက်ရပါသည်။ ရင်ဝကို ပုဆိန်နှင့် ပေါက်ချလိုက် သလို တမင်တကာကို ရက်ရက်စက်စက်ပြောလိုက်တာလား မင်းမင်းရယ်။ ပြောရက်လိုက်တာကွယ်။ ကိုယ့်ကိုတစ်သက် နာလန်မထူနိုင်အောင်လည်း ပြောတတ်လိုက်တာကွယ်...။

* * *

ဒေါ်ဝတ်ရည်ကတော့ ကလေးကိုကြည့်ဖြစ်အောင် ခပ်ရဲရဲဝင်ကြည့်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ထံမှ ချစ်စဖွယ် သမီး မိန်းကလေးအကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ရသည်တိုင် ဇေတု သွား မကြည့်ဝံ့ဘဲ ရင်ထဲက တနံနံနဲ့ ပူဆွေးနာကျင်ရပါသည်။

“ငါ့ကိုသူ အေးအေးချမ်းချမ်း လိုလိုချင်ချင် ဟက်ဟက် ပက်ပက်ဆက်ဆံတယ်... ပြီးတော့ ကိုဆွေနဲ့သူဟာ ဘာမှ မရိုးသား မပွယ်ရာတဲ့ကိစ္စမဖြစ်ခဲ့ကြဘူးလို့လဲ သစ္စာဆိုတယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ မမဝတ်ရည်က ယုံလိုက်သလား”

“ယုံလိုက်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတာကို နား ထောင်ခဲ့ရတဲ့ သဘောပဲပေါ့...”

“ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ သူ...သူ...ရက်ရက်စက်စက် ပြောလွှတ်တယ်ဗျာ။ ဒီကလေးမှာ ကိုကိုကြီးသွေးရော၊ ကျွန်တော့်သွေးရော ပါသတဲ့ဗျာ”

ဇေတုသည် ပြောရင်းအသံတုန်လာကာ ငိုရှိုက်မိတော့ မတတ်ဖြစ်လျက် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်နှင့် ငိုငံနေမိပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကား ဤကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ချင် ပြီ။ ဒါဟာလည်း ရှေ့လျှောက် ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် ကျန်းမာရေးတို့အတွက်ပင်။ ဇေတုကိုတော့ သူနားမချလို။ သူ သံဘောနှင့်သူသာ ရှိပါစေတော့ရယ်လို့ပင်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်က ဆေး ရုံးရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်...

“ဟဲ့...ဇေတု...ဟိုမှာ သမီးကလေးကို ဆရာမအပြင် ထုတ်လာတယ်။ နေရောင်ပြပို့ထင်တယ်။ လှည်းကလေးနဲ့ နင် မြင်ဖူးချင်ရင်လာကြည့်ချည်...”

ဇေတုသည် ဒိတ်ခနဲရင်တုန်ခါ ပြတင်းပေါက်အနား လွှားခနဲကပ်လာပါသည်။ ဆေးရုံရဲ့ အောက်ထပ်စင်္ကြံနံတွင် သုံးရက်သမီးကလေးကို ဆရာမတစ်ယောက်က လှည်းနှင့် နေ ပူပြနေသည်။ အဝေးမှ မသဲမကွဲတွင်ပင် သူ့ရင်ထဲ ချစ်မြတ်နိုး စိတ် မွန်းသိပ်သွားကာ...

“ဟာ...ဒီလောက်နေပူကြီးထဲ ကလေးလေးကိုဗျာ”

“အသားမဝါအောင် ကလေးတွေကို နေပူပေးရတယ် တဲ့ ငါဆရာမကို မေးပြီးပြီ...”

“သဲသဲကွဲကွဲလည်း မမြင်ရဘူး...”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဇေတုကို ကြင်နာစွာ ပြုံးမိကာ...

“နင်သွားခိုးကြည့်ပါလား။ အနားထိသွားကြည့်ပေါ့။

အနားမှာ မင်းမင်းလည်း မရှိဘူး”

ဇေတုသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ ကလေးအထဲပြန်ဝင်သွားမှာစိုးကာ ကမန်းကတန်း ဆေးရုံပေါ် မှ ခြေကုန်သုတ် ပြေးချသွားလေသည်။ သူလည်း ကလေး အနားကိုအရောက် ဘူးခနဲ အနားသို့ ထပ်ရောက်လာသူကား ဦးလင်းနောင်တည်း။ ဦးလင်းနောင်ပျက်နာသည် မှန်မှိုင်းမည်း ခမောင်ကာ ဇေတုကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...ဘာလုပ်လုပ်တာလဲ...”

မယုံကြည်နိုင်အောင် ဟိန်းခနဲ ဟောက်လိုက်၍ ဇေတု အံ့အားသင့် ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

“မင်းက မင်းမင်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ မင်း လို့ သူ့ရဲဘောကြောင်ပြီး ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ စိတ်သဘောထားမှ ကိုယ်မသိ... မိန်းမအပေါ်ယုံကြည်ကင်းမဲ့တဲ့ ရက်စက်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်က ကလေးကိုကျတော့ လာကြည့်ဖော်ရ တယ်...။ ထို့...ဒီမှာ ဇေတု...ငါမင်းကို တစ်ခုခုမလုပ်မိခင် မင်းဒီက မြန်မြန်ထွက်သွားလိုက်စမ်းပါ”

ဇေတုသည် အကြီးအကျယ် ခံပြင်း ဆောင့်သက်သွား ကာ...

“ဒေါသဖြစ်ရမှာက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကပါဗျာ။ အဖြစ် အပျက်တွေကို ခုမှရောက်လာတော့ ဦးဘာမှ မသိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ငါအားလုံးသိတယ်။ မင်းသိတယ်ဆိုတာထက် ပိုသိ တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို စိတ်ဆိုးတယ်။ မွေးဖွားခါနီးနီးကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်နိုင်ချလိုက်တဲ့မင်းကို တစ်သက် မကြေဘူးကွ”

“ကျွန်တော်တစ်ခွန်းမှ နှင်မချဘူး။ ကျွန်တော်ဘာသာ ဆင်းသွားဖို့လုပ်တာ သူ့အပြစ်သူသိလို့ သူ့ဟာသူ ဆင်းသွား တာပါ။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း လာမပတ်သက်နဲ့လေ...”

“အဲဒီနေ့ကမြင်ကွင်းကို ဦးကိုယ်တိုင်မြင်ရင်လည်း ဦးသမီးကို ဦးကိုယ်တိုင် ဆုံးမမှာပါ...”

“ငါမမြင်ပေမဲ့... သိပါတယ်။ မင်းဆွေ မင်းမင်းကို ဖက်ထားတယ်... မင်းမင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှီနေတယ်။ ဒါပဲမို့လား အတိအကျ ငါ့သမီးက ပြန်ပြောပြတယ်လေ။ ဒါဘာဖြစ်သလဲ။ ဒီတော့ဘာဖြစ်သလဲ။ အေး... မပြောဘူးလို့ပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရဦးမယ် မင်းမင်းကို မင်းဆွေဖက်ရုံမကလို့ မွှေးမွှေး... ရတယ်ကွာ... ကဲ... မင်းဘာပြောမလဲ... ပြော”

“ခင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

ဇေတုသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားကာ ဦးမင်းဆွေကို ပြေး၍ ဆွဲခါထိုးကြိတ်မိတော့မယောင် ရှေ့ကို တိုးလာလေသည်။ ဇေတုကို နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထားလိုက်ကာ ဇေတုလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆွဲထားသူမှာ ဒေါ်ဝတ်ရည်ဖြစ်နေပါသည်။ ဒေါ်ဝတ်ရည်နှင့် ဦးလင်းနောင်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နေစမ်း ဇေတု... ဒီစကားမျိုး ဦးလင်းနောင်ပြောတာဟာ အကြောင်းရှိရမယ်လို့ မင်းတွေ့စမ်းပါ။ မမင်းဘုံအဖေ ဓာတ်ယောက်က ဒီစကားပြောတာဟာ အလဟဿ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်... ရှင်တို့မှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေသလဲ...”

ဦးလင်းနောင်သည်... မဲ့ပြုံးလိုက်ကာ...

“ဒီလို... ခင်ဗျား ဆင်ခြင်ကြည့်ပုံကို ကြိုက်တယ် ဒေါ်ဝတ်ရည်... အဓိကက ခင်ဗျားအတွက်... ခင်ဗျားအတွက် ဒါတွေကို ရှင်းပြမရူတာ။ ဒီလိုမြင်ရ တွေ့ရတော့ ဒီလိုပဲ တွက်ကြမယ့်ဆိုတာ နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇေတုဟာ ကိုယ်မိန်းမကိုယ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ မချစ်သလဲဆိုတာလောက်တော့ သိသင့်တယ်။ ဘယ်သူ့စွပ်စွဲစွပ်စွဲ ကိုယ်မိန်းမရဲ့ စာရိတ္တဘက်က ကိုယ်က ဖေးမရပ်တည်ခဲ့သင့်တယ်”

ဇေတုသည် ရင်ထဲကြေကွဲတုန်ခိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားသမီး ကိုယ်တိုင်က ဒီကလေးမှာ ကျွန်တော့် သွေးရော၊ ဦးမင်းဆွေသွေးရောပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ပြီဗျ”

ဦးလင်းနောင် အံ့အားသင့်သွားမည် ထင်သော်လည်း ဦးလင်းနောင်က ဟန်မပျက်ဘဲ...

“ဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာ... ဒါ... ဒါ”

“ဇေတု... နေစမ်း”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် ဦးလင်းနောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုဆွေ သတိပြန်လည်လာလို့ ရှင်းပြရင် ရှင်းပြတာကို လက်ခံနားထောင်ပြီး ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်ကြည့်မယ်လို့ ကျွန်မ ဝိတ်ကူးခဲ့ပေမဲ့ ကိုဆွေက ပြဿနာဖြစ်ကတည်းက ထေရုတ်ခံ

ရသွားပြီး စကားမေးမရတော့တာပဲ။ ကျွန်မဘာမှ မသိနိုင်ခဲ့ဘူး။ မျက်မြင်အရ ဆုံးဖြတ်ရတော့ မင်းမင်းအပေါ်ရက်စက်ရာကျနေတယ်ဆိုရင် မင်းမင်းက ဘာကြောင့် ရှင်းမပြသလဲ”

“ခင်ဗျားအတွက်ကြောင့်ပေါ့... ဒေါ်ဝတ်ရည်”

“ကျွန်မအတွက်... ဒါဖြင့် ကျွန်မကြားချင်တယ်။

ကျွန်မအတွက် ရှင်းပြပေးပါ...”

ဦးလင်းနောင်သည် တင်းမာနေသော မျက်နှာထားနှင့် ပင်...

“အစတုန်းက ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားမရှိတော့တဲ့ထိ ခင်ဗျား တစ်သက် ဖုံးအုပ်ထားဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ မင်းမင်း သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းဆွေဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်ခဲ့တဲ့ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်ရေး သဘောထားကွဲလွဲမှုဟာလည်း မပေါ်ပေါက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ပြီးတော့ သမီးမင်းမင်းခမျာ သိပ်ခဲစားရတယ်ဗျာ။ မင်းမင်းက ဒီကောင်ဇေတုကို သိပ်ချစ်ရှာတယ်။ စိတ်နာနာနဲ့ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး စိတ်ကူးပေမဲ့ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဒေါ်ဝတ်ရည်သည် တုန်ရိုတက်ကြွစွာ...

“ဖွင့်ပြောပါရှင်... ကျွန်မခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

“ဒီမြေးကလေးမှာ ဇေတုသွေးရော၊ မင်းဆွေသွေးရောပါတယ်... ဟုတ်တယ်။ ပါမှာပေါ့ ကလေးရဲ့အမေ မင်းမင်းကို

က မင်းဆွေရဲ့သွေးကိုးဗျား...”

“ရှင်...”

“ဗျာ...”

ဦးလင်းနောင်က ဇေတုကို မှုန်ကုတ်ကုတ်ကြည့်ရင်း

“ဒေါ်ဝတ်ရည်ကိုတော့ မင်းဆွေက ဖွင့်မပြောပေမဲ့

ဒီကိစ္စကို မင်းသိလျက်နဲ့... မင်းမစဉ်းစားကြည့်တာအံ့ပါရဲ့...

မင်းဆွေ ဆယ်ကိုးနှစ်သားလောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို

ခိုးပြေးသွားတော့ တစ်အိမ်လုံးပွက်လောရိုက်ပြီး မင်းဆွေအမေ

အိပ်ရာထဲလဲခဲ့တာ မင်း အသက်ရှစ်နှစ်ပဲကျော်နေပြီ။ မင်း

မမှတ်မိဘူးလား... ဟင်... ဇေတု”

“ဗျာ... ကိုကိုကြီး”

ဇေတုသည် စကားထစ်ငေါ့ကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထုံ

ကျပ်ကြက်သေသေသွားပါသည်။ သူမှတ်မိပါသည်။ အလုံးစုံ

မသိသော်လည်း မှတ်တော့မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုကြီးဟာ

အတော်ကြာမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပဲ။

“သူတစ်ပါးကို အလှူဒါနပြုဖို့ ရက်ရောခဲ့တဲ့ မင်းမွေး

စားမိဘတွေဟာ ကိုယ့်သားကို ဆင်းရဲသူမနဲ့ ယူဖို့ကျတော့

မကြည်ဖြူခဲ့ကြဘူး။ လူသဘာဝပဲလေ... မင်းဆွေဟာ သူ့

ချစ်ဦးနဲ့ လေးလလောက်ပေါင်းလိုက်ရပါတယ်။ မင်းဆွေမိဘ

ကပဲ မရမက ရှာဖွေပြီး မင်းဆွေကို ပြန်သိမ်းသွားခဲ့ကြတယ် ဒေါ်ဝတ်ရည်။ သူတို့အရှိန်အဝါ... ငွေအရှိန်အဝါကြောင့် သူ့

ချစ်သူညိုညိုဘက်ကလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ မင်း
ဆွေလည်းပဲ... သူ့အမေအသက်နဲ့ယှဉ်စက်ပြီး ညိုညိုကို
လက်လွှတ်ခဲ့ရရှာပါတယ်”

“ဩ... ကိုဆွေဟာ... မိန်းမရှိခဲ့ဖူးတာကိုး”

“တရားဝင်တောင် လက်မှတ်မထိုးခဲ့ကြပါဘူးဗျာ။ မင်း
ဆွေနဲ့ ဆင်တူလက်စွပ်တစ်ကွင်းသာ ညိုညိုခမျာရခဲ့ပါတယ်။
ညိုညိုတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရှာတယ်။ ညိုညိုကိုလည်း
သနား... ကိုယ်တိုင်လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်၊ မင်းဆွေရဲ့ ရင်သွေး
ကိုလည်း ဒုက္ခအရောက်ရောက်နဲ့ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ်
မဖြစ်သွားစေချင်လို့ ညိုညိုကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ယူခဲ့ဟယ်
ဒေါ်ဝတ်ရည်။ ဒီမိန်းမ ဒီသမီးကို သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလို့ ငယ်
ပေါင်းတွေနဲ့ဝေးရာမှာ ကျွန်တော်သွားအခြေချတယ်။ ညိုညို
ကိုပါ နာမည်ပြောင်းပစ်ပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တာ... ဒါပေမဲ့
အမှန်ကိုတော့ ကျွန်တော်က ဖုံးအုပ်ထားချင်ပါဘူး။ မင်းမင်း
ကို မင်းမင်းဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ဒီအကြောင်း
တွေ ပြောပြထားပါတယ်။ တစ်နေ့ မင်းအဖေနဲ့ တွေ့ဆုံပေး
မယ်လို့လည်း ပြောခဲ့တယ်...”

“သူ့အမေဆုံးပြီးနောက်... မင်းမင်း အသက်နှစ်ဆယ်
ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ မင်းဆွေဘယ်ရောက်နေတာ သတင်းရတဲ့
အကြောင်း ဒီတစ်ခေါက်သဘောက ပြန်လာရင် ဆုံပေးမယ်
အကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။ မင်းမင်းဟာ... သမီးလိမ္မာပါ။

ကျွန်တော်ကိုလည်း အဖေလို မေတ္တာမပျက်ဘူး။ သူ့အဖေရင်း
ကိုလည်း ကြိုချစ်နေနှင့်တယ်။ သူ့အဖေသူပြန်ဆုံရတော့
အန်ကယ်ခေါ်ပြီး ဟန်ဆောင်နေရတဲ့ ဘဝ... ဘယ်လောက်
ကျဉ်းကျပ်သလဲ။ ပြီးတော့ ရောဂါသည်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတယ်။
ကျွန်တော်မသွားခင်... သမီးကို အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေဖို့လို့
သတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စပေါ်သွားပြီး ဒေါ်ဝတ်ရည် နစ်နာ
ထိခိုက်သွားမှာကို မင်းမင်းရော၊ ကျွန်တော်ပါ သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့တာ
ပါ...”

“ဖြစ်ရလေတယ် ဦးလင်းနောင်... ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်
လည်း အရင်ကကိစ္စကို ကျွန်မ ကြည်ဖြူနိုင်မှာပါ”

ဒေါ်ဝတ်ရည် တရွိုက်ရွိုက် စတင်ငိုသည်။

“မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ... မင်းမင်းအချစ်ပိုတာတွေ
မပီရိတာရယ်... ပြီးတော့... ညိုညိုကို မင်းဆွေပေးလိုက်တဲ့
လက်စွပ်ကို မင်းမင်းထုတ်ဝတ်ထားမိတာရယ်... မင်းဆွေ ရိပ်
မိလာတယ်လို့ သမီးက ပြောတယ်။ ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့က
တော့ မင်းဆွေက ဖွင့်မေး... သမီးက ဖွင့်ဝန်ခံပြီး ဇာတ်ရည်
လည် ပြန်ပေါင်းထုတ်မိပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာနေတုန်း ခင်ဗျား
တို့နဲ့ ဆုံလိုက်ရတာကိုး...”

“ကိုကိုကြီးသာ စကားပြောနိုင်ရင်... မမဝတ်ရည်ကို
ဒါတွေ ရှင်းပြမှာပဲ။ သူ့ရတနာဘူးလေးကို ပြတာက ဒီထဲမှ
မင်းမင်းဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်နဲ့ ဆင်တူ လက်စွပ်တစ်ကွင်း

ပါတာကို ပြချင်တာပဲဖြစ်မှာ... မမဝတ်ရည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ
အဖေခွဲသမီး... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလည်း သိရော ခွဲရရော...
ဖြစ်ရလေဗျာ... မင်းမင်းကိုလည်း ကျွန်တော်သနားလိုက်တာ
ဦးရယ်... ဦးကိုလည်း ကျွန်တော်ကန်တော့ပါဦးမယ်။ ဟို...
မင်းမင်းကိုလည်း သံသယတစ်ဝက်ခွဲတောင် ကျွန်တော်က
မပစ်နိုင် မမှန်းနိုင်တဲ့ကောင်ပါ။ အပြစ်ယူမရခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ။
ကျွန်... ကျွန်တော် မင်းမင်းဆီသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် ဇေတု... မင်းကိုငါ ခွင့်မလွှတ်သေးဘူး”

“မင်းမင်းခွင့်လွှတ်ရင်... ဦးပါခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့
ဗျာ။ မင်းမင်းကို ကျွန်တော် သွားထောင်ပန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဇေတုသည် ဦးလင်းနောင်နှင့် ဒေါ်ဝတ်ရည်ကို ထားရစ်
ကာ လေအလျင်ကဲ့သို့ ပြေးလေပြီ။ ဦးလင်းနောင်က ဟန်
တားရန် ဟန်ပြင်သေးသည်ကို ဒေါ်ဝတ်ရည်က ကာဆီးလိုက်
ရင်း...

“ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ဦးလင်းနောင်ရယ်... ဝမ်းသာ
ကြရာပါစေ... ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပြီး ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။
ဒီကလေးက ကိုဆွေမြေး... ကျွန်မမြေးပေါ့နော်... ဦးလင်း
နောင်။ ကိုဆွေကိုယ်စား... ဖြေသိမ့်စရာလေး ကျန်တာပေါ့။
ကျွန်မတို့ ရိုင်းပျခဲရင် ခွင့်လွှတ်ပါရှင်... ဘာမှမသိလို့ ဘုမသိ
ဘမသိ အထင်မှားရတာပါ။ ဇေတုဟာ မင်းမင်းကို တုန်နေ
အောင် ချစ်ရှာပါတယ်”

ဇေတုသည် အပေါ်ထပ်အပြေးတက်ကာ... မမင်းဘုံ
အခန်းဟု သူ့ကြိုသိထားပြီးဖြစ်သော အခန်းတံခါးကို ဘာမှ
မခေါက်ဘဲ ဘွားခနဲ ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှ မမင်းဘုံ
သည် ဆရာမပြန်ခေါ်လာပေးသော ကလေးငယ်ကို နှိတ်တိုက်ရန်
ဟန်ပြင်နေရာမှ အလန်တကြား ဖြစ်သွားပါသည်။

“မင်းမင်း...”

ဇေတုသည် ခုတင်နား ဒရောသောပါး ကပ်လာကာ
မမင်းဘုံပါးပြင်ကို တအားကြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းရှိုက်လိုက်
သည်။ ဆရာမမှာ အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်သွားပါသည်။ တခြား
အခန်းက လူနာရှင်အဖြစ် တွေ့တွေ့နေရတဲ့ သူတစ်ယောက်
ဟာ... ခုတော့ သူ့လူနာကို ဇွတ်ဝင်မွှေးနေပါလား။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် မင်းမင်း။ ကိုကိုကြီးရဲ့
သွေးပါ၊ ပါနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အင်မတန်ကြည်နူးပါ
တယ်... မင်းမင်းရယ်။ ကြေပါနော်... နော်... မင်းမင်း”

မမင်းဘုံသည် နှုတ်ခမ်းလေးတုန်လာကာ... ခေါင်း
ကလေး ငိုက်ချထားလေသည်။

“သမီးလေး... ဖေဖေကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်... သမီး
လေးနော်...”

ဘေးက ကလေးငယ်ကိုပါ ခြေလက်လေးတွေ တအား
ငိုရှိုက်နမ်းနေသော ဇေတုကို ငဲ့ကြည့်မိကာ မျက်ရည် လည်လာ

ပါသည်။ ခွင့်လွှတ်ရအောင်လည်း အပြစ်ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ
ကိုဇေရယ်...လို့ တိုးတိုးကလေးလည်း ကြိတ်၍ ပြောနေမိ
ပါသည်။

လမ်းစဉ်